VP MAGAZIN

nr.12

Foileton

virtual-project.eu

La început de an
Foileton - VP MAGAZIN
vă dorește numai bine, sănătate
și multe bucurii.

Lectura plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 12 - Ianuarie 2015

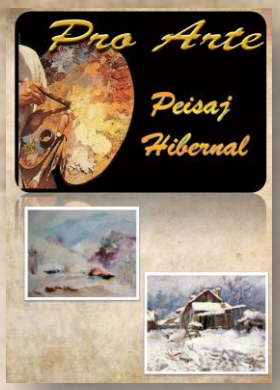

ProArte
Peisaj hibernal

Jon F. Merz
NINJA
Ultima parte

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Episodul 9

William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolul 4

Alexandru Lamba
Arhitecții
speranței
Episodul II

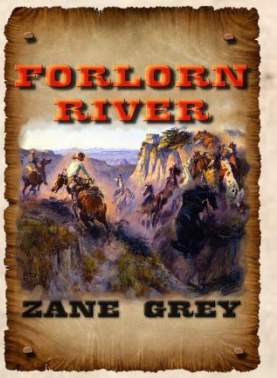

Zane Grey
Forlorn River
Capitolele 3-4

Keith Douglass
Atac direct
Episodul II

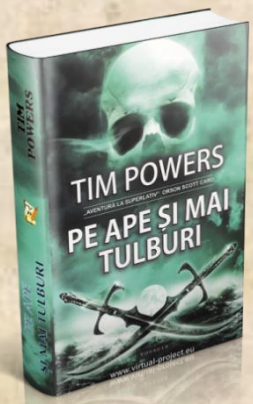

Tim Powers
Pe ape şi mai
tulburi
Ultima parte

Expediții şi Exploratori
TIM SEVERIN
Expediția IASON
Capitolul 8

BD
Team RAFALE
Episodul 1

VP Magazin

Pro Arte

Peisaj Hibernal

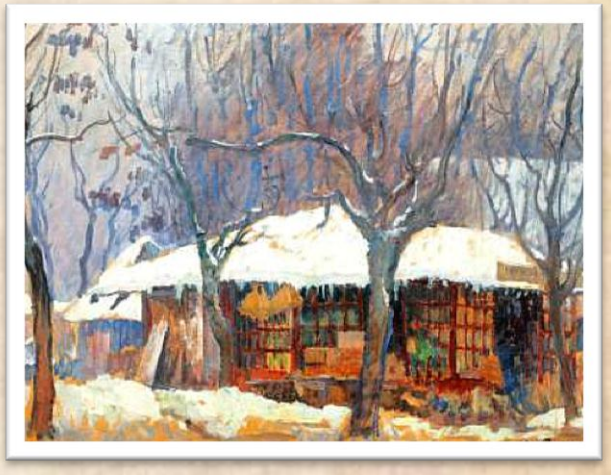

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

• Vânarea unui „Şobolan”

Messerschmitt-urile *262* devin sâcâitoare ca ploaia. Bolizii aceştia cu reacţie apar tot mai numeroşi pe frontul nostru, în fiece dimineaţă, în faptul zilei, iar seara în amurg, vin individual, în razmot, să facă fotografii. Uneori, pentru a îmbogăţi programul, formaţii de şase şi uneori chiar de douăsprezece avioane se năpustesc să ne mitralieze ori să bombardeze liniile trupelor noastre.

Pentru controlorii de la Kenway ele reprezintă un vânat greu de reperat la radar, căci posturile G.C.I, (Ground Controlled Interception)[1] mătură prea încet cele 360° ale orizontului, pentru a urma şi fixa ecoul unui *262* care zboară cu 900 kilometri pe oră, la rasul copacilor.

Cartierul general al Grupului de armată 21 (terestru) nu înţelege aceste subtilităţi tehnice şi hrăneşte Postul de Comandă al Diviziei noastre aeriene

[1] Intercepţie comandată de pe sol.

cu note imperative, care cer încetarea acestor recunoaşteri armate ale Luftwaffe-i. Sărmanul comandant de escadră Lapsley îşi sparge capul să găsească un mijloc de interceptare a *Messerschmitt*-urilor *262* cu *Tempest*-uri, care fac doar 780 kilometri pe oră.

Până în cele din urmă, dimpreună cu Brooker, el pune la punct acel *rat code* – „codul şobolanului" – (denumit mai târziu de piloţi „bastard code" – codul ticăloşilor).

Principiul lui era următorul: două perechi de *Tempest*-uri sunt menţinute în permanenţă în stare de alarmă imediată şi întărită – avioanele se află, adică, în poziţie de decolare la capătul pistei, cu piloţii înţepeniţi în scaunele lor, ţinându-şi degetul pe butonul de pornire a motorului, cu radioul cuplat, cu motorul încălzit.

De îndată ce un *Messerschmitt 262* trece Rinul, pentru a se îndrepta spre liniile noastre, Lapsley anunţă de la postul său de control, direct în fonie, pe piloţii aflaţi în stare de alarmă, după cum urmează:

— *Hullo, Talbot Leader scramble rat, scramble rat*![1]

Motoarele pornesc pe loc; se lansează apoi trei rachete roşii, pentru degajarea direcţiei de aterizare şi pentru a se da prioritate vânătorilor de şobolani.

Fără a căuta să prindă un vânat prea iute, perechea de *Tempest*-uri zoreşte imediat spre Rheine-Hopsten, baza avioanelor cu reacţie. Exact peste opt minute după ce a fost dată alarma, cele două *Tempest*-uri patrulează la 3 000 de metri deasupra împrejurimilor Rheine-ului, încercând să-l agaţe pe *Me-262* care se înapoiază din misiune în clipa în care trebuie să încetinească, pentru a scoate roţile şi flapsurile înainte de aterizare.

Într-o săptămână, distrugem în felul acesta opt „şobolani". Nu am noroc şi îmi scapă doi, care îmi lunecă printre degete.

În ce priveşte pe al doilea, artileriştii A.A. de la Volkel sunt mult mai pe fază. Într-adevăr, se anunţase „vânătoare de şobolani"; decolam, urmat de numărul meu 2, când *Messerschmitt*-ul *262* a trecut ca un vârtej pe teren, la o sută metri în spatele meu. Mulţumită unei întâmplări nemaipomenite, şi datorită milosteniei sfântului duh, cele două tunuri Bofors ale posturilor S.E. 4 şi 5 erau îndreptate în direcţia cea bună, cu servanţii la posturi. Fiecare a tras încărcătorul, cu şanse de 100 000 la unu, iar *Me-262,* lovit în plin de un proiectil de 40 mm, s-a risipit bucăţele în firmament.

•

Nemţii găsesc repede o parare împotriva „vânătoarei de şobolani".

Toate avioanele *M-262* primesc ordinul să se întoarcă la bază în mare viteză, în razmot – ceea ce le face greu reperabile, datorită camuflajului lor – şi să nu-şi încetinească viteza decât pe „aleea A.A." unde, sub protecţia unui formidabil

[1] Alo, Talbot, vânătoarea de şobolani, vânătoarea de şobolani.

baraj de antiaeriană uşoară, îşi pot executa în linişte manevra de aterizare. O sută şaizeci de afete cvadruple de 20 mm îşi întind o umbrelă de oţel şi explozivi de netrecut – în prelungirea pistei celei mari de la est-vest de Rheine – umbrelă pe sub care avionul german se strecoară aterizând în linişte.

În numai o săptămână pierdem şapte *Tempest*-uri, care au încercat să atace un *262* pe „aleea" aceea de A.A. Ar fi de prisos să mai insistăm: s-au dat ordine categorice de angajare a *Messerschmitt*-urilor *262* pe o rază de zece kilometri în jurul Rheine-ului, ceea ce ne împuţinează în chip considerabil şansele de a-i doborî.

•

La 7 martie, Corpul 3 al Armatei 1 americane atinge Rinul la Remagen şi, printr-un neaşteptat noroc, găseşte podul Ludendorff intact. Divizia a 9-a blindată a pus iute stăpânire pe el, astfel că generalul Bradley a şi început exploatarea capului de pod. Această enclavă pe malul stâng al Rinului devine în două zile o ameninţare atât de mare pentru germani, încât aceştia fac eforturi disperate de tăiere a podului. Luftwaffe este lansată în această aventură, iar aviatorii de vânătoare americani, care nu dispun de baze potrivite la distanţe corespunzătoare, sunt repede copleşiţi. Se face apel la R.A.F. şi, întrucât doar *Tempest*-urile au o rază de acţiune suficient de mare pentru a acoperi Remagen, plecând din Olanda, misiunea aceasta suplimentară ne revine deci nouă.

Conduc, într-un amurg, prima misiune de protecţie de acest fel. Mă aflu în fruntea a opt *Tempest*-uri. Coborâm cursul Rinului, trecem de Köln şi ajungem deasupra podului Remagen, întâmpinaţi de o antiaeriană yankee turbată. Artileriştii americani sunt într-o aşa stare de nervi, încât şi după ce noi am făcut convenţionalele semne de recunoaştere, şi după ce am primit confirmarea că au luat cunoştinţă de ele, tot continuă să tragă când şi când o rafală de Bofors asupra noastră. La cea de a treia salvă – care era cât pe-aci să mă nimerească, de vreme ce o schijă îmi cade pe aripă – mă simt prea puţin dispus să servesc mai multă vreme drept ţintă acestor domni.

Ordon formaţiei mele să facă stânga împrejur, spre a se întoarce acasă...

Dar vai! O veritabilă armadă de şapte sau opt *Arado 234,* escortate de vreo treizeci de *Me-262,* ne răsare drept în faţă, aruncându-se în picaj asupra nenorocitului aceluia de pod.

Năvălesc, cu motorul în plin, în spatele lor. În clipa exactă în care deschid focul asupra unui *Arado 234,* la mai mult de 1 000 metri distanţă, vreo patruzeci de *Focke Wulf*-uri *190* „bot-lung" ţâşnesc din nori la stânga mea.

N-au decât! Îmi previn coechipierii prin radio şi îmi văd mai departe de treabă. Viteza creşte într-un chip înnebunitor – 250 mile pe oră – 560-575. Cobor fulgerător o pantă de aproximativ cincizeci de grade: cele şapte tone ale avionului meu, cu motorul turat la maxim, au o acceleraţie formidabilă. *Arado*-ul redresează încet, pe nesimţite, urmând o traiectorie care trebuie să-l

aducă la rasul Rinului, la câteva sute de metri înainte de pod. La viteza aceasta, dacă cele patru tunuri ale mele ar trage, ar face să sară aripile, cu siguranţă. Tot ţinându-mă de neamţul meu, nimeresc într-un baraj îngrozitor de 40 mm şi de mitraliere grele... Văd limpede cum două bombe se desprind din *Arado* – una dintre ele ricoşează pe deasupra podului, cealaltă percutează în tablierul acestuia. Trec la stânga punctului de lovire, la patruzeci metri, în clipa în care bomba explodează. Avionul îmi este săltat în sus ca un pai şi pe jumătate răsturnat din pricina violenţei exploziei... Instinctiv, reduc gazul şi trag de manşă. Tempest-ul meu urcă, precum un glonte de pistol, la 3 000 metri şi mă trezesc pe spate, asudând de teamă şi nelinişte, în mijlocul norilor. O zguduitură straşnică: motorul meu se opreşte, primesc pe faţă o ploaie de pământ, de fiare şi ulei, iar după un dezechilibru puternic, provocat de pierderea vitezei, asemănător unei lovituri de coasă, intră în vrilă. Vrila *Tempest*-ului este cel mai primejdios lucru ce poate exista – după o rotire, după a doua, eşti ca o cârpă, hurducat cum nu se mai poate, în ciuda chingilor hamului, şi izbit de pereţii carlingii.

Înnebunit peste măsură, trag cu putere de maneta de largare a cupolei – dar rămân cu ea în mână – şi încerc să mă ridic în scaun, spre a sări cu paraşuta; uit să mă desfac însă, astfel că nu reuşesc decât să mă lovesc cumplit de tare la cap.

Ies din nori tot în vrilă – pământul este acolo, la mai puţin de 1 000 metri. Apăs manşa până la fund, deschizând complet maneta de gaze. Motorul tuşeşte şi îşi revine brusc, de-i gata să smulgă batiul din fuzelaj. Vrila se transformă în spirală; pipăi uşor profundorul care prinde – ţarinile se văd totuşi venind repede în parbrizul meu...

Redresez la mai puţin de cincizeci metri.

M-au trecut fiorii. Îmi scot casca şi îmi simt părul ud de sudoare.

Determin cu repeziciune punctul în care mă aflu. Sunt pe malul drept al Rinului, la nord de capul de pod american. Iau un cap compas de 310°, spre a mă reîntoarce şi, prin radio, dau întâlnire patrulei mele deasupra Köln-ului la patru mii de metri. În aceeaşi clipă mă cheamă, Kenway-ul:

— *Hullo Talbot Leader, Kenway calling, what's your position? Over to you.*[1]

Răspund scurt:

— *Hullo Kenway, Talbot Leader answering, my approximate position is twenty miles North of Remagen, along Rhine. Out.*[2]

Astăzi Lapsley controlează personal Kenway-ul – îi recunosc glasul puţin tărăgănat:

— *O.K. Pierre – look out, there is a couple of rats around. Out.*[3]

[1] Alo, Talbot, te cheamă Kenway, care îţi este poziţia? Trec pe recepţie.
[2] Alo, Kenway, răspunde Talbot. Poziţia aproximativă este 20 mile nord de Remagen, în lungul Rinului. Terminat.
[3] În regulă, fii atent, o pereche de şobolani se învârteşte pe-acolo. Terminat.

Bine. Să căscăm ochii. Sunt în regulă cu benzina şi iau hotărârea să execut o întoarcere liniştită de 360° pe sub nori, pentru a încerca să reperez cei doi şobolani în chestiune.

Peste câteva secunde, trasoarele A.A.-ului urcă de-a lungul Rinului şi desluşesc două dâre prelungi, fine, care şerpuiesc la rasul solului.

Este un *262.* Arată minunat, cu fuzelajul acela triunghiular asemenea unui cap de rechin, cu minusculele sale aripi în săgeată, cu cele două turbine alungite, cu camuflajul lui sur, înspicat cu verde şi ocru…

De data aceasta nu sunt aşezat prea rău: între „animal" şi baza sa. Din nou mă arunc în picaj ca un surd, spre a înmagazina un maximum de viteză. Încă nu m-a zărit. Un uşor viraj din eleroane şi ajung deasupra lui în tangentă. Corectez cu grijă în colimator viteza şi punctul de impact, când deodată văd că-i ţâşnesc, din ajutajele reactive, două flăcări lungi. M-a observat, şi acum accelerează la maximum. Sunt bine aliniat, la 300 metri. Trag o primă rafală. Nu l-am nimerit. Măresc corecţia şi trag iarăşi, repede, căci are avans asupra mea. De data aceasta văd pe fuzelajul lui două fulgere; un al treilea, pe aripă. Distanţa dintre noi este acum de cinci sute metri. O explozie pe turbina dreaptă, care pe dată vomită un şuvoi gros de fum negru… *262* glisează puternic şi pierde din înălţime. Vitezele se echilibrează, la depărtare de aproximativ 600 metri. Fumul mă stânjeneşte şi din nou nu-l nimeresc. Ciudaţi bulgări roşii, care plutesc în fumul acela, te orbesc. Dumnezeule! Cele două tunuri din stânga mi se blochează pe neaşteptate… Ţintesc mai mult la dreapta, pentru a corecta glisajul, dar celelalte două tunuri se opresc şi ele. *Me-262* continuă să zboare cu un motor. Sunt nebun de furie. Sistemul meu pneumatic are o scurgere – la cadran apare clar să lipseşte presiunea. Furia mă îneacă. Continui să-l urmăresc pe *262,* în speranţa că cea de a doua turbină a sa se va supraîncălzi.

După câteva minute, motorul meu este cel care începe să se încingă. Abandonez cu părere de rău, jurându-mi că-l voi jupui de piele pe cel care a scris în buletinul tehnic al Ministerului Aerului că *Messerschmitt*-ul *262* nu este în stare să zboare cu o singură turbină.

Aventura m-a făcut să-mi uit patrula care pesemne că şi-a pierdut răbdarea deasupra Köln-ului. Prin radio, trec comanda lui Mac Cairn şi ne întoarcem separat la Volkel, o dată cu lăsarea nopţii.

Sunt într-o stare de spirit ucigătoare. Ca să le pună capac la toate, unul din pneurile mele plesneşte în timpul rulajului; sub şfichiul unui vânt de gheaţă, trebuie să aştept să fie schimbat, spre a-mi putea duce aparatul la parcare înainte de a merge la masă.

VP MAGAZIN

• Misiuni de interdicţie a traficului feroviar

În zorile cenuşii care târăsc lungi văluri de brumă pe câmpia monotonă acoperită de zăpadă se naşte o coloană de fum. Apoi încă una, puţin mai departe, care dăinuie la rasul solului, urmărind o linie neagră şi şerpuitoare în albul imaculat al peisajului.

— *Train two o'clock Talbot Leader*![1]

Cele patru *Tempest*-uri lunecă la patru mii de metri înălţime, în văzduhul îngheţat, iar lucioasele lor aripi reflectă primele licăriri ale unei aurore firave.

Schimbăm direcţia spre primul tren şi, instinctiv, patru mâini înmănuşate, amorţite de frig, împing pe pas mic maneta elicei.

Desluşim acum locomotiva, precedată de vagonul cu antiaeriană şi nesfârşitul convoi mixt pe care îl trage după ea, anevoie.

Picăm uşor, fără să largăm rezervoarele suplimentare, cu motoarele în plin... 530... 600... 650... 700 kilometri pe oră.

Simt că mă înec, că mi-e gâtul uscat – mereu aceeaşi veche frică de antiaeriană.

Doar trei sau patru mii metri. Încep să-mi aliniez colimatorul, la vreo douăzeci metri în faţa locomotivei.

Să pornim! Mă aplec în faţă, crispat. Nu mai sunt decât 800 de metri. Prima salbă de trasoare... Apoi fulgerele sacadate ale tunurilor cvadruple de 20 mm... Roţile locomotivei patinează, frânele se blochează.

500 metri. Trec chiar pe deasupra brazdelor acoperite de zăpadă, de pe care îşi iau zborul corbi în debandadă.

Tunurile mele fac un zgomot asurzitor; mecanicul sare din cabină şi se rostogoleşte în şanţ. Proiectilele mele explodează pe rambleu şi perforează, dansând, masa neagră care creşte repede în colimator. Apoi, dintr-o răsuflare uriaşă, coşul vomită o adevărată erupţie de flăcări şi zgură, erupţie tivită de vaporii ce ţâşnesc din tuburile plesnite...

O apăsare pe manşă, pentru a sări peste firele telegrafice, un rapid plonjon în fumul acela, apoi din nou oglindirea cerului în parbrizul meu acoperit de funingine unsuroasă.

Cu manşa lipită de pântece, degajez în zigzaguri. În jurul avionului meu „Grand Charles" se zburătăcesc cărbuni aprinşi – pot fi de la flak ori ricoşeurile numărului meu 2. Mici fulgi albi, printre care se învârtejesc scântei, încep a pluti în văzduh.

O fugară privire în urmă. Locomotiva a dispărut, învăluită în funingine şi vapori fumegânzi. Pe uşi ţâşnesc oameni care o iau la fugă de-a lungul balastului, asemenea unor furnici înnebunite.

[1] Tren la ora două, Talbot!

Roşu doi şi Roşu trei mă ajung din urmă, în timp ce Roşu patru se mai zbate în plasa antiaerienei foarte dense, scuipată de cele trei vagoane ale apărării A.A.

Îmi oblig patrula să descrie un larg viraj ascendent şi luăm direcţia celui de-al doilea tren.

Fără îndoială că a fost prevenit prin radio – stă pe loc, iar fumul său urcă acum vertical.

Îmi legăn aripile, nehotărât. De prisos să-l atacăm pe ăsta, căci servanţii de la A.A. ne şi aşteaptă, probabil, cu ochiul la vizor şi cu piesele gata de foc.

— *Hullo Talbot, no use chaps, they have got the gen. Break away to starboard, one eight zero*![1]

Dumnezeule, Roşu patru e nebun!

— *Talbot Red 4. Do not attack*![2]

Tempest-ul se năpusteşte totuşi spre locomotivă.

— *Comme back – break you fool*![3]

A.A. deschide focul şi văd dârele de fum care se înşiruie pe sub aripile lui Patrick. Apoi o imperceptibilă explozie de-a lungul fuzelajului… *Tempest*-ul se întoarce încet, lansat tot pe traiectoria lui, trece pe spate, foarte aproape, de unul dintre vagoane şi se striveşte la marginea şinelor…

Aş putea jura că am auzit explozia. Ca totdeauna, din sfărâmăturile risipite, ciuperca de fum se înalţă imediat.

— *O.K. Talbot, going home*![4]

Pe drumul de întoarcere atacăm încă trei tremuri.

•

O altă tragedie întâmplată la aterizare. Bentley, numărul meu 3, atins de A.A., aterizează primul, cu prioritate. La o sută de metri de aerodrom ţâşneşte dintr-odată, sub ei, „duty”-ul *Anson* care execută o apropiere lungă şi plată. Cei doi piloţi nu se pot vedea şi converg, orbeşte, unul spre celălalt. Bentley şi-a decuplat probabil radioul, căci nu aude apelul disperat al controlorului de pistă. În ultima secundă *Anson*-ul degajează brutal, dar prea târziu. Sfărâmăturile învălmăşite ale celor două avioane fumegă lângă rulota de control. Şapte morţi. *Anson*-ul aducea cu el cinci piloţi noi pentru întărirea wing-ului…

Va urma…

[1] Alo, Talbot, nu face să mergem acolo, sunt alarmaţi. Viraţi la stânga 180°.
[2] Talbot Roşu patru, nu ataca!
[3] Vino înapoi, degajează, smintitule.
[4] În regulă, Talbot, mergem acasă.

Arhitecții speranței

Alexandru Lamba

Special pentru VP MAGAZIN

Alexandru Lamba

ARHITECȚII SPERANȚEI

EPISODUL II

II. Agenţia

1

Munca de birou nu era nici pe departe la fel de plăcută ca cea de spion, iar remunerația depăşea cu puțin o treime din ceea ce câştiga Greg în mod uzual. Erau însă şi unele avantaje: Nu suferea de cald sau frig, nu trebuia să stea ore în şir în poziții chinuitoare, putea vorbi tare oricând, putea asculta muzică şi nu trebuia să-şi facă probleme în legătură cu linia roşie. Putea să se ridice oricând de la computerul său pentru a merge să-şi facă o cafea şi nimeni nu părea că e interesat de cât timp pierde plimbându-se aiurea, sau de orele la care ajunge sau pleacă de la serviciu. Avea un volum oarecare de informații de procesat şi o săptămână pentru a le termina. După primele câteva ore de muncă îşi dăduse seama că, dacă ar fi continuat în acel ritm, ar fi terminat treaba înainte de sfârşitul celei de-a treia zile... iar el avea şase zile la dispoziție. De fapt cinci zile şi jumătate. La Agenție se lucra şi sâmbăta, însă doar patru ore, care de cele mai multe ori se terminau subit în jurul orei unsprezece, chiar dacă majoritatea angajaților nu veneau mai devreme de opt şi jumătate. Schimbul unei zile normale de lucru era de şase ore. La spioni era mai mare strictețe în ceea ce privea orele de program, căci pregătirile laborioase ale unei misiuni cereau respectarea la secundă a timpilor prestabiliți, însă între două misiuni era totdeauna o perioadă de cel puțin o oră pentru recreere. Pentru toți ceilalți, venitul şi plecatul de la slujbă erau chestiuni care țineau de preferințele personale... atâta vreme cât termenele nu erau depăşite.

Lucrase deja două zile încheiate şi acum se făcuse aproape ora doisprezece şi era sâmbătă. Se pregătea să spele putina, încheind-o pe cea de-a treia, mai ales că rămăsese printre ultimii. Prognoza meteo pentru sâmbăta 16 şi duminica 17 noiembrie arăta urât şi, cum în acea perioadă a toamnei puțină lume se mai angaja în activități în aer liber, cei de la centrul de control

meteorologic nu se mai deranjau să îndrepte vremea doar pentru a le oferi locuitorilor din spațiul Germaniei un sfârşit de săptămână însorit. În noiembrie costurile pentru aşa ceva erau oricum foarte mari. Aşadar, o zi întunecată şi ploioasă, în care probabil se va duce să joace ceva cu câțiva amici, apoi pe seară vor merge cu toții într-unul dintre cluburile *„geiles”* şi-şi vor procura, sau nu, material pentru la noapte... rutină.

Tocmai se pregătea să-şi stingă computerul, când primi prin interfața non senzorială apelul lui Carl. Greg răspunse şi conexiunea mentală se realiză imediat. Interfețele non senzoriale erau extrem de eficiente. Prin intermediul unei coroniţe subțiri de electrozi pe care utilizatorul o purta de jur împrejurul calotei craniene, computerul realiza interfațarea cu creierul uman la un nivel la fel de profund ca propriile percepții ale individului. Utilizatorul nu avea nevoie de ecrane sau proiectoare holografice pe care să vizualizeze datele într-o formă sau alta, la fel cum nu avea nevoie de detectoare cinematice pentru a transmite comenzi. Doar stând relaxat pe un fotoliu şi gândindu-se intens la o instrucțiune anume, o transmitea implicit computerului, iar acesta răspundea inducându-i senzații (de cele mai multe ori vizuale şi auditive). Primele interfețe de acest fel puteau induce chiar şi durere, însă convenția de la Haga din 2304 le-a interzis cu desăvârşire. Cele noi nu erau capabile să provoace senzații neplăcute, ba aveau chiar protecții implementate împotriva declanşării accidentale de stimuli negativi. Ceea ce nu era totdeauna benefic, deoarece în multe cazuri utilizatorii se enervau sau se întristau la primirea unor informații, iar interfețele interpretau starea negativă a omului drept nocivă, oprind imediat transferul de date. Acest motiv, plus faptul că o foarte mare putere de calcul şi o rată de transfer enormă era necesară din partea computerului doar pentru a realiza această interfațare cu operatorul uman, făcea ca vechile interfețe senzoriale bazate pe proiectoare şi detectoare cinematice să fie încă folosite pe scară largă şi îmbunătățite continuu. Practic doar computerele staționare beneficiau de interfețe non senzoriale, aparatele mobile utilizând tehnologie miniaturizată fie erau incapabile să le folosească, fie aveau prețuri prohibitive şi erau privite doar ca o fiță a celor foarte bogați. Lui Greg nu prea-i plăceau din principiu, dar cum încă nu se putea baza pe vederea sa naturală, se vedea obligat să le folosească, cel puțin săptămâna aceasta.

— Mai stai? Întrebă Carl. Eu as mai avea câteva chestii de pus în ordine şi aş mai sta vreo’ oră...

— Eu tocmai mă pregăteam s-o şterg de-aici. Daca vrei neapărat, te aştept.

— Hai mai stai! Mergem dup-aia să mâncăm turceşte. Plătesc eu!

— Numa’ noi?

— Plus Jess dacă mă aşteaptă şi eventual Phil.

— „Nu mă aştepți încă o oră la muncă? Hai, că după aia mergem să luăm prânzul împreună cu doi amici...” O invitație în oraş mai penibilă nu cred că a existat în istoria romanticilor ratați!

— Şi pe cât că o să accepte?

— Ceea ce ar trebui să te pună pe gânduri! Dacă acceptă să stea la muncă în plus sâmbăta, doar ca să o scoți tu la masă printre alții, înseamnă că e disperată tare.

— Eşti un mare mitocan!

— Pentru că îți arăt în întreaga lor hidoşenie chestiile prosteşti pe care eşti pe cale să le faci?

— Eu, dimpotrivă, găsesc că gagica e super dacă mă aşteaptă. Si vreau s-o iau uşor, la început să nu fim doar noi doi... sondez terenul... Aşa, când eşti într-un grup mai mare, vezi dacă gagica te place sau nu. Altfel, în doi, na... nu are cu cine vorbi în afară de tine şi atunci...

— Da, da, dom' doctor în psihologia agațamentelor, scuteşte-mă! Hai că te-aştept. Da' nu o lălăi! O ora si m-am cărat. Şi naiba să te ia cu hârțogăria ta scârboasă!

Şi Greg întrerupse canalul de comunicare. Aşadar, încă o oră... Dacă tot era legat de birou, atunci măcar să mai facă ceva treabă.

2

Imaginile culese de căutătorul-muscă se desfăşurau acum cu încetinitorul pe ecranul mental al lui Greg, părând perspectiva unui trecător care se plimba agale pe stradă. Un administrator cartograf deprins cu această muncă ar fi putut face această operațiune mult mai rapid, însă Greg, neexperimentat în astfel de îndeletniciri, avea nevoie să reducă foarte mult viteza de succesiune a imaginilor. Chiar şi aşa, datorită numărului mic de căutători care i se dăduseră la procesat, avea timp berechet. O treabă repetitivă, plictisitoare, dar nu foarte grea.

Muştele îndeplineau două feluri de misiuni: cam un sfert dintre ele ocupau poziții statice, la câteva zeci de metri înălțime în aer, desenând o plasă cu ochiuri hexagonale egale, în vreme ce restul parcurgeau în viteză, cam la înălțimea unui stat de om, diferite tronsoane. Cele dinamice, pe care le procesa acum, avuseseră ca destinații diferite zone alungite care, puse una lângă alta, acopereau aproximativ o arie de o sută de kilometri pătrați, insistând asupra străzilor cuprinse în cercul cu centrul în zona spitalului Shima şi rază de aproximativ şase kilometri, epicentrul distrugerii. Tocmai se concentra asupra căutătorului şaptezeci şi şase, care străbătuse traseul începând de la podul Aioi peste râul Motoyasu-gawa, de-a lungul bulevardului Aioi şi până la podul peste râul Kyobashi-gawa, pe o lungime de vreo doi kilometrii.

Treaba lui Greg era să urmărească imaginile panoramice obținute de la fiecare căutător în parte, identificând oamenii din zonele acoperite. Acest lucru era cu atât mai greu cu cât imaginea era sferică, fiecare căutător fiind capabil să filmeze în toate direcțiile tot timpul. Desigur existau algoritmi de conversie a acestor imagini în perspective plane, interpretabile mai uşor de creierul uman, însă distorsiunile le făceau obositoare. De fiecare dată când un om era reperat,

indiferent cât de departe, imaginea trebuia apropiată până când poziția feței şi eventual a pupilelor era determinată. Atunci computerul desena conul asociat câmpului vizual al persoanei respective şi determina astfel spațiul în care obiectele străine ar fi putut fi percepute de către subiect, extinzând generatoarea conului până la o distanță la care se considera că privirile sale nu mai erau capabile să distingă un obiect de dimensiunile unei siluete umane. Tot acest spațiu era apoi marcat ca spațiu interzis şi se trecea mai departe. Treaba necesita foarte multă atenție, mai ales deoarece câmpul vizual unei persoane se muta destul de des de la un punct la altul, iar conul interzis trebuia să o urmeze. Din acest motiv, un căutător zbura pe aceeaşi rută înainte şi înapoi pe tot parcursul misiunii sale. Pentru a obține o cât mai bună frecvență de supraveghere, o făcea foarte repede, cam cu trei sferturi din viteza sunetului. Tehnologia ar fi permis viteze mai mari, însă, o dată cu apropierea de această barieră sau depăşirea ei, efectele fonetice deveneau prea intense şi ar fi deconspirat căutătorii, cu consecințe incalculabile. S-ar mai fi putut de asemenea scurta traseele, dar acest lucru ar fi însemnat un număr mai mare de căutători pentru aceeaşi suprafață şi schimbări de sens mai dese, cu toate pierderile de viteză aferente. Date fiind toate aceste constrângeri, fusese acceptat ca set optim de parametri cel după care misiunile de spionaj operau acum. Frecvența de baleiere coroborată cu raza relativ mare a detectorilor vizuali ai căutătorilor şi cu prezența căutătorilor statici care urmăreau permanent de la înălțime, de pe pozițiile lor prestabilite, asigurau o supraveghere acceptabilă.

Luându-şi în primire segmentul, căutătorul dinamic îl parcurgea cu viteză mică o dată în ambele sensuri pentru a-şi găsi traseul optim, cel care evita obstacolele şi avea cele mai puține ajustări de direcție. Odată găsit, acest traseu era parcurs din ce în ce mai rapid, până la atingerea vitezei de croazieră. Cum e şi normal, mediul se modifica uşor, uşor, cu fiecare parcurgere, căci oamenii sau vehiculele se deplasau, însă aceste schimbări erau previzionate de algoritmii de ghidaj ai căutătorului şi traseul adaptat dinamic.

Operatorul uman trebuia să parcurgă de câteva ori înregistrările în ambele sensuri pentru a defini conurile interzise. Cu cât mai dese erau definițiile utilizatorului, cu atât mai mari şanse avea computerul să reuşească acelaşi lucru bazându-se pe algoritmii săi. Practic, într-o oră un căutător îşi parcurgea traseul de aproape cinci sute de ori în fiecare sens, iar operatorul uman analiza doar un eşantion de parcurgeri, definind manual conurile interzise. Restul de peste 99% din muncă o putea face computerul singur după model, optimizându-şi din mers algoritmii de căutare. Mai mult, făcea şi detecție de erori, semnalând inadvertențele, adică situațiile în care una dintre analizele umane pierduse un con interzis care în altele exista, sau dacă acesta era aşezat în afara tiparului. După prima rulare, computerul raporta pe lângă erorile umane sesizate şi parcurgerile pentru care algoritmii săi eşuaseră din diferite motive să estimeze conurile interzise. Era din nou rândul omului să

acționeze. După ce-şi corecta erorile şi omisiunile, operatorul selecta prin sondaj câteva din parcurgerile pe care computerul nu le putuse rezolva şi definea manual câmpurile vizuale. Pornea din nou detectarea automată şi computerul, având acum o bază mai largă de analiză, soluționa mare parte din cazurile precedente, raportând din nou erorile umane şi rateurile proprii. În acest fel, omul şi computerul se completau şi verificau reciproc. Cam după trei analize automate întreg tronsonul era rezolvat. În acest moment, harta discretă în timp a conurilor interzise era completă. Următorul pas consta în convertirea, prin metode numerice diverse, a hărții discrete într-o hartă continuă, operațiune pe care computerul o realiza singur, omul verificând doar la sfârşit coerența. Aici se termina analiza vizuală a segmentului, urmând cea auditivă. Aceasta era însă cu mult mai simplă, deoarece pozițiile subiecților pe hartă erau deja determinate în acest moment, iar câmpul auditiv nu varia cu poziția receptorilor ci era tot timpul sferic. Spre deosebire de cazul conurilor vizuale interzise, sferele auditive erau dense în apropierea subiecților, rarefiindu-se până la dispariție pe măsură ce distanța de receptor creştea. Când şi această hartă discretă era finalizată, aceeaşi operațiune de transformare a discretului în continuu avea loc. În final, cele două hărți de zone interzise erau suprapuse şi determinarea buzunarelor spațio-temporale începea. Buzunarele erau practic zonele dinafara conurilor şi sferelor dense interzise, adică zonele nesupuse percepției directe a localnicilor. Şi aici omul avea de muncă, fiind nevoit să parcurgă temporal întreaga hartă în ansamblu şi să definitiveze granițele în spațiu şi duratele în timp, în care un buzunar sigur exista. Computerul făcea mare parte din treabă, însă omul trebuia să valideze fiecare buzunar în parte, căci, uneori computerul alegea cele mai atroce poziții, practic imposibil de menținut chiar şi pentru un spion sau reporter, cu atât mai puțin pentru un turist sau grup de turişti. Într-un final, după ce toate imaginile provenite de la căutătorii dinamici şi statici erau procesate, harta în ansamblu putea fi compusă.

Aceasta era cea mai mare parte din munca de birou a funcționarilor cartografi, aceasta era şi sarcina lui Greg pentru aceste zile. Nu era ceva spectaculos, dimpotrivă, muncă repetitivă, plicticoasă, însă îşi avea şi ea satisfacțiile ei. Chiar începuse să se gândească dacă aşa ceva ar fi fost nimerit pentru el. Nu exact această muncă, deoarece pe lângă lipsa de dinamism venea la pachet cu o remunerație prea mică pentru a acomoda stilul său extravagant de viață, însă anticipa că munca de Arhitect se asemăna destul de mult cu ceea ce făcea acum, cel puțin în aparență.

Îşi dădea totuşi seama că nu ştia absolut nimic despre munca Arhitecților şi, în afară de ei înşişi, nimeni altcineva din Agenție nu avea habar cu ce-şi ocupau zilele. Se gândea uneori, ca şi în acel moment, de ce anume ținea să ajungă Arhitect. Munca pe care o făcea ca spion îi plăcea şi îl satisfăcea profesional pe deplin. De ce oare ținea atunci să o schimbe? Doar pentru că aşa îl sfătuia Carl? Doar pentru că ajunsese Carl înaintea lui pe acea poziție şi el nu se putea lăsa mai prejos? Pentru statut? Pentru remunerație? Orice ar fi

fost, nu-şi putea nega dorința imensă de a fi Arhitect. Carl îl asigurase că nimic nu-i interzicea unui Arhitect să participe la misiuni de spionaj... însă nici unul nu o făcea. Carl însuşi, un spion extraordinar, de când fusese admis în cercul exclusivist al Arhitecților, nu-şi mai arătase interesul pentru nici un fel de misiune. Dimpotrivă, privea toate acțiunile spionilor cu un fel de amuzament combinat cu dezinteres... Oare avea şi el să ajungă la fel?

Agenția avea cinci categorii de angajați şi deci un plan de carieră în cinci paşi: Pe prima treaptă se aflau funcționarii, cu diferite atribuții: Funcționari agenți de turism, funcționari financiari, agenți de pază, etc. Pe a doua treaptă erau administratorii, de asemenea de mai multe feluri: medicali, supraveghetori, tehnicieni, cartografi, etc. Urmau apoi călăuzele sau ghizii, reporterii şi spionii pe aceeaşi treaptă, apoi Arhitecții şi, în final, pe cea mai de sus treaptă stăteau Maeştrii Arhitecți. Ca spion, Greg era la mijlocul carierei în Agenție şi avea convingerea că potențialul său îi permitea să urce mai sus. Trebuia să o facă!

3

Trecuse aproape o ora şi jumătate şi încă nici un semnal de la Carl. Pesemne că se adâncise în munca sa deosebit de importantă şi pierduse noțiunea timpului. Tipic pentru el. Greg tocmai se pregătea să încheie aria unui căutător şi nu avea de gând să înceapă o alta. Parcurgea acum harta completă, continuă pe ultima bucată, podul peste râul Kyobashi-gawa, definitivând granițele ultimului buzunar. Găsise deja patru doar pe cest tronson, dintre care două foarte generoase. Adevărate mine de aur turistice. Cel la care lucra acum era ceva mai strâmt, dar suficient pentru cel puțin doi-trei turişti plus un ghid. Din motive de securitate, Agenția nu-şi putea permite să trimită turişti neînsoțiți. Parcurse de câteva ori spațiul urmărind zonele interzise asociate puținilor trecători şi confirmă granițele. Era aproape gata şi se pregătea să închidă toată şandramaua şi să plece, lăsându-l baltă pe Carl, cu planurile lui cu tot... Tot ce mai avea de făcut acum era să salveze coordonatele spațio-temporale ale acestui ultim buzunar şi...

Însă atunci perspectiva se mişcă câteva momente necontrolat, aşa cum făcea câteodată, când utilizatorul accesa meniul de comenzi prin interfața non-senzorială, şi ceva straniu îi atrase atenția: Un con interzis subțire străjuia buzunarul, având baza undeva sub nivelul podului, pe apa lui Kyobashi. Cineva privea printre gene în jos, peste balustradă. Nu era un lucru neobişnuit, însă, pentru cine ştie ce motiv, lui Greg i se păru suspect. Mişcă perspectiva câteva grade şi văzu o persoană uşor aplecată peste balustradă, sprijinindu-se pe coate, cu mâinile împreunate sub bărbie. Apropie cadrul. Subiectul era o femeie. Suplă, cu părul lung şi negru atârnându-i peste balustradă, mişcându-se uşor în bătaia vântului şi mângâindu-i umerii goi, înveşmântată într-o rochie lungă, roşu aprins, fluturând şi ea uşor şi

dezvelindu-i din când în când sandalele fine. Ca hipnotizat, Greg apropie cadrul de fața femeii, dar nu o putea vedea clar, căci era umbrită de şuvițe din părul des, care acum părea ireal de mătăsos. Schimbă perspectiva, căută o altă poziție. Acum era exact în spatele ei. Vedea ondulațiile perfecte ale rochiei ei fine, probabil de mătase, mişcându-şi regulat faldurile odată cu adierile sporadice de vânt. Perfect, absolut perfect. Spatele alb cu piele fină, mâinile subțiri, perfect proporționate... totul perfect. Căută o nouă perspectivă. Acum o vedea din partea opusă. Doar o porțiune din profil se putea zări. Bărbia, puțin din nasul mic şi urechea prin spatele căreia îşi dăduse o parte din părul în care îşi prinsese o floare mare, tot roşie. Un trandafir? Probabil. Apropie, atât cât computerul fu în stare. Câteva gene se distingeau şi colțul ochiului cu un machiaj discret. Urmări linia profilului, bărbia conturată frumos, obrazul neted... perfect. Ca un disperat începu să caute de-a lungul timpului perspective favorabile, însă căutătorul parcă în adins nu preluase imagini care să-l satisfacă. Trecu de la un capăt la altul al tronsonului, urmărind doar conul vizual interzis. Se mişca foarte puțin. Aproape o oră întreagă, de când ajunsese acolo, femeia privise doar luciul apei. Frustrat, Greg începu să caute haotic. Zburda fără noimă înainte şi înapoi, încetinind din când în când diferite perspective, în care, ori o parte din bărbie, ori piciorul gol încălțat cu o sanda înaltă, ori un braț întins i se revelau, capturând imagini statice. Era perfectă! Desăvârşită din toate punctele de vedere. Greg era un mare iubitor al artei „Anime", străvechea tehnică de realizate a benzilor desenate şi a desenelor animate, inițiată la sfârşitul secolului XX de către japonezi şi care se răspândise şi căpătase amploare nemaivăzută de-a lungul secolelor XXI si XXII şi care încă se ținea tare pe poziții, pictorii contemporani găsind încă noi şi noi dimensiuni în care să-şi exprime simțul artistic. Fără îndoială, femei ca aceasta serviseră drept modele în acea perioadă de pionierat... Era parcă zugrăvită din condeiul fermecat al însuşi zeului „Anime-ului" în care tocmai începuse să creadă. Atât de bine proporționată, atât de misterioasă... perfectă! Păcat că nu avea să-i vadă niciodată fața...

Dar de parcă presupusul zeu al artelor l-at fi auzit, conul întunecat prinse a se mişca doar câteva grade. Hrăpăreț, Greg se agăță de această mişcare, rotind şi translatând imaginea în felurite moduri, până reuşi în sfârşit să captureze... chipul pe care nu avea să-l uite vreodată. Ochi mari, părând tremurători, umezi, sprâncenele subțiri, uşor ascuțite, creionate simetric deasupra nasului mic şi delicat, gura cu buze roşii, subțiri, bărbia fină. Totul era perfect! Era chipul pe care el însuşi şi-l imagina de câte ori se gândea la îngerii din mitologiile monoteiste, pe care le studiase cândva în şcoală. O făptură de lumină, dacă ar fi trebuit să aibă un chip, acesta ar fi fost! O şuviță rebelă îi umbrea colțul ochiului, jucându-se cu genele lingi şi negre, mângâindu-i apoi bărbia şi căzând pe mâinile albe care se sprijineau pe metalul rece al balustradei. Da, era o viziune a frumuseții, iar Greg rămase vrăjit secunde bune, dacă nu minute, privind prin ochii interfeței sale non senzoriale la diafana imagine. Nu-şi putea da seama ce urmăreau cu privirea

ochii aceia mari, însă erau minunați... Chiar şi umbra tristeții, atât de normală pentru acele nenorocite de vremuri nu reuşea să ştirbească nici măcar un pic din minunăția chipului ei. Oh, înger trist, condamnat la...

Nu apucă să-şi continue gândul morbid, căci cererea unui canal de comunicație de la Carl începu să-l sâcâie. Îl acceptă şi încercă din răsputeri să pară vesel când răspunse.

— Gata deja, maestre?

— Mdea, răspunse Carl, Agenția va fi în ordine peste *week-end* acum.

4

Atmosfera la masa lui Carl era jovială. Jess se dovedise a fi o fată foarte volubilă, acum că schimbase mediul de lucru al Agenției cu atmosfera caldă din restaurantul specific turcesc, râzând zgomotos la glumele pe care Phil se chinuia să le inventeze la minut. Prima țintă fuseseră noile puncte de pe ochii lui Greg şi incapacitatea acestuia de a număra degete, apoi... orice-i trecea prin minte. Carl zâmbea şi-i făcea din când în când cu ochiul fetei, întrebând-o dacă se simțea bine şi dacă mai dorea ceva. Îşi simțea planul oarecum amenințat de limbarița lui Phil, considerând râsul sincer fetei un semnal de alarmă. Poate că Greg avusese dreptate şi ideea cu prânzul în grup nu fusese chiar atât de bună. Oare Phil avea de gând să încerce să i-o sufle? Ar fi fost un mare mitocan, atâta vreme cât îi cunoştea intențiile în ceea ce o priveau, însă lovituri sub centură se dădeau atât de des în lumea bărbaților, iar el oficial nu avea nici o relație cu Jess. Totuşi, nu putea trage deja concluzii. Poate că Phil pur şi simplu voia să întrețină atmosfera... până la urmă, nu făcuse nici o mişcare evidentă, glumele sale greu putându-se numi flirt.

Jess era după toate standardele o femeie frumoasă. Înaltă, suplă, cu trup mlădios, atletic, piele puțin bronzată, chip alungit, bine proporționat. Purta părul tuns foarte scurt la tâmple şi lung în rest, sub forma unei creste late de la ceafă şi până la frunte, dată pe-o parte, peste ureche. La fel ca ceilalți, era îmbrăcată în uniforma de lucru a Agenției, conform rangului ei. Era ghid, deci cam pe aceeaşi treaptă cu Greg, însă fiind recent transferată la unitatea din Berlin după ce activase la Sydney, era considerată încă „fata cea nouă”. Nu era de mirare că Phil voia să facă o mişcare şi asta cât încă gagica era prospătură.

Ca ghid, treaba lui Jess era să supravegheze micile grupuri de turişti şi să aibă grijă ca aceştia să nu interacționeze cu mediul. Adică nici unul să nu depăşească dungile roşii de demarcație a buzunarului, să nu facă zgomote peste limita admisă, să nu lase obiecte în urmă, să nu altereze, să nu murdărească şi să nu mişte din loc absolut nimic în spațiul în care li se permisese vizita. Tot în sarcina ghidului cădea şi să dea semnalul pentru întoarcere, să se asigure că toți luau poziția recomandată şi să inițieze procedurile. Turiştii, la fel ca personalul Agenției, nu aveau dreptul de a pune mâna pe nimic, trebuia cam tot timpul să stea calmi, mişcându-se foarte încet,

chiar şi paşii pe care-i făceau trebuind să fie discreți, iar la semnal să se ghemuiască şi să rămână nemişcați. Chiar şi în asemenea condiții foarte restrictive, explicate foarte clar de la început, oamenii se înghesuiau să apeleze la serviciile turistice ale Agenției, semnând bucuroşi toate formularele şi acceptând riscurile sau penalizările care derivau din nerespectarea instrucțiunilor.

În toată cariera ei de aproape şase ani, Jess nu avusese nici un incident. Uneori era nevoită să-i imobilizeze pe câte unii, alteori chiar să-i şi pocnească... Nu-i făcea plăcere, dar avea pregătire temeinică pentru aşa ceva şi o făcea la nevoie fără să ezite. O singură dată centura se declanşase pentru unul dintre turişti, însă acest fapt nu constituia un incident şi nu se nota nicăieri. În luna de când venise la baza 34 Berlin, Jess condusese cincisprezece grupuri şi o făcuse admirabil.

— Mai vrei un pic de doner? întrebă Carl, în timp ce apa turnată peste raki-ul tradițional îl colora în alb lăptos, sau un păhărel? Hai, e sâmbătă!

Jess încercă să zâmbească timid şi împinse paharul gol cu un deget către el. Carl îl prepară şi ei un raki şi fata îl goli dintr-o mişcare, punând apoi paharul gol pe masă un pic mai tare decât ar fi fost necesar. Fu reumplut imediat. Localurile turceşti erau renumite peste tot în lume, dar în spațiile fostelor Turcia şi Germania ele erau de-a dreptul incredibile. Mâncare mai bună decât într-un local turcesc din Istanbul sau Berlin nu se putea concepe. Deşi de mai mult de douăzeci şi cinci de ani granițele politice ale țărilor fuseseră şterse, cetățenii considerându-se cu toții „Pământeni" din punct de vedere geo-politic, cultural vorbind – aici incluzându-se inevitabil şi arta culinară – teritoriile tindeau să-şi mențină identitatea, în pofida amestecului de populație care omogeniza întreaga lume şi cu precădere Europa. Această tendință însă se observa la un nivel mai restrâns decât cel al vechilor țări, ea manifestându-se cu precădere ca mândrie citadină şi nu națională, legându-se mai degrabă de tradiția locului în sine decât de cea a unui anumit grup etnic... lucru evident judecând după spectrul larg de culori şi nuanțe ale celor care cu mândrie li se adresau cu „*Efendi*" în timp ce-i serveau îmbrăcați în şalvari şi purtând *fez* în acest minunat local.

Mâncaseră bine, iar acum stăteau tolăniți pe divane confortabile, făcându-şi siesta şi sorbind gustosul raki. Într-un local turcesc nici nu s-ar fi putut altfel... nu numai că nu-i zorea nimeni, sâcâindu-i cu întrebări de genul: „Mai doriți să comandați ceva, sau vă aducem nota?", dar ar fi fost chiar socotit nepoliticos din partea lor ca oaspeți să plece imediat după ce terminaseră de mâncat.

La un moment dat, după o perioadă de mai multe minute în care nu spusese nimic, Phil se ridică şi merse uşor legănat către toaletă. Făptura sa enormă mergând nesigur printre ospătarii purtând tăvi părea rețeta ideală pentru dezastru...

— În sfârşit, credeam că nu mai tace ăsta din gură, spuse Jess şi mai goli un pahar, aşezându-l apoi cu grijă pe masă. Mâna nu-i mai era atât de sigură acum.

Carl zâmbi atât de larg şi cu atâta satisfacție, încât pe Greg îl pufni râsul.

— De ce spui asta, zise, nu-ți place umorul lui?

— Ba da... dar în doze mai mici. Carl, când mă mai scoți în oraş, vezi poate...

Însă se opri la mijlocul propoziției, dându-şi seama de grotescul a ceea ce urma să spună. Oricum, nu mai era nimic de salvat. Se înroşi şi-i aruncă lui Carl o privire stingheră, apoi ridică din umeri şi începu să râdă cu poftă.

Râse şi Carl, apoi mutându-se pe divan mai aproape de ea, o cuprinse pe după umeri. Ea-şi sprijini capul pe mâna lui şi privirile li se întâlniră, galeş.

Greg îi privi zâmbind îngândurat. Aşadar, totul mersese cum nu se putea mai bine pentru Carl... bravo lui!

— Greg, ce-i cu tine? spuse acesta jucându-se cu părul lui Jess, încercând să mascheze un pic starea de euforie în care turnura evenimentelor îl adusese. Nici nu ai pus gura pe pileală.

Greg îşi privi o clipă paharul neatins, apoi spuse:

— Sunt în regulă, n-am nimic...

Phil se întoarse fără a fi provocat stricăciuni şi încercă să se poarte cât mai natural văzându-i pe cei doi unul în brațele celuilalt. Se aşeză lângă Greg şi începu să se uite pe pereți. Nimeni nu mai spunea nimic... Momentul avea toate şansele să devină penibil, dar Greg nu-l lăsă.

— V-ați gândit vreodată, începu el privindu-şi în continuare paharul plin, la porcăriile pe care le facem?

Ceilalți trei îl priviră nedumeriți.

— Explică-te, spuse Phil aşezându-şi ceva mai comod trupul musculos.

— Vreau să zic, începu Greg, v-ați gândit vreodată, că tot ce facem e un fel de rahat? Dacă tragi linie, nu facem absolut nimic util... Tot calabalâcul nostru e o gargară...

— Dacă tragi linie, dragă prietene, spuse Phil, la sfârşitul fiecărei zile facem o groază de bani! Cum poți să spui că nu facem absolut nimic util? Eşti nebun?

Greg nici nu-şi întoarse privirea către el. Phillip Troski era un funcționar financiar cu vederi foarte largi în domeniul său, un individ care putea învârti matematicile contabile astfel încât balanțele să indice exact atât cât dorea el, însă cu vederi foarte de înguste în orice alt domeniu. Nu călătorise niciodată în timp şi nici nu-şi arătase vreodată cea mai vagă intenție de a o face. Nu avea nici un sens să intre în polemică cu el, aşa că se adresă celorlalți doi.

— Cu ce ajutăm noi? Ce producem noi efectiv? Cu ce contribuim noi la ăăă... la ce-om contribui ca să ne meritățm banii?

— Oferim servicii, spuse natural Jess. Doar suntem o agenție de turism, nu?

Greg o privi lung. Da, în mod clar avea dreptate. În definitiv tot ce făcea Agenția era să ofere oamenilor obişnuiți posibilitatea călătoriei în diverse locuri şi vremuri, contra unor sume frumuşele.

— Şi nu doar atât, continuă Carl. Suntem şi cea mai redutabilă sursă de informații istorice şi cel mai bun producător de filme documentar.

— Da, dar cu ce ajutăm de fapt?

Jess îl privi cu interes. Probabil că munca sa de spion, oarecum depărtată de finalitatea serviciilor Agenției, îl împiedica să vadă evidentul.

— Păi în afară de cinematografie şi turism, nu ajutăm cu mare lucru, recunoscu ea, însă serviciile pe care le oferim sunt căutate. Asta înseamnă că totuşi o rațiune de a exista avem.

Greg dădu din mână a plictiseală.

— Înțeleg chestiile astea, dar mă gândesc: Suntem capabili să călătorim în timp, da? Nu ar trebui totuşi să încercăm să folosim asta ca să ajutăm omenirea?

— Dar, poate, chiar o ajutăm! Suntem cea mai importantă instituție academică istorică a tuturor timpurilor. Noi am reinventat practic cercetarea istoriei! Plus că, arătând lumii hidoşenia şi violența trecutului, creştem nivelul general de înțelegere al omenirii. Şi cu înțelegere mai bună, oamenii au o mai mare şansă de a nu repeta ororile. Facem oamenii mai buni.

— Corect! Totuşi, nu am putea, oare, altera istoria, astfel încât ororile ei să nu mai existe?

Carl se ridică şi trase paravanul, izolând grupul lor de restul restaurantului.

— Ştii bine că nu! Prima directivă a regulamentului călătoriei în timp este că regula minimei distorsiuni se va respecta întotdeauna!

— Da, regulamentul ăla! Nu se poate să fie greşit?

— Ascultă, spuse Carl, nu am de gând să încep să disec regulamentul, ca să-ți explic chestii pe care le ştii deja. Nu este menirea noastră să înțelegem cum a fost calculat pragul minimei distorsiuni, nici consecințele încălcării lui într-o măsură oarecare. Tot ce ştim este că l-au analizat minți strălucite... şi multe! Zeci de matematicieni, fizicieni, chimişti... şi toți au căzut de-acord asupra principiului. Citeşte lista de la sfârşitul regulamentului şi ai să vezi! În fine, nici asta nu voiam să debitez acuma. Vreau doar să-ți zic atât: Nu e rolul nostru să încercăm să schimbăm ceva în bine. Agenția nu are alt rol decât cel de observator.

Da, Greg ştia toate astea. Agenția fusese clădită cu scopul clar de a oferi servicii de călătorie în timp. Acestea îmbrăcau acum două forme: Cea fizică, în care subiectul era trimis într-un anumit timp şi spațiu din trecut sau viitor, unde putea asista, pentru scurte perioade, la evenimente de o anumită însemnătate, în funcție de care se calcula onorariul Agenției. Fără excepție, în aceste călătorii turişti erau însoțiți de călăuze, cum era Jess. Chiar şi atunci când perioada era de o foarte mică însemnătate şi buzunarul foarte generos, turiştii tot nu erau trimişi singuri, ci însoțiți de un ghid specializat al Agenției,

nu pentru protecția lor, dimpotrivă. Cealaltă formă era cea informațională, în care un reporter al Agenției călătorea într-un anumit timp şi lua parte la un eveniment oarecare înregistrându-l vizual, auditiv, meteorologic şi olfactiv. Aceste înregistrări, la fel ca filmele artistice de altfel, erau apoi puse pe diferite medii de stocare şi vândute publicului larg. Oamenii puteau urmări astfel evenimentele prin aparatele de redare. Aceste aparate de redare, ca şi cele de înregistrare evoluaseră mult în ultimul secol, ajungându-se la performanța de a fi posibilă replicarea pe lângă a stimulilor vizuali şi auditivi şi a condițiilor de temperatură şi umiditate, a vântului, a vibrațiilor solului şi chiar a mirosurilor. Aceste lucruri făceau vizionarea unui film artistic, a unui eveniment sportiv, sau a unui documentar mult mai atractive, nivelul de implicare al spectatorului fiind uluitor. Cele mai performante asemenea aparate de redare erau cele care utilizau interfețe non-senzoriale, însă prețul acestora era încă exorbitant pentru publicul larg. Existau însă cinemauri la prețuri rezonabile şi aparate de redare care încercau să recreeze fizic, într-un perimetru restrâns, condițiile meteo şi miresmele din înregistrări.

Toate aceste tehnologii asigurau câştiguri frumoase pentru Agenție. Singura problemă a ei era că trebuia să găsească acele ferestre spațio-temporale unde putea plasa turişti sau reporteri în condiții de siguranță. Aici, la definirea şi respectarea condițiilor de siguranță, îi revenea Agenției cea mai mare responsabilitate şi tot de aici îi venea şi justificarea sumelor exorbitante pe care le solicita.

Criteriul după care un anume loc bine definit în timp şi spațiu, numit generic „buzunar", era catalogat drept sigur, era acela al minimei distorsiuni. Deoarece prezența unui individ într-un mediu nu putea fizic să creeze zero interacțiuni cu acesta – umbră, o deviere pe câțiva metri a curenților de aer sau a picăturilor de ploaie, urme de paşi, zgomot, etc. – fuseseră calculate şi acceptate praguri, sub care aceste interacțiuni erau admise. Pe scurt, atâta timp cât nici unul dintre locuitori timpului şi spațiului țintă nu observau intruziunea, interacțiunile erau admise, consecințele putând fi puse lesne pe seama hazardului naturii. Aşadar, în diferite buzunare se aplicau diferite constrângeri, regula de bază fiind aceea că intruziunea trebuia să rămână total necunoscută şi fără repercusiuni. Acesta era principiul minimei distorsiuni, principiu după care se ghida orice misiune a Agenției în trecut sau viitor. Orice intruziune trebuie să aibă efecte atribuibile hazardului natural al mediului.

Continuarea discuției nu avea nici un rost.

III. Paradox

1

Era aproape trei dimineața şi Greg tot nu putea să adoarmă. Renunțase să mai stea în pat cu ochii pironiți în tavan şi mersese întâi în micuța sa cameră de antrenament, unde executase câteva exerciții taolu. De obicei asta îl relaxa, fiind şi un remediu perfect contra insomniei sau a mahmurelii, însă în acea noapte nu funcționase. Mersese apoi în camera de zi şi începuse să se joace cu o minge magnetică. Ochii i se reglaseră şi o putea urmări chiar şi pe întuneric. O arunca într-o direcție oarecare privind-o apoi cum ricoşează din diferitele obiecte pe care le întâlnea în cale, fără a-şi pierde nimic din viteză, până când, după un timp mai lung sau mai scurt, ajungea suficient de aproape de el pentru a o prinde întinzându-şi doar mâna. Apoi o arunca iar. Dacă nu ar prinde-o, mingea ar zbura şi ar ricoşa, teoretic, la nesfârşit prin cameră. Practic, doar până la epuizarea energiei din acumulator. Nu era afectată de gravitație şi nu provoca stricăciuni obiectelor din care ricoşa. Nu le atingea. Senzorii săi observau suprafețele de care se apropia şi, la mai puțin de un milimetru de impact, îşi schimba direcția, după regula unghiului de reflexie egal cu cel de incidență. O jucărie ingenioasă. Într-un fel, lui Greg i se părea că se comporta exact ca Agenția: călătorea, observa, dar nu interacționa cu nimic... Ciudat că găsise similitudinea tocmai în acel moment. Cum de nu se gândise niciodată prin perspectivă umană la călătoria în timp? Cum de niciodată până atunci nu i se păruse futil tot ceea ce făcea Agenția? Dimpotrivă, până cu o zi în urmă, toate principiile şi regulile după care se ghida călătoria în timp i se păruseră perfect valide. Însă ieri o descoperise pe ea... apoi realizase că o privise în ultimele minute ale vieții ei, înainte de o moarte cumplită. Asta era oare? Oare tragedia personală a un singur om... a unei singure femei minunate, desăvârşite, perfecte... dar a unei singure persoane, putea să-i fi zdruncinat din temelii modul de gândire? Evident da! Şi, evident, deoarece se simțea copleşitor de atras de ea.

Seara precedentă, după ce plecaseră din restaurant, Carl propusese să meargă cu toții la un club. Evitase să propună unul „*geiles*" şi fusese de-a dreptul mirat când Jess îl menționase pe cel mai libertin din Berlin. Acceptaseră cu toții imediat. Trecuseră fiecare pe-acasă pentru a se schimba, căci a apărea în club îmbrăcat în uniforma Agenției ar fi fost o eroare regretabilă. La restaurant nu exista un cod vestimentar nescris, căci majoritatea corporațiilor adoptaseră uniforme, la fel ca Agenția, iar prânzul găsea pe mai toată lumea îmbrăcat în aşa ceva, însă a merge într-un club îmbrăcat ca la lucru era cea mai sigură cale spre a deveni ținta batjocurii. Asta ca să nu mai vorbim despre resentimentele crescânde în rândurile unor grupuri de oameni față de activitatea Agenției în sine, resentimente exprimate prin tot mai dese manifestații de protest şi petiții înaintate Guvernului Mondial. Era puțin probabil ca astfel de oameni să frecventeze cluburi, sau să

se dedea la agresiuni, mai ales că Phil era cu ei, însă nu erau dispuşi să-şi asume riscul de a-şi rata seara. Aşadar, după două ore se întâlniseră din nou în fața Reichstagului, fiecare îmbrăcat cât mai lejer și provocator. O multitudine de inscripții graffitti împodobeau bătrâna clădire, tolerate de către autoritățile locale, ca un fel de glumă la adresa a ceea ce reprezentase ea odată... căci acum se transformase într-un fel de simbol al toleranței. Nu de prea multă vreme, printre acestea răsăriseră şi câteva sloganuri frumos reliefate şi împodobite contra Agenției.

Acolo avuseseră parte de un nou moment stânjenitor, căci, după ce aburii raki-ului trecuseră, atât Jess cât şi Carl deveniseră rezervați, nefiind siguri dacă ei erau sau nu „împreună”. În fine, cu puțin ajutor de la Greg, care avusese ideea să le facă o poză împreună în fața faimoasei clădiri, apoi una ceva mai romantică, apoi una sărutându-se, lucrurile reintraseră pe făgaşul pe care-l doreau amândoi.

Merseseră apoi agale spre club. Între Grosser Stern şi poarta Brandenburg, de-o parte şi de alta a bulevardului se înghesuiau cluburi, baruri şi terase, care mai de care afişând reclame mai viu colorate, jocuri de lumini şi lasere, animatoare reale sau holografice sumar îmbrăcate... ofertă foarte diversificată. Se opriseră în clubul propus de Jess, unde Phil intrase imediat în atmosferă. Lăsându-şi la intrare haina de toamnă, rămăsese doar într-un tricou mulat, care-i scotea în evidență musculatura proeminentă, bine cultivată. Se pierduse imediat prin mulțimea fremătândă, dansând ostentativ si etalându-şi fizicul. Greg rămăsese puțin la o masă împreună cu Jess şi Carl, apoi, sub pretext că merge să agațe şi el ceva, îi lăsase singurei. În mod normal, s-ar fi purtat exact ca Phil, fiind şi el un dansator destul de bun şi dispunând de un trup care deşi nu era la fel de masiv sau musculos ca al acestuia, era totuşi atletic şi atrăgător. Însă în acea seară nu prea avusese chef. Se învârtise puțin, încercând să se lase dus de val, dar fără succes. Căutase asiatice, propunându-şi să o agațe pe cea care va fi semănat cel mai mult cu ea, dar nu găsise nimic satisfăcător. Numai surogaturi. Într-un final se dăduse bătut şi se aşezase la bar, cu gând să se facă praf, dar primul pahar de absint intrase greu... al doilea rămase neatins. Apoi seara devenise enervantă, căci Phil nu mai fusese de găsit, iar Jess şi Carl se închiseseră pentru lumea exterioară într-un sărut prelung, tolăniți pe canapea, aşa că nu-i deranjase şi plecase fără să-şi ia rămas bun.

Şi de atunci stătea treaz, cu mințile alergând necontenit, ca mingea prin cameră, şi cu imaginea „ei” mereu în fața ochilor. „*Cea perfectă*” o numise. Privi ceasul în momentul în care mingea ricoşă din ecranul acestuia şi văzu că era aproape patru dimineața. Se ridică încet de pe canapea, lăsând jucăria să zburde singură prin cameră şi merse în biroul său, din apartamentul personal. Beneficia de confortul unui apartament destul de generos, cu dormitor confortabil, cameră de zi spațioasă şi încă două camere pe care el le transformase în birou-bibliotecă, respectiv sală de sport. „Una pentru minte, una pentru trup”. Porni calculatorul şi intră în rețeaua Agenției. Avea acces de

acasă la toate fişierele sale. Deschise cele câteva instantanee pe care le capturase cu *cea perfectă* şi alese câteva dintre ele. Le imprimă şi le lipi pe perete în camera de zi. Se aruncă pe canapea şi le privi îndelung, savurând fiecare detaliu al chipului ei, visând cu ochii deschişi la o lume în care ei doi ar fi putut fi împreună, apoi melancolia i se transformă în depresie. Realiză că se comporta exact ca un psihopat. Mereu in camerele criminalilor pasionali se găseau poze ale victimelor. Cu un gest nervos smulse pozele, le rupse în fâşii şi le aruncă. „Oricum le mai am în memoria calculatorului" îi spuse un gând împăciuitor enervându-l şi mai tare. Merse la calculator cu intenția de a şterge toate imaginile cu ea, dar nu o putu face. Poate nu era chiar un psihopat, dar nici nu era gata să renunțe complet la pasiunea pentru ea.

2

Veni şi ziua de luni, 18 noiembrie, aducând cu ea câteva raze de soare, după cea mai obositoare duminică, în care Greg nu făcuse absolut nimic, decât să se mute de pe o canapea pe alta, cu gândurile rătăcind. Îşi anulase şi şedința de antrenament de Sanshou şi zborul cu propulsorul personal, deşi erau lucrurile care-i făceau cea mai mare plăcere şi, după o zi întreagă de reflecție în solitudine, se întoarse la lucru. Mai avea încă trei zile de muncă la birou şi gata, înapoi la treaba sa de spion. Nu cu foarte mare entuziasm, se aşeză la birou şi-şi aşeză coronița interfeței non-senzoriale pe cap. Acum vedea mult mai bine, dar se obişnuise cu avantajele oferite de controlul mental şi avea să continue să o folosească. După cele câteva secunde de ajustare, computerul îi arătă exact imaginea la care rămăsese cu două zile înainte. Şi, bineînțeles, *cea perfectă* era acolo... îl aşteptase. Când plecase, sâmbătă, nu închisese aplicația, iar aceasta rămăsese înghețată pe cipul ei. Îl privi din nou, transportat, secunde în şir. Chipul trist al fetei ce urma să dispară, atât de minunat, atât de... perfect. Cu un efort de voință se îndepărtă de imagine şi accesă comenzile pentru definitivarea poziției ultimului buzunar. Erau toate acolo, verificate şi confirmate, mai trebuia doar să le publice... Ceva însă nu-l lăsa să o facă. Gândul că acel ultim buzunar avea să fie utilizat de turişti îl dezgusta. Nimeni dintre contemporanii săi nu merita să o vadă, chiar dacă fața-i era ascunsă perspectivei buzunarului. Nici unul nu merita să-i stea aproape. Nu, acel buzunar nu trebuia să existe. *Cea perfectă* era a lui, numai a lui! Se hotărî să şteargă coordonatele. Aşa, ele urmau să fie pierdute pentru totdeauna, nimeni altcineva în afară de el nu aveau să mai fie vreodată prin preajma celei perfecte. Măcar atât putea face! Se pregăti deci să elimine din memoria calculatorului setul de coordonate, însă atunci un nou gând îl făcu să se oprească. De ce să nu le păstreze pentru el? În definitiv el descoperise buzunarul, îl putea considera al lui. Găsise atât de multe altele, iar de zeci, poate sute de ori mai multe aveau să fie descoperite zilele următoare, toate

mulțumită căutătorilor săi! Agenția câştigase destul. De ce să nu-l țină pe acesta doar pentru sine?

Nu se simți deloc vinovat când păstră coordonatele printre fişierele sale personale şi închise tronsonul căutătorului 76 omițându-le, publicând rezultatele trunchiate în rețeaua Agenției.

3

O singură dată! Doar o singură dată! Greg contempla conceptul, jucându-se iar cu mingea magnetică. Mâine, 21 noiembrie, avea să se întoarcă la munca sa adevărată de spion. Şi deci avea să aibă din nou acces la capsulele de transport. O va putea vedea pe *cea perfectă*! Însă numai o singură dată!

Principiul minimei distorsiuni cuprindea, printre altele, şi directiva clară că un buzunar putea fi folosit de unul sau mai mulți pasageri, însă simultan în cadrul unei singure călătorii. Era cu desăvârşire interzis ca două persoane să călătorească în acelaşi buzunar plecând din zile diferite. Dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat, atunci cei doi s-ar fi întâlnit în trecut sau viitor şi deci la întoarcere cel care călătorise primul avea să ştie că al doilea avea să întreprindă aceeaşi călătorie cândva... şi dacă făcea ceva să-l oprească? Sau dacă al doilea călător îi dădea primului, în timp ce se aflau împreună în buzunar, o informație despre evenimente petrecute în timpul dintre plecările în cele două călătorii, pe care în mod normal primul nu ar fi avut de unde să o aibă? Paradoxul putea apărea cu efecte de necalculat. De aceea era strict interzis ca un buzunar să fie folosit mai mult de o singură dată. Cu atât mai grav ar fi fost ca aceeaşi persoană să călătorească în acelaşi buzunar pornind din momente diferite. În acest caz, s-ar fi întâlnit cu el însuşi în timpul străin, acest simplu fapt declanşând inevitabil paradoxul.

Paradox... Un cuvânt atât de uzual, desemnat să reprezinte cel mai de temut dezastru cu care s-ar fi putut confrunta omenirea. Curgerea viitorului în trecut, prin foița infinitezimală a prezentului, este, după toate reprezentările matematice, o funcție continuă şi monotonă. Succesiunea evenimentelor este şi trebuie să rămână ireversibilă. Mai precis, un anume eveniment poate avea loc o singură dată şi cu un singur rezultat de-a lungul timpului. Dacă vorbim despre trecut, o intruziune a unui personaj dintr-un timp ulterior în momentul evenimentului, care alterează într-o oarecare măsură desfăşurarea şi rezultatele acestuia, poate conduce la o asemenea distorsiune şi amplificare a consecințelor istorice, încât, în noua sinergie, însăşi plecarea sa către evenimentul în cauză din trecut să nu mai fie posibilă. Acesta era mereu exemplul dat de vorbitorii Agenției oamenilor obişnuiți şi acesta era universal acceptat ca definiție a paradoxului. Consecințele a aşa ceva nu puteau fi evaluate, însă se credeau devastatoare şi evitarea lor era de primă prioritate. Dacă vorbim de viitor, teoria nu mai e chiar aceeaşi, deoarece personajul pleacă spre eveniment dintr-un timp antemergător acestuia şi deci dacă s-ar implica în desfăşurarea lui, noua sinergie nu ar putea modifica condițiile actuale, deci paradoxul nu ar fi afectat pe nimeni din timpul prezent. Dar oare

i-ar fi afectat pe cei din timpul viitor evenimentului? Aici opiniile divergeau. Totuşi, deoarece călători în timp se puteau întreprinde şi în perioade de după evenimentul alterat şi desfăşurarea ulterioară putea fi observată, se considera că o sinergie... să o numim „normală” era deja pe rol şi deci implicarea celor dintr-un timp străin ar fi creat o nouă sinergie, ceea ce probabil ar fi modificat printre altele şi structura de buzunare ulterioară şi deci toate călătoriile în viitor de după evenimentul modificat s-ar fi putut transforma în paradoxuri cu consecințe în timpul prezent. Destul de înspăimântător dacă stăteai să te gândeşti... Tot pentru a minimiza riscurile paradoxurilor, savanții Agenției calculaseră un interval de periculozitate maximă, de două sute cincizeci de ani în trecut, respectiv cinci sute de ani în viitor, în care orice călătorie era strict interzisă. Călătorii în timpuri atât de apropiate aveau coeficienți calculați de multiplicare a riscului de paradox prea mari. În afara acestui interval însă, coeficienții scădeau la valori aproximativ constante.

Totuşi, ce anume ar fi putut însemna în fapt producerea unui paradox, nimeni nu putea explica. Ar fi generat un dezastru natural? Un cataclism? Distrugerea planetei sau a universului însuşi? Unii mergeau chiar atât de departe. Gândindu-te la asta, chiar şi măsurile atât de stricte de siguranță ale Agenției păreau insuficiente. De ce oare se expuneau? Doar de dragul banilor? Sau poate riscurile calculate nu erau chiar atât de mari, iar teama de paradox acționa ca o altă măsură de protecție... greu de spus. Oricum asta era treaba Arhitecților. Şi tocmai împotrivă acestei stări de fapt luptau inamicii Agenției, cei care, mai peste tot pe mapamond, se adunau şi protestau sonor, militând pentru desființarea acestei instituții care, doar pentru acumularea de capital, supunea omenirea unui asemenea pericol.

Greg nu era încă dispus să rişte generarea unui paradox. Privea chipul îndurerat al celei perfecte imprimat pe un poster aproape cât peretele camerei sale de zi şi îşi recunoştea acum deschis față de sine obsesia. O va vedea, va fi acolo, va respira acelaşi aer cu ea şi o va privi din spate, fără ca ea să ştie... şi doar o singură dată, apoi o va lăsa să piară. Atât putea face. Orice alt gest ar avea repercusiuni inimaginabile.

4

Trecuseră două săptămâni de când îşi reluase munca de spion şi deja toate pregătirile pentru întâlnirea cu *cea perfectă* erau terminate. Îşi planificase escapada pentru sâmbătă, 7 decembrie. Fusese nevoit să-şi întrebuințeze toate cunoştințele organizatorice în ceea ce priveşte planificarea călătoriilor şi să mânărească o serie de programări ca să poată să-şi însuşească o capsulă pentru o seară. Întâi fusese nevoit să găsească un anumit tip de celulă, care se ştia că avea o predispoziție spre un anumit tip de defect. Întâmplarea făcea ca el să ştie exact de unde se trăgea. Ştia deci cum anume să-l cauzeze, ca să pară spontan. Aplică apoi câteva modificări unor liste, aparent total lipsite de importanță, astfel încât, cu o zi înainte el să o folosească pentru o misiune, iar la întoarcere capsula intrase în revizie.

Defectul era unul lipsit de importanță pentru funcționalitatea ei de bază, în schimb, îi făcea imposibilă supravegherea. Fără sistemul de supraveghere, nici o capsulă nu era autorizată să funcționeze, administratorii supraveghetori având nevoie să verifice respectarea timpilor. Administratorii urmăreau fiecare misiune în parte şi de cele mai multe ori nu aveau de făcut decât să confirme buna desfăşurare, însă uneori, cum fusese şi cazul misiunii din 13 noiembrie a lui Greg, atunci când unele lucruri mergeau prost, ei trebuia să acționeze energic. Edd o făcuse exemplar. De îndată ce detectase declanşarea centurii, țâşnise de la pupitrul său, alertase un administrator medical şi împreună cu el ajunseseră la capsula lui Greg în mai puțin de două minute de la întoarcerea acestuia. Fără îndoială administratorii supraveghetori erau foarte utili, însă constituiau un lux de care o misiune clandestină nu putea beneficia. Odată scoasă din uz, această capsulă fusese decuplată şi de la sistemul automat de înregistrare a intrărilor şi ieşirilor. Partea proastă era că, de asemenea, ea fusese decuplată şi de la rețeaua computerizată a Agenției şi chiar şi de la rețeaua de energie. Trebuia să o recupleze el manual şi, tot manual, să introducă coordonatele. O operațiune care avea să dureze aproape o oră, dar nu exista altă cale, iar să renunțe la călătorie, nu putea concepe. Mai avea câteva zile până atunci, însă sentimentul anticipației îi făcea muşchii să se contracte uneori. Nu va putea să o privească nici măcar o clipă direct în ochi, însă o va putea face indirect. Cu ceva emoții reuşise să subtilizeze o cutie cu un singur căutător-muscă. El avea să fie ochiul său. Toate piesele erau pe poziții.

5

Sâmbătă seara. La Agenție nu era mai nimeni. Cei câțiva paznici nu-l întrebară absolut nimic când ajunsese la bază în jurul orei şapte. Era cunoscut. Îl lăsară să intre, schimbând doar câteva amabilități. Până aici totul normal. Nu-şi planificase să intre pe furiş. Aşa ceva nu era necesar. Avea însă pretextul câtorva rapoarte restante şi, atâta vreme cât nu se solicita plată dublă, nimeni nu se împotrivise vreodată orelor suplimentare. Merse deci la biroul său şi-şi deschise computerul. Inițiie un raport şi-l lăsă deschis după ce scrise doar câteva litere. Plecă apoi grăbit către secțiunea în care se găseau capsulele. Cunoştea zona foarte bine şi era convins că nu avea să fie nici țipenie pe-acolo... totuşi precauția era necesară. Se strecură fără zgomot, privind mereu împrejur. Dacă totuşi de unde, de neunde, careva apărea, totul se ducea de râpă. Dar nu apăru nimeni. Coridoarele erau scufundate în beznă, iar el le parcurgea în viteză, purtând ochelarii de misiune care, printre altele, asigurau şi vizibilitatea în întuneric.

Ajunse la capsula avariată şi, în aceeaşi beznă, o legă la rețeaua de energie. Câteva scântei şi un pocnet scurt, apoi sistemele de răcire prinseră a-şi face testul automat. După două secunde, doar două luminițe verzi indicau starea de aşteptare a capsulei. „Ok, asta a fost uşor. Acuma trecem la lucruri mai grețoase.” Cu răbdare, Greg începu să cupleze pe rând interfețele

informaționale, selectându-le doar pe cele strict necesare. Nici una dintre sub-rețelele care asigura raportarea sau conectarea la sistemele de control nu trebuia conectată. Îi trebuiau doar rețelele prin care capsula comunica cu mega-computerul maşinăriei care facilita transportul în timp. O treabă destul de laborioasă, dar pe care o ştia. Bineînțeles, în condiții de stres mergea mai greu. Atent la fiecare sunet, privind obsesiv spre uşă, spionul conectă mufele pereche, verificând în permanență progresul acțiunilor sale în transferul de date dintre capsulă şi mega-computerul central, monitorizat pe micuțul său computer portabil.

Termină şi partea asta şi purcese la inserarea manuală a coordonatelor, folosind consola capsulei. Nici un dispozitiv din rețea nu va şti vreodată despre această misiune. Doar mega-computerul central, însă acela nu ținea evidențe. Avea de procesat calcule fantastic de laborioase, toate sarcinile auxiliare fiind pasate altor maşinării...

Spionul trase aer în piept. Nu avea asupra sa decât ochelarii, aparatul de înregistrat audio-video-meteo-olfactiv şi cutiuța cât un zar a căutătorului. Programă şi centura de siguranță tot manual şi gata... de-acum, în voia sorții!

Va urma...

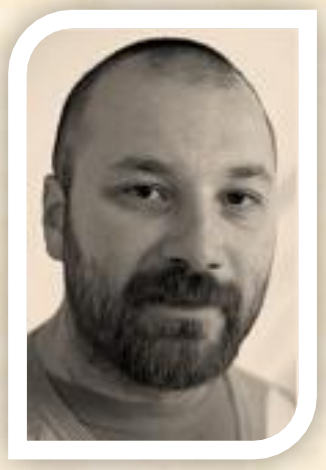

Alexandru Lamba s-a născut pe 12 Septembrie 1980, la Braşov. A urmat cursurile liceale la Colegiul Național Andrei Şaguna – Braşov. Este absolvent al facultății de Inginerie Electrică şi Ştiința Calculatoarelor, în prezent activând ca Inginer de Sistem Informatic. Pasiunea pentru literatura SF o are de la marii clasici ai genului, preferații săi fiind: F. Herbert, A. C. Clarke, H. G. Wells şi I. Asimov. A debutat în Gazeta SF cu nuvela „Sfârşitul unei Ere" în iunie 2013, publicând apoi în foileton romanul „Arhitecții speranței" în revista Nautilus. Tot în foileton în aceeaşi revista publică în prezent romanul „Stele şi gheață". Este autorul unei serii de povestiri publicate în revista „Fantastica" a Societății Române de Science Fiction şi Fantasy. Ca traducator exersează cu povestiri din maestrii clasici ca Edgar Alan Poe, Mark Twain, Nathaniel Hawthorne, Ambrose Bierce, Washington Irving. Din vara lui 2014 este redactor şef-adjunct al Gazetei SF. Alexandru Lamba este unul din tinerii autori ai unei noi generații din SF-ul românesc.

Keith DOUGLASS

ATTAC DIRECT

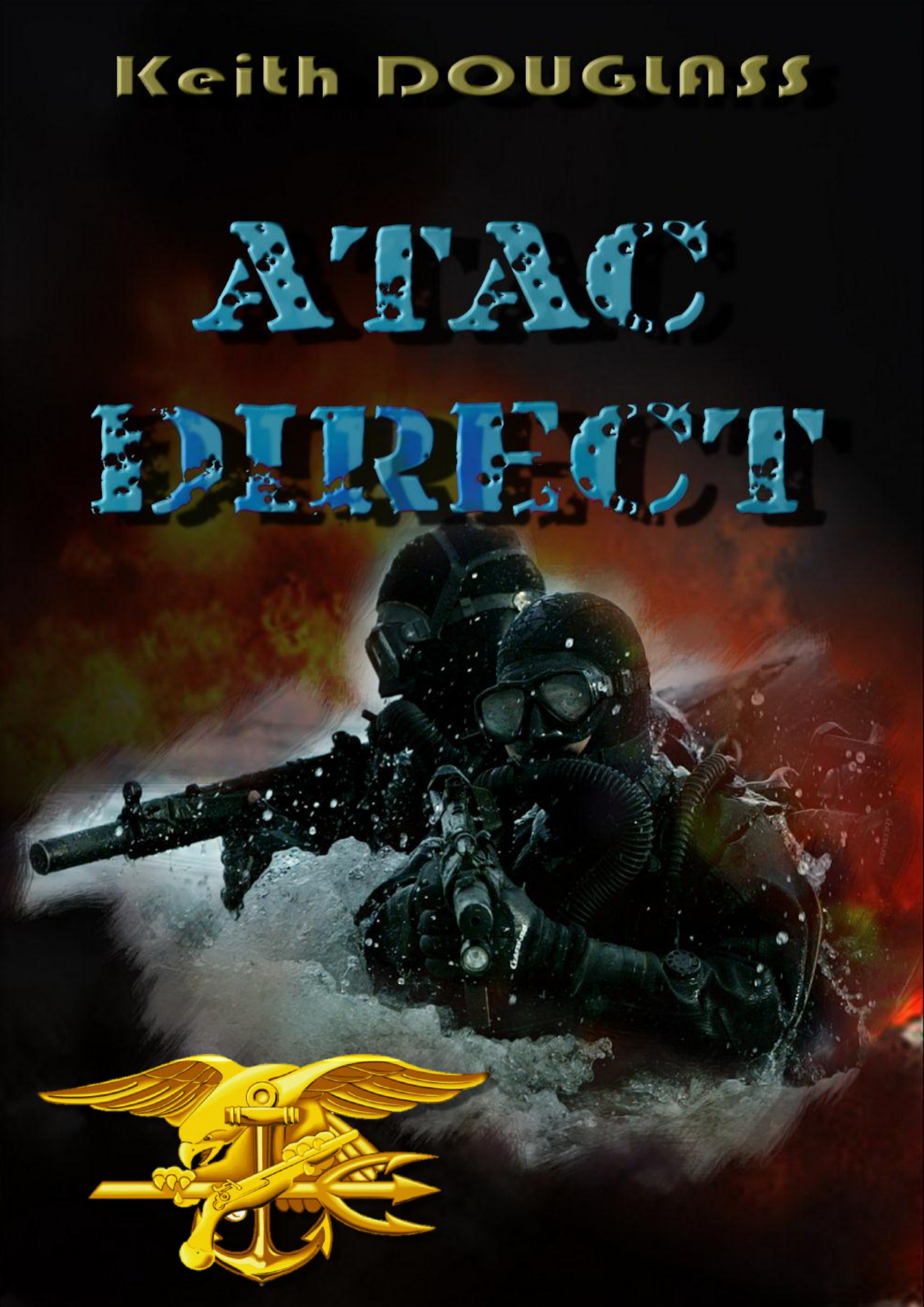

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Uncris

Episodul II

2

Vineri, 18 august
Ora 0308
Port Sudan

Murdock a semnalat omului de lângă el. Magic Brown, cel mai bun lunetist al plutonului, a înaintat până ce aproape că a ieşit din apă. Brown a tras încet şi cu atenție de închizătorul armei sale cu lunetă McMillan M-89, pentru a lăsa apa să se scurgă de pe țeavă şi din camera cartuşului. M-89 era o carabină specială cu lunetă, calibrul NATO 7,62 mm, cu țeava scurtată şi cu supresor de sunet inamovibil, montat din fabrică. Folosind muniție subsonică, era deosebit de eficientă pentru lovirea unei ținte la 150 m – distanța uzuală pentru o carabină cu lunetă. Era cam la fel de zgomotoasă precum o puşcă cu aer comprimat Daisy BB.

Brown şi-a ridicat arma, fixând-o într-o poziție bună cu cotul sprijinit pe genunchi. A ochit prin vizorul-de-noapte Litton M-921 fixat pe carabină. Încă un echipament SEAL foarte bun. Cu o carcasă din teflon, era singurul vizor-de-noapte din lume proiectat a fi complet imersabil în apă de mare până la o adâncime de 50 m.

Murdock privea şi el prin propriul său ochelar-de-noapte mono-ocular, antiacvatic. Micul dispozitiv care îi acoperea doar ochiul drept rezolva principala problemă a ochelarilor-de-vedere-noaptea. Dacă purtai un NVG[1] şi din indiferent ce motiv trebuia să-i iei de la ochi, acuitatea vizuală pe întuneric era dispărută pentru circa juma' de ceas. Iar dacă apărea vreo lumină puternică în timp ce-i purtai, erai orbit temporar de *flash*-ul luminii amplificate. Dar cu un NVG monocular pe ochiul cu care țintei şi cu celălalt liber, erai OK în orice fel de situație.

În imaginea verzuie dată de NVG, Murdock putea vedea santinela de pe peluză înaintând spre parapet. Privea în largul radei, dar nu şi în josul zidului ce cobora în apă. Murdock mai mult a simțit decât a auzit *puf*-ul înfundat din spatele său, iar santinela de pe balconul de la etajul unu s-a prăbuşit cu un spasm provocat de împuşcătura în creier.

La zgomotul produs de căderea trupului şi a armei ce s-a lovit de balcon, cel de pe peluză s-a întors ca să privească. Un alt *puf* s-a auzit ceva mai departe în dreapta lui Murdock. Red Nicholson a tras cu a sa McMillan M-89, plasând un glonte expandabil de 7,62 mm în ceafa santinelei, care s-a întins pe iarbă fără nici un sunet.

Magic Brown manevrase deja închizătorul, gata pentru următorul foc. Nu mai era nevoie. Nu că SEAL ar fi fost excesiv de preocupați de asemenea lucruri, precum cât de legale erau gloanțele expandabile. Contrar opiniei obişnuite, teroriştii, *guerrillas* şi bandele armate nu erau protejate de Convenția de la Geneva.

Alte câteva *pop*-uri din vecinătatea lui Nicholson. Red se afla chiar pe linia dintre vilă şi vecinătatea ei. Un transformator electric era montat pe un stâlp, iar Nicholson trăgea neauzit în el cu Mcmillan făcându-l şvaițer. Când uleiul de răcire a început să curgă din el, transformatorul a pocnit într-un *flash* de lumină albastră. Toate luminile din zonă sau stins, toată lumea crezând că e doar o altă obişnuită pană de curent în Port Sudan.

Chiar dacă toți SEAL aveau acum radiourile activate, Murdock nu a trebuit să dea nici un ordin. *Chief Petty Officer* "Kos" Kosciuszko şi Lieutenant j.g. Ed DeWitt au ieşit din apă, şi-au lăsat echipamentul subacvatic pe țărm, şi au început să-i ridice peste zid pe cei din grupa de asalt.

[1] NVG – Night Vision Goggles – ochelari pentru vedere pe timp de noapte.

Primul care a trecut peste a fost *Chief Petty Officer* Tom Roselli, ”Razor” pentru prieteni. Nimeni din vilă nu a simțit intruziunea. Imediat în spatele său a fost *Machinist's Mate 2nd Class*[2] David “Jaybird”[3] Sterling. Amândoi au sprintat direct către uşa blindată a vilei. Le-a luat doar câteva secunde ca să plaseze încărcături explozive pe balamalele acesteia. Acestea erau nişte benzi triunghiulare de explozibil de mare putere. Forma triunghiulară asigura o concentrare precisă a efectului exploziei. Aceasta provoca o tăietură lineară de grosimea unui creion, dar suficient de adâncă încât să reteze o grindă de oțel. Odată montate încărcăturile, SEAL au pus peste ele nişte perne de plastic pline cu apă de mare. Acestea vor atenua drastic zgomotul produs de explozii. Ultima operațiune a fost amplasarea unei mici încărcături în partea de jos a uşii care să provoace aruncarea ei la o parte din drum.

Murdock a trecut peste zid imediat după Razor şi Jaybird. *Chief* Kosciuszko, care avea cam acelaşi fizic masiv ca al unei gorile de munte, aproape că l-a azvârlit peste parapet. După el au urmat restul celor din *Squad*-1: Profesor Higgins, *Hospital Corpsman 2nd Class*[4] “Doc” Ellsworth, *Minemen 2nd Class*[5] Scotty Frazier şi Greg Johnson, şi *Gunner's Mate 3rd Class*[6] Al Adams.

Gunner's Mate First Class Miguel Fernandez, *Radioman 1st Class*[7] Ron Holt, şi *Seamen*[8] Joe Lampedusa şi Ross Lincoln din *Squad*-2 făceau şi ei parte din grupa de asalt. Nu a existat nici o confuzie sau ezitare. După zile şi nopți de antrenamente intensive pe machetă, cu fiecare mişcare coregrafiată ca într-un muzical de pe Broadway, nici nu avea cum să fie.

Ed DeWitt, *Chief* Kosciuszko şi cei doi lunetişti trebuiau să acopere zona apei, terenul exterior şi ieşirile din vilă. La planificare, DeWitt s-a plâns că este lăsat pe dinafară de la acțiunea de asalt. Murdock a rânjit larg şi i-a răspuns că asta e soarta lui militară. *Lieutenant* avea întotdeauna grijă să fie ”mireasa”, iar *j.g.* trebuia să fie mereu ”domnişoara de onoare”.

După ce toți au trecut peste zid, încărcăturile explozive erau deja gata, cei din grupa de asalt ghemuindu-se într-o laterală a vilei, în aşa numita formație ”tren”. Fiecare om se plasa chiar în spatele precedentului, cu mâna dreaptă pe armă şi cu stânga pe umărul celui din față. Higgins a strâns umărul lui Murdock, semnal ce a trecut de-a lungul şirului aducându-i la cunoştință că toți

---

[2] Machinist's Mate 2nd Class – grad și specializare în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent *sergent-mecanic*.

[3] Jaybird – vine de la expresia tipic americană: *naked like a jaybird* – echivalent: *gol-pușcă*. Explicația poreclei se regăsește în primul volum al seriei *SEAL Team Seven* și ceva mai departe în paginile acestuia.

[4] Hospital Corpsman 2nd Class – grad și specializare în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent *sergent-sanitar*.

[5] Minemen 2nd Class – grad și specializare în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent *sergent*, specialist în dispozitive explozive.

[6] Gunner's Mate 3rd Class – grad și specializare în US Navy (cod NATO OR-4); echivalent *caporal-armurier*.

[7] Radioman 1st Class - grad și specializare în US Navy (cod NATO OR-6); echivalent *sergent major*-opertor radio.

[8] Seaman – grad în US Navy (cod NATO OR-3); echivalent *fruntaș*.

cei din spatele său sunt pregătiți. Murdock l-a strâns de umăr pe Sterling, iar Jaybird i-a semnalat lui Roselli să detoneze încărcăturile.

Chief a folosit un dispozitiv cu un fir lung de şapte metri, ce detona încărcăturile de la o distanță sigură. Scula potrivită pentru o pătrundere dinamică, mult mai bună decât să aştepți detonarea produsă cu un temporizator.

Razor Rozelli a detonat. Pământul s-a cutremurat, dar s-a auzit doar un *whomp* profund în locul obişnuitei detunături asurzitoare. Aerul s-a umplut cu o ploaie provenită din pernele de apă.

Murdock l-a urmat pe Sterling în ceață şi fum prin uşa deschisă. Casa era complet întunecată. Patul armei era bine fixat în umăr, iar punctul laser de ochire se mişca cercetător în câmpul verde al NVG.

Proiectată pentru zona cu climă tropicală, vila era larg aerisită, cu tavane înalte şi spații deschise între încăperi. Roselli şi Sterling au dispărut în camera cea mai apropiată. Microfonul fiecăruia era activat prin voce. În timp ce înainta pe hol, Murdock a auzit în cască vocea lui Roselli:

— Camera unu, *Clear*[9]; continuăm.

De următoarea încăpere de la capătul holului, un *living-room* larg, i-a revenit lui Murdock şi lui Higgins. Doc Ellsworth şi echipa de *foc* au urcat scările la etajul unu. Fernandez şi grupa lui de *foc* s-au separat, îndreptându-se spre bucătărie şi partea din față a clădirii.

Murdock a alergat către intrare, aşa cum repetase de o sută de ori la antrenamente. A pătruns pe diagonală şi, cu un pas în lateral-dreapta, s-a lipit cu spatele de zid. Sectorul lui de tragere începea din colțul din dreapta al încăperii şi se întindea până la centru. Higgins a făcut acelaşi lucru spre stânga. Tragerea însemna de fapt un singur foc, spre deosebire de filme unde fiecare trage o grămadă de încărcătoare pe foc automat. Cu o armă de asalt setată pe foc automat, primul glonț se duce în țintă dar – din cauza reculului – restul se duc mai sus. Un trăgător antrenat putea executa foc-cu-foc, aproape la aceeaşi viteză ca o rafală, doar că fiecare glonț ar fi lovit drept la țintă. Totul decurgea conform planului, dar, când Murdock a început să caute ținte, întunericul negru al încăperii văzut prin NVG a devenit aglomerat ca o afurisită stație de metrou. Era plină de oameni înarmați care ştiau că se petrece ceva şi care încercau, fără succes, să se organizeze pe întuneric. Murdock era bucuros că era singurul care putea vedea. L-a împuşcat pe primul om din dreapta sa, supresorul scoțând doar o plesnitură înfundată. Apoi s-a aprins o lanternă. Murdock a închis ochiul cu NVG, l-a deschis pe celălalt şi l-a doborât pe omul ce o ținea. De necrezut, îl auzi pe Higgins trăgând şi raportând calm prin radio, în acelaşi timp.

[9] Clear – termen-cod: *Liber/Securizat*.

— Contact, camera doi.

E mai bun ca mine, se gândi Murdock, pentru că deşi tipul împuşcat era mort, lanterna lui continua să funcționeze. Era căzută pe podea şi răspândea o lumină de coşmar prin încăpere. Acum toți îl puteau vedea, în loc să-i vadă doar el pe toți. Ba mai mult, se părea majoritatea dintre ei au început să tragă. Vedea în fața sa focul de la gura țevilor. Murdock a dat capul pe spate pentru a înlătura NVG-ul şi a continuat să tragă.

Sute de ore şi mii de cartuşe trase la antrenamente au salvat viața lui Blake Murdock. Nu s-a gândit la asta; doar a tras până ce omul cădea, apoi schimba ținta. Mai întâi pe toți cei cu arme, apoi pe toți cei aflați în picioare, apoi pe toți care mai mişcau. Încărcătorul M-4 s-a golit chiar când o figură ce țipa a apărut în fața sa. La M-16 încărcătorul se putea schimba mai repede decât la orice altă armă din lume, dar nu mai era timp. Degetul de la mâna stângă a lui Murdock se afla pe trăgaciul lansatorului de grenade M203 şi l-a apăsat. Recul l-a lovit în umăr iar silueta din fața sa s-a prăbuşit cu douăzeci de bile în piept provenite din proiectilul M576 tip *buckshot* cu muniție cumulativă de calibru 40 mm. Distanța fiind atât de mică, bilele au lovit o zonă de mărimea unui pumn, iar învelişul de plastic a pătruns în rană.

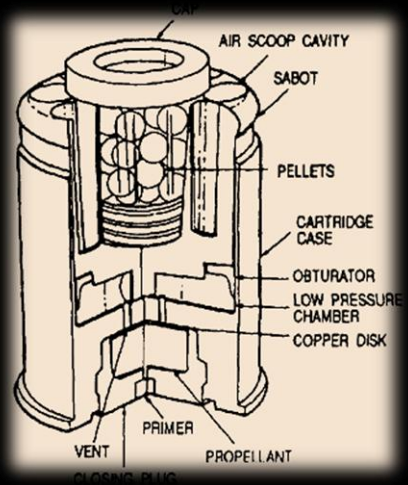

Murdock gâfâia, în timp ce fumul se răspândea de la capătul supresorului, încăperea mirosea a praf de puşcă ars, iar trupuri moarte erau răspândite peste tot.

Ora 0310
Vila din Port Sudan

Lieutenant Murdock ar fi dorit ca atacul să se desfăşoare în linişte, dar Roselli avea probleme cu ordinele care veneau în conflict cu siguranța sa personală. Nu reuşea să intre în dormitorul încuiat de lângă scară fără oarece ”pregătire”. De altfel, după tot schimbul de focuri pe care-l auzea, şi-a imaginat că poate acționa deschis.

I-a făcut semn lui Jaybird, care ajunsese în spatele său, şi a scos un *shotgun* cu încărcare tip *pompă* şi pat de pistol Remington

870 calibrul 12 cu țeava scurtată. Sterling a tras în balamale două încărcături.

Roselli a doborât uşa cu umărul şi a aruncat înăuntru o grenadă cu fragmentare M-67 setată să explodeze cu o întârziere de două secunde. Grenada a explodat, iar ei au intrat. Orbit de fumul grenadei, Roselli a simțit că ceva se mişcă pe podea şi a tras. Jaybird, aflat de cealaltă parte a intrării, baleia încăperea cu laserul de ochire încercând să străpungă ceața. O siluetă a sărit de pe podea şi a alergat prin câmpul său vizual. Jaybird a fixat laserul pe țintă şi a tras. Silueta s-ă prăbuşit scoțând un strigăt ascuțit. Sterling a continuat să tragă până ce orice zgomot a încetat. Nimic nu mai mişca prin încăpere, aşa că a înaintat ca să arunce o privire. În lumina laserului, silueta s-a materializat într-o femeie cu un copil în brațe.

— Ce-ai doborât? a întrebat Roselli.

Văzând că nu primeşte răspuns, a înaintat şi a pus mâna pe umărul lui Sterling.

— Ce-ntâmplă? a repetat.

Jaybird continua să privească trupurile de pe jos.

— Doi, a spus pe un ton sec.

— Eu am doborât unul, iar grenada pe altul, a spus Roselli pe un ton de conversație. Camera şase, *Clear*, patru *tangos*[10] doborâți, a raportat prin radio.

Apoi a strigat către Sterling:

— Hai, să continuăm.

Şi pentru că Jaybird nu s-a mişcat, Roselli l-a înşfăcat de braț şi l-a smucit afară din încăpere.

Ora 0310
Vila Port Sudan

Murdock a introdus un încărcător plin, iar pe cel gol l-a pus în buzunarul vestei. Apoi, un nou cartuş *buckshot* în M203. Nimic nu mai mişca în încăpere. L-a auzit pe Higgins cum a tras două focuri, apoi nimic.

— Eşti OK, Prof? l-a apelat pe Higgins.

— *Yes, sir*[11], a replicat, calm, acesta.

Primul lucru pe care l-a făcut Murdock a fost să zdrobească lanterna cu piciorul, reinstaurând întunericul în jur. Apoi el şi Higgins au dat roată camerei, trăgând câte un glonț în capul fiecărui cadavru de pe podea. Mai eficient decât o țepuşă de lemn înfiptă în inimă.

[10] Tango – termen-cod: *terorist*.

[11] Sir – se folosește în formula de adresare militară, de către un grad inferior către unul superior (ofițer).

— Camera doi, nouă *tangos* doborâți, a raportat Higgins prin radio, respectând cu încăpățânare regulile SOP[12] până la ultima literă.

— Lasă-ne şi nouă câțiva, a cerut vocea lui Doc Ellsworth pe rețea. Scările securizate, doi *tangos* doborâți.

Fir'ar… se gândi Murdock, erau al dracului de mulți terorişti în vilă față de câți crezuseră cei de la CIA. Totuşi, faptul că se înşelaseră nu era chiar o surpriză.

În spatele său, Higgins şi-a spus gândul cu voce tare.

— Dacă n-ar fi atâtea arme, aş zice că am rasolit-o şi am dat peste reuniunea Camerei de Comerț sau ceva asemănător.

— Ciocu' mic, a ordonat Murdock prin radio, iar fiecare membru al echipei de asalt au raportat pe rând că sunt vii şi nevătămați.

— *Clear and search*[13], a spus Murdock. S-o facem repede.

SEAL urmau să execute o cercetare rapidă a vilei pentru documente şi informații.

— *Victor*-2, ceva mişcare?

— *Clear*, a raportat DeWitt.

Era evident că vecinii ştiau cine locuia acolo şi dacă o gaşcă de terorişti voiau să se distreze cu armele, era treaba lor.

Aşa cum au planificat, Higgins a deschis un buzunar impermeabil, în timp ce Murdock percheziționa buzunarele teroriştilor şi toate hârtiile împrăştiate prin încăpere. Apoi Higgins a folosit o cameră TV miniaturală cu vedere-noaptea pentru a înregistra fețele morților.

Fiecare pereche din echipa de asalt a raportat prin radio că au terminat.

— Încărcăturile explozive sunt gata? a întrebat Murdock.

— *Victor*-1-2, *ready*, a spus Doc Ellsworth.

— *Ready*, a confirmat Razor Roselli.

— 2-1, *ready*, spuse Miguel Fernandez.

— 2-2, *ready* – Ron Holt.

— Armează, a ordonat Murdock. Toată lumea afară. *Victor*-2, *copy*[14]?

— *Victor*-2, *copy*, a confirmat Ed DeWitt, aducându-le tuturor la cunoştință că echipa de securitate nu va trage asupra lor când vor ieşi prin uşa principală.

Încărcăturile erau nişte bidoane de plastic de 1 litru pline cu un amestec de napalm, o capsă detonantă, un temporizator de două minute şi o siguranță de inițiere. Focul va nimici vila în câteva minute, înlăturând orice dovadă a ceea ce s-a întâmplat.

---

[12] SOP - **S**tandard **O**perating **P**rocedure – Procedura Operațională Standard – „regulamentul" de luptă.

[13] Clear and search – Securizat, continuă Cercetarea.

[14] Copy - termen-cod: *Ai/Am înțeles*.

Murdock stătea lângă uşa distrusă şi număra personal pe cei ce ieşeau din clădire. A fost ultimul care a sprintat de-a latul peluzei către parapet, unde se aflau DeWitt şi Kos Kosciuszko lungiți pe iarbă, în spatele armelor HK-21, cu zâmbete largi pe față şi sperând să apară ceva probleme ca să poată trage şi ei câteva rafale cu o viteză de 900 gloanțe/minut.

Murdock a trecut peste parapet, iar cei doi l-au urmat imediat. Lunetiştii asigurau acoperirea în timp ce toți îşi puneau aparatele Draeger. În acest timp, Murdock a tras câteva înghițituri de apă din tubul ce venea de la bidonul ataşat – precum o cocoaşă de cămilă – pe spatele vestei. Avea o capacitate de doi litri şi nu făcea nici un sunet de plescăială când era mişcat. După atât efort făcut în condiții de temperatură ridicată, chiar avea nevoie să se rehidrateze înainte de noua repriză de înot.

Când au fost gata, fiecare echipă de înotători i-au făcut semn lui Murdock cu degetul mare ridicat, confirmând astfel că echipamentul era funcțional, apoi au alunecat în apă. Murdock i-a verificat pe fiecare precum o cloşcă îngrijorată. Şi-a privit ceasul. Au intrat şi ieşit din vilă în mai puțin de şase minute. Dar păruse a fi durat o oră.

Atunci Murdock şi Higgins şi-au pus muştiucurile în gură şi au dispărut în apele radei Port Sudan, chiar când flăcările începuseră să lumineze ferestrele vilei.

3

Vineri, 18 august
Ora 0436
Marea Roşie
1,5 mile în largul Port Sudan

Murdock deja folosise *Mugger*-ul pentru a confirma că vasul de pescuit care se legăna pe valuri direct în fața sa, era în acelaşi loc în care trebuia să fie vasul *său* de pescuit. A doua confirmare era lumina oranj a unui baton chimic ataşat de chila vasului. Chiar şi aşa, el şi cu Higgins au ieşit la suprafață cu armele pregătite. Un membru al echipajului, sudanez, privea precaut de la pupa.

— *X-Ray*, a apelat Murdock, cu degetul pe garda trăgaciului armei M-4.

— *Bravo*, a confirmat sudanezul.

Murdock şi Higgins au urcat scara, şi au intrat repede în interiorul vasului. Era un vas de pescuit greu de descris, controlat de CIA şi manevrat de un echipaj mixt arabo-sudanez angajat să execute operațiuni sub acoperire în regiunea Mării Roşii. Exact mijlocul potrivit pentru o infiltrare discretă. Dar pentru că operațiunile SEAL bine puse la punct nu lăsau nimic pe seama norocului, şi întotdeauna era prevăzut un mijloc alternativ de evacuare când misiunea era terminată, USS *King Kamehameha* – submarin pentru Operațiuni speciale – în trecut dotat cu rachete balistice, iar acum convertit, naviga în Marea Roşie în aşteptarea unui eventual semnal de urgență.

În compartimentul-cantină al vasului, Murdock l-a găsit pe Razor Roselli şi pe ofițerul operațiunilor maritime paramilitare de la CIA şezând la masă şi bând cafea. Razor se bărbierise şi se schimbase într-un combinezon-costum de zbor verde. Se făcea că nu-l vede pe Murdock care stătea ud leoarcă pe punte. Apoi l-a „observat”.

— Oh, *Jeez*[15], *Sir*, n-am observat când ați venit, a spus Razor cu inocență, deşi zâmbea larg.

Le-a dat amândurora, lui Murdock şi lui Higgins, sticle cu apă minerală pe care aceştia le-au golit.

— Arşiță mare, spuse Razor.

— Suntem toți? a întrebat Murdock.

— Voi sunteți penultimii, a spus Roselli. Toți, în afară de Doc şi Scotty, sunt la bord.

Treaba asta nu-i plăcea lui Murdock câtuşi de puțin. Ellsworth şi Frazier plecaseră înaintea lui şi a lui Higgins, şi erau şi înotători mai buni.

Omul de la CIA s-a ridicat şi i-a strâns mâna.

— Fantastică treabă, *Lieutenant* Murdock. *Chief* Roselli mi-a făcut o scurtă informare. Se pare că a mers ca ceasu’.

— Mulțumesc, a spus Murdock, dar *chief* este bine cunoscut că le cam umflă. Am ucis o grămadă de *băieți răi*, şi aproape toți se potrivesc cu descrierile, dar tot nu ştim dacă i-am ucis pe cei care trebuia.

Asta nu părea să-l preocupe deloc pe omul de la CIA. Îşi continua efuziunile, cuprins de emoția evidentă de a-şi lega numele de efortul reuşitei.

[15] Jeez – prescurtare de la Jesus.

— Vom analiza imaginile video şi documentele, dar sunt sigur că totul a decurs perfect.

— Mai bine spală-te de apa sărată, *Skipper*[16], zise Roselli aluziv, adică statul cu îngrijorare pentru Doc şi Frazier nu-i făcea de loc bine.

Murdock l-a trimis pe Higgins la cabina cu un singur duş. Echipajul se aprovizionase cu o cantitate suplimentară de apă dulce pentru găzduirea celor şaisprezece SEAL. DeWitt şi restul plutonului şi-au curățat echipamentul, ceea ce orice SEAL făcea în mod automat, înainte chiar de masă şi somn. Erau pe bună dreptate agitați, şi nu numai din cauza adrenalinei. A fost tipul de operațiune reală, la care visa să participe orice SEAL.

— Hey, *Skipper*!

— Am reuşit!

— *Fucking-A*[17], *sir*!

— Nu l-ai pierdut pe Profesor, nu-i aşa?

— Sigur că nu l-a pierdut, ar fi fost o neglijență.

Acest cor a salutat intrarea lui Murdock, care i-a lăsat să continue.

— *Klumea* operațiune, băieți, le-a spus. Fiecare ați făcut o treabă prima'ntâi. Cu adevărat profesional.

Şi a adăugat:

— Mulțumesc că m-ați adus înapoi.

Plutonul a izbucnit în hohote de râs şi au încetat laudele. Murdock ştia că în adâncul sufletului, cei mai mulți SEAL îi considerau pe ofițeri o adunătură de *scule* pe care Navy îi obligau pe ei să-i care în misiuni. Deci, a glumit cu ei pe chestia asta, ceea ce putea să facă rămânând în continuare *boss*-ul, mai ales că ştia din experiența sa că ofițerul era cel la care se uitau toți când treaba se-mpuțea şi scăpa de sub control. Murdock mai ştia că băieții se simțeau mulțumiți când primeau de la *lieutenant* o laudă meritată; de aceea a şi făcut-o.

Pentru că Higgins a terminat la baie, Murdock şi-a curățat mai întâi echipamentul cu apă dulce, apoi a făcut şi el un duş. Un combinezon uscat, de zbor şi ghete îl aşteptau când a terminat. Apoi s-a aşezat lângă cei din pluton şi s-a ocupat în continuare de arme şi echipament, fiind tot timpul îngrijorat de soarta lui Ellsworth şi Frazier.

După cincisprezece minute, Razor şi-a strecurat capul în compartiment.

— S-au întors, a anunțat, după care i-a împins înăuntru pe cei doi, uzi.

Murdock a lăsat să-i scape un oftat de uşurare când şi-a văzut toți camarazii la un loc, reveniți fără nici o rană.

[16] Skipper – lider de echipă, conducător, căpitan.

[17] Fucking-A – (în argou) expresie de triumf pentru o treabă afurisită dusă la bun sfârşit.

Diferența dintre SEAL şi aproape oricare altă unitate militară era aceea că SEAL nu se aşteaptă să piardă oameni în acțiuni. Acesta era motivul principal pentru care selecția şi antrenamentul lor erau atât de dure. Doar treizeci şi trei de SEAL au fost uciși de inamic în tot războiul din Vietnam. În războiul din Golf nici un SEAL nu a fost pierdut, în ciuda misiunilor ce au inclus distrugerea platformelor petroliere şi înfiltrarea de agenți direct în Kuwait City aflat sub ocupație. SEAL considerau că dacă unul de-al lor era ucis, aceasta se datora faptului că cineva a dat-o-n bară. Acest lucru era mereu bine fixat în mintea lui Murdock.

Restul plutonului le-au urat lui Ellsworth şi Frazier un cald şi prietenesc „Bun venit!":

— Da' bine că ați venit dracului odată!

— Acum putem să ne cărăm de aici!

— Băi, aceştia, n-ați putut să vă mişcați şi voi mai cu talent?

— *Fuck you all*! le-a „mulțumit" Doc Ellsworth.

Când zarva s-a potolit, Razor Roselli a păşit în față. Toți au făcut linişte, aşteptându-l să vorbească.

— De ce va trebuit aşa de mult timp, Doc? profund îngrijorat, dar afişând o aparentă nepăsare. Ați avut crampe?

Plutonul a chicotit. Doc şi-a dat jos de pe umeri hamurile sacului impermeabil, lăsându-l să cadă pe podea. Era de mărimea unui sac marinăresc regulamentar din Navy.

— *Porcul* ăsta m-a dat gata, a spus. O să vă căcați pe voi când veți vedea ce este înăuntru. A deschis sacul impermeabil, a scos afară un sac marinăresc şi a tras fermoarul. Sacul era plin ochi cu dolari americani, pare-se că numai în bancnote de o sută.

Plutonul a izbucnit în ovații. Ideea generală era că acolo se afla o captură care va rămâne în istoria Operațiunilor Speciale din Navy, dar şi că le rămânea fiecăruia destul cât să-şi ia o maşină nouă.

Înainte ca Murdock sau DeWitt să-şi găsească cuvintele, *Chiefs* Roselli şi Kosciuszko au preluat comanda, echivalentul uman al unei găleți cu apă rece ca gheața turnată peste înfierbântații aceştia.

— Razor şi cu mine, a anunțat Kos Kosciuszko, în timp ce Roselli închidea fermoarul, şi *mister*[18] Murdock şi *mister* DeWitt vom face monetarul acesta. Apoi o să-i futizăm un sigiliu.

[18] În Armata americană există mai mulți termeni în cadrul formulei de adresare:
- *sir* – când un grad inferior se adresează unui ofițer cu grad superior;
- *gentlemen* – când un ofițer se adresează unui grup de ofițeri;

— Sigur nu vrei să te mai gândeşti la asta, *Chief*? a spus o voce din spate.

— *Yeah*, *Chief*, a adăugat un altul. Mai gândeşte-te. Aste e ceva ce se-ntâmplă doar o dată-n viață. Ai să regreți când va veni timpul să te pensionezi.

Spre deosebire de majoritatea SEAL, ca-şi luau în serios doar datoria, Kos Kosciuszko lua viața prea în serios pentru a accepta vreo abatere de la principiile sale. Şi, desigur, plutonul ştia acest lucru.

— Reputația mea valorează de zece ori mai mult decât ce e în sacul ăsta, i-a informat pe toți cu o expresie cruntă pe față.

— Nu mă faceți să-i zbor creierii ăluia care vrea să mai tragă măcar cu ochiul la conținut, a adăugat Razor Roselli cu obişnuitul său zâmbet răutăcios.

Ştia că majoritatea dintre ei glumeau în legătură cu sustragerea banilor, dar era o mare tentație să stai atât de aproape de aşa ceva. Era atât de uşor să faci o prostie pe care să o regreți amarnic apoi.

Slavă Domnului că-i avem pe Chiefs, se gândi Murdock. Apoi a chicotit. Altfel, s-ar fi putut simți tentat el însuşi.

Când au terminat numărătoarea, erau trei milioane în sac, numai în bancnote de o sută, toate boțite, dar noi-nouțe.

— Continuați să faceți asta, *Sir*, şi o să vă frigeți singur rău de tot, l-a atenționat Razor Roselli pe Ed DeWitt, care mângâia inconştient un teanc mare de bancnote.

DeWitt şi-a retras brusc mâna ca şi cum s-ar fi ars, iar toți au început să râdă. Apoi a ripostat glumind.

— Doar exersam pentru cazul în care *lieutenant* mi-ar fi ordonat să dorm cu sacul în brațe.

Au fost şi mai multe hohote.

Murdock a respins de la sine oferta glumeață a omului de la CIA de a prelua el banii.

Vasul de pescuit a navigat spre sud, iar *Kamehameha*, de care nu mai era nevoie, şi-a văzut de cursul său. După o călătorie lenevoasă de câteva zile şi de captivitate sub punte care a adus plutonul de SEAL – oameni activi – în pragul nebuniei, vasul a ieşit în Golful Aden şi apoi în Oceanul Indian.

Într-o noapte, două elicoptere SH-60F ale US Navy

- *mister* – când un militar se adresează unui civil (această categorie fiind oricum considerați inferiori de către militari), și (neoficial) când un grad superior admonestează un grad inferior, o aluzie străvezie la situația de *dishonorable discharge* (*a treia cizmă* – darea afară din armată, cu pierderea tuturor drepturilor aferente: vechime, pensie, etc).

În textul de aici, apelativul constituie un avertisment voalat transmis celor doi ofițeri: să știe ce riscă dacă se vor lăsa ispitiți.

au preluat Plutonul-3 şi echipamentul lor, de pe vasul de pescuit şi l-au transportat pe portavionul USS *Nimitz*.

Un COD[19] C-2A i-a dus la baza navală britanică-americană de la Diego Garcia, în Oceanul Indian. La Diego, Plutonul s-a transbordat într-un C-141 de transport pentru un foarte, foarte lung zbor înapoi în US.

CARRY ON !

[19] COD - Carrier Onboard Delivery – un avion de transport care face legătura dintre bazele de pe uscat și portavioane - aduce poșta, personal, etc.

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA

EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1989

TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

8

ULTIMA ETAPĂ

Dacă Iason şi argonauții au făcut expediția prin Marea Neagră cândva în secolul al XIII-lea î.e.n.. aşa cum sugerează mărturiile existente, oare ce fel de oameni au întâlnit ei de-a lungul coastei? Conservatorul muzeului din Sinop m-a dus să-mi arate urmele unei aşezări de pe coasta Mării Negre din perioada în care argonauții au navigat prin acele locuri. Ele se aflau pe creasta unui deal râpos, cam la 5 kilometri de Sinop, care domina larga întindere de apă a golfului şi pământul vălurit şi deluros care înainta în interiorul țării spre munți şi care efectiv tăia în două coasta din dreptul Anatoliei. Toate casele de la sfârşitul epocii de bronz erau construite din lemn, materialul de construcție pe care îl dădea natura în această regiune puternic împădurită. Oamenii făceau vase simple şi unelte din bronz şi os.

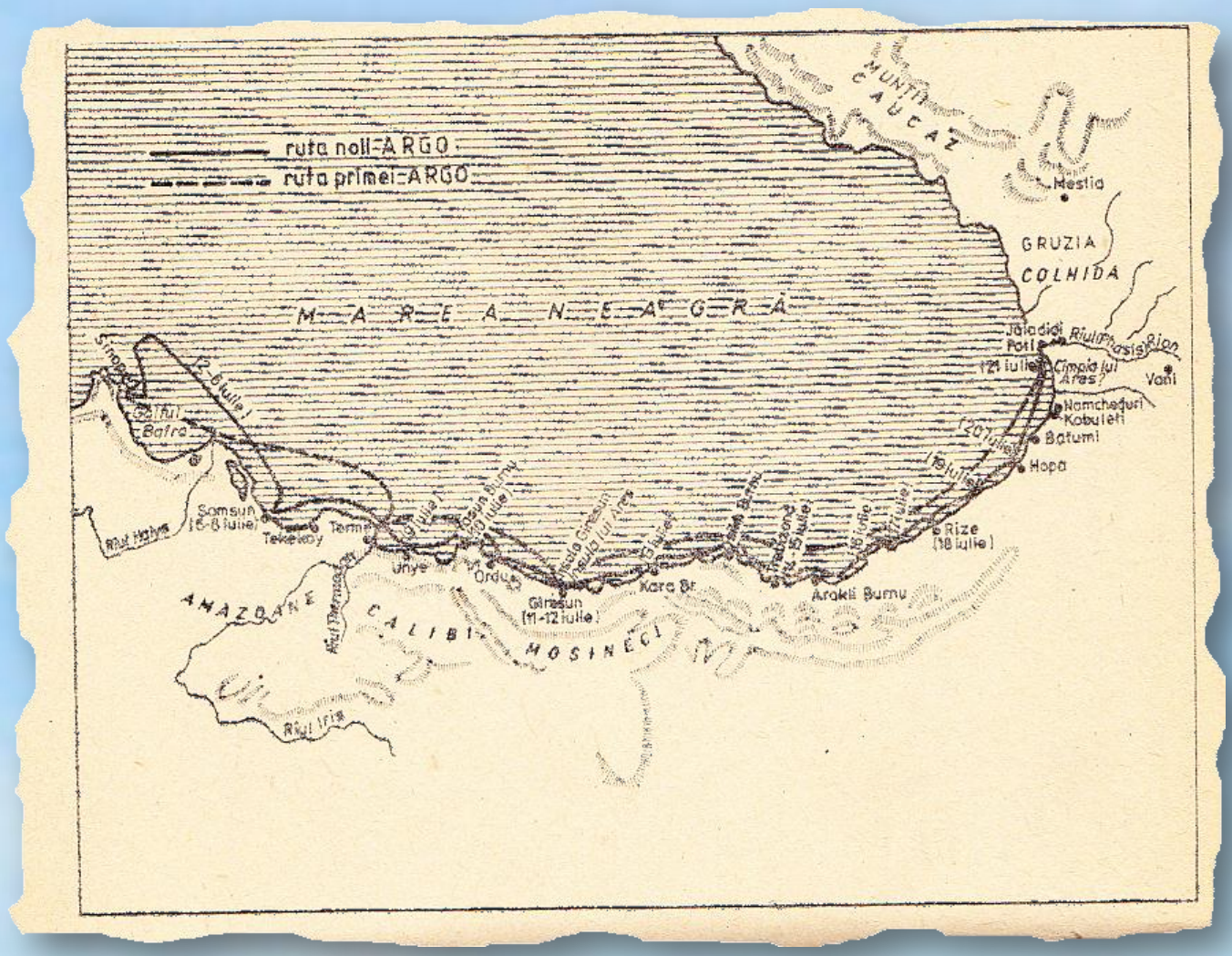

După cum spunea conservatorul, impresia generală care se degajă este aceea a unei culturi simple, robuste, având legături strânse cu celelalte triburi care trăiau de-a lungul coastei în ambele direcții. Locuitorii, un popor cunoscut sub numele de *casci*, ocupau un teritoriu care era de fapt un coridor pe coastă, mergând din vest, din Bosfor, până în est, în Caucaz, şi aveau legături unii cu alții mai degrabă de-a lungul coastei decât în interiorul țării pe platou. Odată ieşiți din Stâncile Symplegade şi intrați în acest coridor, argonauții ar fi fost dirijați în mod firesc spre Colhida, țara lânii de aur.

Cascii sunt un popor oarecum misterios. Ei sunt, menționați pe la anul 1600 î.e.n. în documentele hitite şi există motive să credem că şefii hitiților au instituit o anumită rută comercială din capitala lor, Bogazkoy, din zona nord-centrală a Anatoliei până pe coastele Mării Negre în teritoriul cascilor. Importanța acestei rute comerciale a început să fie apreciată de-abia acum de istorici, care până în prezent au fost mult mai interesați de relațiile hitiților la sud de Marea Mediterană. Dar dacă aruncăm o privire pe hartă, observam că cel mai apropiat loc de acces la mare al hitiților era în partea de nord – la Marea Neagră. Aceasta putea să aibă o legătură cu povestea argonauților. Recent au fost descoperite în ruinele unui mic palat hitit de la Masat din

partea nord-centrală a Anatoliei vreo 12 vase miceniene. Descoperirea a produs un mare entuziasm în rândul arheologilor, deoarece aceste vase, banale recipiente pentru ulei, au fost primele obiecte indiscutabil miceniene care s-au găsit în inima țării hitiților. În mod paradoxal, vasele datează dintr-o vreme în care regatul hitit se prăbuşea, iar drumurile pe uscat se dezorganizau. Pe de altă parte, vasele corespund într-adevăr perioadei atribuite legendei lui Iason şi se prea poate ca ele să fie dovada că, în fine, fusese stabilit contactul pe mare, via Bosfor, între micenieni, pe de o parte, şi hitiți, casci şi celelalte popoare de pe coastă, pe de altă parte. Dacă lucrurile stau aşa, atunci povestea lui Iason ar simboliza prima pătrundere a grecilor în Marea Neagră.

Bum! Bum! Taca! Taca! Bum! Fiecare bătaie de tobă se putea auzi clar peste apă. Toboşarul însuşi era un tip bizar – îmbrăcat numai cu o pereche de chiloți albi –, aşa cum cobora pe cheiul portului Sinop, cu privirea ațintită înainte şi bătând cu putere în tobă. Nici nu s-a uitat spre noi, chiar dacă era clar că venise să ne întâmpine. Omul era cam de vreo 60 de ani, bronzat ca mahonul de sutele de zile în care umbla aproape gol, iar în spatele lui mergea un cățeluş terrier, negru cu alb, cu o pată mare neagră pe un ochi ca un câine dintr-o revistă cu comicsuri. Câinele nu privea nici el nici în dreapta, nici în stânga, ci mergea cu paşi mici, cu botul la numai câțiva centimetri de călcâiul gol al stăpânului său. Nimeni nu mai era la debarcader, decât acest fachir excentric care bătea o cadență nebunească vâslelor noastre pe când ne întorceam în Marea Neagră.

Dintr-un anumit motiv, omul acesta ce mărşăluia țeapăn, zgomotul loviturilor puternice de tobă şi sprintenul cățeluş terrier mergând cu paşi mici ca un prieten apropiat al vrăjitorului m-au neliniştit. Peter Wheeler făcuse o treabă de prima mână cu cârma. Găsise un atelier de tâmplărie, unde a reparat şi a consolidat coada ruptă, care acum se simțea în largul ei când se rotea în încheietura sa din bara transversală. Echipajul vizitase, prin amabilitatea primarului, *hamam-ul* Sinopului şi făcusem ordine în *Argo.* De ce presimțeam atunci ceva rău? Era un cer senin, o plăcută briză prielnică, iar în stânga noastră promontoriul cu vârful său plat ce se înalța ca o masă de pământ ne asigura un loc liniştit expus vântului în care puteam naviga cu vela. Singura uşoară iritare mi-o provoca faptul că briza de seară, care ne ducea în golf, părea a fi schimbătoare. Planul meu era să tăiem golful de-a curmezişul şi să evităm pericolele din Punctul Bafra plecând noaptea următoare târziu, când am mai fi avut lumină suficientă pentru a controla direcția. Speram că vântul se va menține, pentru ca echipajul nostru să nu mai trebuiască să vâslească în zori pentru a înconjura punctul acela. Dacă am fi ştiut ce ni se va întâmpla în următoarele cinci zile, nici unul din noi nu s-ar fi împotrivit să vâslească, pentru că în acest răstimp aveam să primim botezul vremii furtunoase într-o galeră din epoca de bronz.

La miezul nopții, vântul a luat-o spre est, direcția cea mai puțin convenabilă. Pentru a evita să fim aruncați înapoi pe stâncile din Sinop în

întuneric, am îndreptat-o pe *Argo* spre nord către marea deschisă, pentru a avea suficient spațiu de manevră. Vântul începuse să se intensifice, dar nu în mod dramatic, căci se întețea treptat, pe măsura trecerii orelor. Ca urmare, marea a început să se agite, să se neliniştească. Au început să se arate şi cele trei valuri succesive descrise de pescari: din timp în timp, serii de trei valuri scurte, rapide, mai mari decât celelalte, se rostogoleau în *Argo,* făcând ca barca noastră să se încline puternic. Pentru un moment, echipajul a încercat să vâslească din răsputeri, ca să ne ținem departe de periculosul țărm expus vântului, însă curând a devenit imposibil să mai stăpânim vâslele. *Argo* devenise mult prea instabilă. Nimeni nu putea să mai atingă suprafața mării cu lamele vâslelor. Oamenii alunecau de pe băncile împroşcate cu apă, înjurau, loveau apa fără niciun efect şi, în cele din urmă, abandonau orice încercare. Echipajul a tras vâslele cât mai în interiorul bărcii şi a vârât mânerele ramelor sub bănci în aşa fel încât lamele să fie ridicate în sus cât mai departe posibil de valuri. Aceasta nu era numai o chestiune de obişnuință. Exista întotdeauna pericolul ca un şir de vâsle să poată fi prinse de un val brizant, să acționeze ca un braț de pârghie şi să răstoarne barca.

Pe la ora 2 noaptea, o parte dintr-o lună-nouă ne arăta situația precară a bărcii. Se ducea ca tăvălugul dintr-o parte într-alta, cu o mişcare care te amețea. Uneori rostogolirea era atât de violentă, încât lamele vâslelor, în ciuda unghiului în care erau aşezate, ajungeau sub apă, ieşind din nou cu stropi mari de apă şi cu un zgomot alarmant al mânerelor, care zdruncinau barca pe toată lungimea ei. Din când în când, câte un val mai mare împingea barca mai departe în partea cealaltă şi marea se revărsa peste copastie. Şi atunci eram obligați să scoatem apa din santină.

Era timpul să îmbunătățim tactica defensivă împotriva mării şi să încercăm să ieşim cu fața curată din apa aceea agitată. Era momentul adevărului pentru proiectul bărcii elaborat de Golin Mudie, ca şi pentru calitățile privind rezistența pe mare a unei ambarcații din epoca de bronz. Nu ştiam cât de mult va rezista *Argo* sau dacă vremea se va strica şi mai tare. Vechile manuscrise greceşti erau pline de povestiri despre galere care s-au scufundat în timpul furtunilor, pierderile cele mai mari fiind înregistrate când flotele erau aruncate de vijelii pe stânci; atunci oamenii mureau cu miile. Am hotărât ca, atâta timp cât *Argo* putea să susțină o velă, să continuăm să mergem spre larg. Am coborât verga mare pe catarg cu câteva zeci de centimetri, fixând vela mai liber pentru ca vântul să o umfle cu cea mai mare putere a sa. După câteva încercări, am găsit poziția normală a bărcii noastre, stând de-a curmezişul valurilor, ridicându-se şi căzând pe măsură ce acestea înaintau şi o făceau să salte, înclinându-se într-o parte când fiecare creastă de val trecea pe sub chila sa, care, având un pescaj de numai 60 cm, îi dădea foarte puțină stabilitate pe apă. În realitate, *Argo* era doar o barcă cu vâsle lungă şi subțire, departe în largul mării pe vreme furtunoasă şi depindea de echipajul său să-i dea cea mai bună şansă de supraviețuire. Pentru a face ca barca să nu se aplece prea mult, echipajul stătea pe bănci, încolăcindu-se

astfel încât partea cea mai grea a corpului să fie plasată aproape de traversa expusă vântului. Condițiile de strâmtorare deveneau în felul acesta şi mai grele, pentru că ori de câte ori valurile ajungeau în barcă, stropii de apă udau capetele membrilor echipajului şi li se scurgeau pe gât.

În zori, conturul neclar al promontoriului pe care se afla Sinopul de-abia se mai vedea, foarte jos la orizont, dispărând cu cât ne îndepărtam în largul mării. Pe țărm se afla o stație de radio şi am încercat să intru în legătură cu aceasta prin aparatul receptor-emițător, ca să cer prognoza timpului şi să-i informez asupra poziției noastre. Radioul nostru portativ, însă, nu mai mare decât un aparat de fotografiat, era insuficient de puternic; n-am primit niciun răspuns. Am căutat bâjbâind pe sub apuntament, unde era pus la loc sigur radioul pentru situațiile de urgență, asemănător cu acela de pe o barcă de salvare, i-am scos antena şi am încercat din nou; nici de data aceasta n-am primit răspuns. În Marea Neagră erau puține posturi de recepționare a mesajelor navelor sau stații radio de coastă. Am pliat antena şi am pus aparatul la loc. Trebuia să ne descurcăm singuri.

Şi cum timpul se scurgea încet în dimineața aceea, *Argo* era împinsă tot mai mult spre larg. Pământul dispăruse, iar în jurul nostru, cât vedeai cu ochii, nu erau decât valuri sumbre ce se spărgeau sub un cer posac. Nu vedeam niciun vapor, pentru că *Argo* era de-acum în afara cursului folosit de cele câteva nave de coastă care înconjurau promontoriul. Eram în sfârşit singuri, prinşi în capcana de care toți marinarii de pe galere se temeau din cele mai vechi timpuri ale navigației: la discreția valurilor într-o barcă deschisă, înțesată de oameni care în curând vor fi obosiți şi descurajați în condițiile în care vremea nu se ameliora; prea slabi şi neputincioşi în fața vremii rele ca să putem impune noi cursul bărcii; şi fără nicio şansă să ajungem înapoi la țărm până ce vântul nu se domolea sau îşi schimba direcția în favoarea galerei. Noii argonauți nu mai fuseseră niciodată într-o situație atât de asemănătoare cu aceea a primelor galere.

Chinurile au continuat toată ziua şi toată noaptea. „O altă noapte destul de grea", se putea citi în jurnalul meu consemnare făcută 36 de ore mai târziu,

> „petrecută pe o mare tot timpul agitată, într-o barcă cu o velă mică, ce se cutremură pe crestele înspumate ale valurilor. Mergem încontinuu spre nord. Toți turcii sunt pe jos cu rău de mare, fără să poată mânca, băgați claie peste grămadă în păturile lor, ca morții. Ali încearcă să mănânce pâine uscată pentru a înlătura greața, în timp ce Umur şi Yuksel sunt total vlăguiți şi refuză orice mâncare. Din când în când un val ajunge în barcă sau un val mai mic se loveşte vârtos de o parte a bărcii, transformându-se într-o ploaie de stropi fini care biciuiesc pe cei ce dorm pe bănci. Dacă e un val mai mare, apa li se scurge pe gât şi intră în sacii de dormit... Crenvurştii din conserve pe care i-am mâncat aseară au avut un gust infect, încât până şi Peter Wheeler i-a dat afară. Cred că

s-au acrit în cutii, dar este dificil să găteşti ceva rnai consistent în asemenea condiții. Unicul moment plăcut a fost atunci când Pete bucătarul a înmânat fiecărui om o singură felie de pepene verde – care a fost delicios. Trebuie să fim atenți la consumul de apă. Am 16 oameni la bord şi provizia de apă este limitată."

Reacțiile echipajului erau diverse. Câțiva, precum sărmanii Yuksel şi Umur, zăceau atât de sleiți de răul de mare, încât nici nu le păsa de ceea ce se întîmpla în jurul lor.

Au fost ca şi inexistenți aproape două zile, cu păturile îmbibate de apă trase deasupra capetelor, în timp ce galera se înclina şi se ridica, iar ei zăceau fără putere printre sacii cu obiecte personale. Dacă *Argo* s-ar fi răsturnat, ar fi avut puține şanse să scape cu viață. Majoritatea celorlalți erau apatici. Stăteau în sacii de dormit sau încovrigați în hainele de ploaie, iar câteodată un val mai obraznic împroşca apă peste ei. Singurul amuzament era să te furişezi sus la marginea copastiei pentru a privi atent la modul în care se succedau, într-un ritm constant, valurile care se precipitau spre *Argo* şi să ghiceşti, în funcție de mărimea şi unghiul lor, cât de sus vor urca ele pe navă spre nasul fiecăruia.

În nouă situații din zece, *Argo* se afla la un punct critic în ceea ce priveşte stabilitatea, aplecându-se pe o parte-l când creasta valului se năpustea pe copastie, din ce în ce mai aproape de marginea podelei, până când barca se zmucea doar câțiva centimetri şi îşi revenea la orizontală, valul trecând şuierând pe sub noi. S-a strecurat mereu în acest fel printre valuri şi numai câteodată a luat apă la bord.

Unii membri ai echipajului începuseră să fie foarte abătuți. Aşteptarea era aceea care le submina moralul. Şi pentru că orele se scurgeau încet şi *Argo* continua să înainteze greu, clătinându-se, amenințată de valurile care se succedau rapid, era dificil pentru cei nou-veniți să accepte că va trebui să continuăm să stăm pasivi pe mare şi să ne bizuim pe construcția bărcii. De fapt, planul nostru, singurul valabil, era să ne păstrăm energia şi să aşteptăm să treacă vremea rea. Numai atunci am fi putut să încercăm să găsim drumul înapoi spre uscat. Între timp, locul nostru cel mai sigur era cât mai departe posibil de țărm, ajutând-o pe *Argo* să plutească pe mare. Încă mai aveam posibilitatea să virăm şi să navigam cu ajutorul vântului, bizuindu-ne pe pupa înaltă a galerei, capabilă să spargă talazurile, dar nu aveam cum să ştim în ce măsură pintenul ar fi putut să ne producă dificultăți într-o asemenea situație. Putea foarte bine să se afunde în apă, să smulgă prova într-o parte şi să găurească galera. Comportarea bărcii noastre pe vreme rea era o aventurare în necunoscut. Nici unul din noi nu ştia cum va rezista *Argo* în aceste condiții şi fiecare membru al echipajului avea limite în experiența lui proprie pentru a putea aprecia. Natural, primii care se nelinişteau erau aceia care trăiau pentru prima dată experiența unei vremi

furtunoase într-o barcă deschisă; aceia care mai trecuseră prin aşa ceva nu se îngrijorau atât de uşor.

Pe la ora 3 în cea de-a doua dimineață, vântul a început, în fine, să se liniştească şi, o dată cu apariția soarelui, *Argo* nu mai era amenințată de hulă. „Treizeci şi şase de ore de vreme rea într-o barcă deschisă, cu un, echipaj mare, a fost destul", continuau notele mele din jurnal. „Sper să nu mai dureze. Cel mai bun lucru în asemenea condiții este că soarele străluceşte chiar şi când vântul bate cu forța şapte pe scara Beaufort[1], că valurile sunt lucitoare şi proaspete când se lovesc de *Argo.* O agresiune entuziastă mai degrabă decât o amenințare sumbră..."

Ceea ce ne-a învățat furtuna, însă, a fost să punem capăt practicii noastre de a naviga fără busolă. Când vântul s-a potolit şi am putut să navigam din nou cu vela, a apărut ca din pământ o mică busolă de buzunar pe care am fixat-o într-un loc din care cârmaciul de veghe o putea credea. Am venit 800 de mile fără ajutorul unei busole, dovedind că a naviga din Grecia în Marea Neagră fără acest instrument era perfect posibil. Unii membri ai echipajului gândeau în mod sigur că a fost totuşi destul; experimentul istoric trebuia să se încheie aici, ceea ce îi interesa fiind să ajungem la țărm cât mai repede posibil. Desigur, soarele şi stelele ne arătau foarte clar direcția spre sud şi unde este uscatul, dar busola era de natură să ne dea mai multă linişte, deşi la drept vorbind, era mai mult un sprijin psihologic decât un ajutor de navigație precisă. Utilitatea ei era serios diminuată de faptul că nu ştiam punctul de la care plecasem după o zi şi jumătate de vreme rea care ne mânase departe de orice țărm.

Bănuiam că ne aflam la vreo 30 de mile nord-nord-est, de Sinop. Necunoscând punctul de plecare sau fără să fi controlat viteza cu care am navigat şi fără să ştim efectele curenților locali, nu aveam nici acum posibilitatea să calculăm când vom ajunge la țărm sau unde vom atinge coasta. Privind cerul noaptea, pe când *Argo* se îndrepta spre coastă, mi-am dat seama cât de liniştitor era să văd cele două stele, Castor şi Pollux, strălucind în constelația Gemeni în onoarea vechilor argonauți. Având cele două stele la capătul din dreapta al vergii în prima noapte de veghe, *Argo* era pe direcția coastei Turciei.

Mâncarea începuse să se împuțineze. La bordul galerei pur şi simplu nu era spațiu suficient pentru provizii cu care să hrănim 16 oameni pentru orice durată de timp şi consumasem deja rația normală de pâine şi legume pe două zile. Din rezerva de alimente făceau parte şi crenvurştii în cutii de conserve pe care-i suspectam că sunt alterați, astfel că era mai sigur să-i aruncăm decât să riscăm o intoxicație alimentară De aceea, porțiile noastre s-au micşorat, cina compunându-se dintr-un singur ou cu o mână de orez, iar micul dejum, servit împreună cu prânzul, era format din doi biscuiți mici şi o ceaşcă de

[1] Scara Beaufort cuprinde 12 grade. Forța 7 înseamnă „vânt puternic", cu o viteză de 28-33 mile marine/oră, valuri mari de până la 4 metri.

cafea sau ceai de fiecare om. Ceea ce era, însă, mai important era că aveam apă de băut din plin. Puteam să rezistăm fără mâncare câteva zile - membrii echipajului, cu rău de mare oricum nu aveau poftă de mmeare - dar ca să rămânem fără apă, aceasta ar fi fost un dezastru. Ne fixasem ca obiectiv să nu plecăm dintr-un port fără să ne umplem canistrele cu apă cel puțin în proporție de 80 la sută, iar ultima oară le umplusem la Sinop. Echipajul şi-a fixat singur rația de apă la un litru - un litru şi jumătate de om pe zi, dar chiar şi aşa aveam suficientă apă de băut pentru încă cel puțin o săptămână.

Principala mea grijă era acum vântul, care trebuia să ne fie favorabil cel puțin două zile. Dacă acesta s-ar fi transformat din nou într-o briză spre larg, puteam fi siguri că am fi fost împinşi şi mai departe în Marea Neagră; pe de altă parte, dacă vântul s-ar fi domolit, eram totuşi prea departe de uscat şi nu am fi putut ajunge la țărm vâslind decât dacă marea ar fi fost complet liniştită, ceea ce era foarte puțin probabil în Marea Neagră. Spre nord era prea multă mare deschisă şi se forma mult mai multă hulă decât printre insulele din Marea Egee. Dar aşa cum arata marea agitată îmi dădea semne să se domolească, în timp ce noi eram abătuți din drum şi duşi, şerpuind, spre sud-est. Apoi, la ora 8 în dimineața zilei de 5 iulie, am auzit din nou pocnitura clară a rupturii vâslei de cârmă.

De această dată se retezase coada cârmei din dreapta. La fel ca şi înainte, *Argo* lunecase pe fața unui val; greutatea bărcii s-a dovedit a fi prea mare pentru cârmă şi coada făcută dintr-un lemn puternic a plesnit la mijloc, făcând ca pana cârmei să atârne. Tim Readman a montat repede un sistem auxiliar de cârmire pentru situații de urgență, cu o vâslă înfiptă la pupa, şi pentru o oră l-a ajutat pe cârmaci să o mențină pe *Argo* navigând cu vântul în spate, în timp ce Peter Wheeler continuă reparația, care îi devenise atât de familiară. Din nou bucătarul a mai fost privat de două scânduri din duşumea, care au fost înhățate şi refolosite la cioplirea unor speteze pentru cârma ruptă. Apoi Peter i-a supravegheat pe Mark şi Cormac care legau cu o frânghie groasă încheietura provizorie. Când vâsla de cârmă a fost coborâtă în lăcaşul ei, părea total nesigură. Lama se bălăbănea dintr-o parte într-alta când încheietura provizorie se mişca, iar bandajul făcut din frânghii şi pene o împiedica să se răsucească complet, astfel încât vâsla de cârmă nu mai putea să se rotească în lăcaşul ei. A fost lăsată în apă ca pe o chilă asemănătoare unei aripioare de peşte ruptă, dar cel puțin o putea ține pe *Argo* pe direcție, cu condiția să nu fie necesare mişcări brutale ale cârmei.

Accidentul nu a afectat nici moralul, nici înaintarea noastră. *Argo* gonea voioasă cu 3-4 noduri şi exact în direcția dorită. Vechiul echipaj din Expediția Sindbad mai fusese în asemenea situații critice. În drumul spre China, nava noastră arabă a avut de înfruntat dificultăți cronice cu cârma sa şi totuşi ea ne-a dus pe întregul drum până în Canton. Tot ceea ce trebuia era ingeniozitatea de a face reparații succesive pe mare, dublată de o vigoare permanentă. Faptul că aceasta era a doua cârmă ce trebuia reparată pe *Argo* a constituit de asemenea un ajutor. Văzusem tot ce s-a întâmplat înainte şi

ştiam că puteam să facem reparația. Ar fi fost acelaşi lucru dacă am fi fost loviți de o altă serie de furtuni. Echipajul trecuse de-acum printr-o mare agitată şi supraviețuise încercării, aşa încât încrederea ar fi fost incomparabil mai mare.

Din nou drept cină n-am avut decât biscuiți, dar în cursul celei de-a patra nopți pe mare ne-au apărut lumini la orizont, care, după calculele noastre, trebuiau să aparțină marelui oraş Samsun, şi am început să vâslim spre ele. La ora 8 dimineața am trecut de capul etravei din portul Samsun şi curând după aceea am legat barca la un chei. Era a cincea zi de când plecasem din Sinop şi argonauții erau extenuați. Ceea ce ne doream acum cu toții erau un somn bun, neîntrerupt, şi o mâncare caldă. Stătusem în galeră mult mai mult decât plănuisem inițial. Ali, cutreierând pe țărm pentru a găsi cafea pentru micul dejun, a revenit cu un exemplar al ziarului de dimineață. Zâmbea. „Priviți la titlul de pe prima pagină, spuse el. E ceva despre argonauți. El sună aşa: «Douăzeci şi cinci de marinari britanici pierduți în Marea Neagră!»"

Samsun este unul din cele mai bune porturi de pe coasta de nord a Turciei, iar spre sfârşitul epocii de bronz exista deja aici o aşezare importantă în locul numit Tekekoy, la 14 mile spre est. Săpături preliminare la Tekekoy au adus la lumină morminte din ultima parte a epocii de bronz, conținând cuțite şi cercei din bronz, ca şi două capete de lance ceremoniale tot din bronz. Aceste obiecte sugerează arheologilor că Tekekoy a fost o ieşire la mare a drumului care uneşte Marea Neagră cu marile oraşe hitite din interior. Litoralul acestei regiuni a fost puternic modificat de masele de aluviuni, pietre şi nisip aduse de râuri ca Izilirmak şi depozitate ca delte înaintând în mare. Apollonius notase că această fâşie de coastă era un teren cu delte schimbătoare – gurile râurilor Halys, Iris şi Termodont, ultimul fiind renumit pentru că aici ar fi trăit războinicele amazoane. Iris era cunoscut pentru cele 98 de brațe şi afluenți ai săi, care şerpuiau înapoi şi înainte prin câmpia amazoanelor, mulți din aceştia dispărând sub pământ pentru a nu mai reapărea niciodată, în timp ce aceia care supraviețuiau se uneau şi se vărsau în Marea Neagră în apropiere de Themiscyra. Acolo, după cum spunea Apollonius, argonauții au amarat-o pe *Argo* peste noapte, intenționând să le provoace pe ferocele amazoane, dar un vânt bun din nord-vest trimis de Zeus i-a convins să pornească din nou cu toată viteza în direcția Colhidei, şi astfel bătălia plănuită fu evitată.

Cam acelaşi sentiment de nerăbdare începu să-i prindă şi pe noii argonauți. Am petrecut două zile la Samsun, recuperându-ne forțele după peripețiile din larg, în timp ce un amabil fost ofițer din marina turcă, care devenise inapt pentru serviciul activ, ne-a reparat ca un expert vâsla de cârmă ruptă. A refuzat orice fel de plată cerând doar să-i dăm un set din planurile lui *Argo,* pentru ca mai târziu să poată să facă o galeră în miniatură. Pentru a efectua reparația, el a folosit bucăți de lemn de dud, cuie din stejar turcesc şi legături din fag.

— Am putea acum să acordăm un premiu, remarcă Peter Wheeler, aceluia

care ne va spune exact câte feluri de lemn intră în componența acestei nave.

După ce cârma a fost montată la loc am pornit, ocolind delta râului Yesil Irmak, care continuă să-şi verse spre nord-est de Samsun pietrişul şi nisipul. „ATENȚIUNE: depuneri de aluviuni, vasele nu trebuie să se apropie sub 5 mile de țărmul din vecinătatea punctului Iris", avertizează harta Amiralității, îngrijorată de permanenta modificare a adâncimii. Dar pentru că o galeră îşi putea permite, ne aflam la mai puțin de 200 metri de la linia țărmului, când ne-am apropiat de pata întinsă de apă de culoarea laptelui care pătrunde prin evantaiul de prundiş ce marchează gurile râului.

— Ar trebui să ne aflăm în patria sturionilor, spuse Peter Wheeler, punând momeală într-un cârlig de undiță de o mărime neobişnuită. Ar fi foarte plăcut să avem la micul dejun icre negre.

— Sturionii nu sunt prinşi cu plasele? remarcă pesimist un necunoscător în materie de pescuit.

Conversația era destul de potolită, în timp ce *Argo* de-abia înainta. Mai mulți membri ai echipajului sufereau de o mahmureală formidabilă în urma unei petreceri la Samsun care a durat până noaptea târziu; unul sau doi nici nu se puteau mişca. Din nou *Argo* a adoptat prostul obicei de a merge spre țărm înclinată într-o parte chiar dacă montasem vela cât mai strâns posibil, sperând să împingem nava de-a lungul vântului.

Nick spuse atunci liniştit:

— De ce să nu încercăm să ne mutăm cu toții la pupa navei? S-ar putea să o ajutăm pe *Argo* să navigheze cu vela.

Cu două luni în urmă, la puțin timp după ce am plecat din Volos, făcusem o experiență asemănătoare, aşezându-ne cât mai aproape de locul cu provizii la pupa, pentru a vedea dacă putem face ca galera să navigheze mai aproape de vânt. Atunci ni s-a părut că aceasta nu a avut un efect prea mare. Acum, însă, se părea că merita să încercăm orice dacă puteam face din *Argo* o navă care să navigheze mai mult cu vela şi mai puțin cu vâslele. Întregul echipaj, oameni apți sau mahmuri, a urcat la pupa, îngrămădindu-se pe mica punte de la cârmă. Nu era spațiu pentru ca fiecare să stea în picioare. Ei s-au cocoțat pe traversa pupei sau s-au aşezat grămadă unul peste altul, o cantitate de peste o tonă de trupuri omeneşti transferată deodată la pupa. Efectul a fost admirabil. Botul navei s-a ridicat foarte puțin şi deodată şi-a schimbat direcția cu 15 grade apropiindu-se de vânt.

— Extraordinar! exclamă Seth. Nu mai trebuie să vâslim! Putem folosi vela până în Gruzia!

De fapt, sugestia lui Nick a făcut mai mult decât oricare alt lucru spre a îmbunătăți condițiile pentru tot restul călătoriei. Evident, experimentul precedent din apropierea Greciei nu fusese făcut destul de riguros. Dacă trebuia să mutăm balastul, trebuia să fie o cantitate mare. Am schimbat permanent încărcătura navei, scoțând ancorele şi punându-le sub puntea de la pupa, alegând butoiaşele mai grele şi mutându-le la pupa, apoi legând containerele cu apă cât mai aproape de cârmă, chiar dacă aceasta însemna

să cărăm apă pentru gătit de-a lungul întregii bărci. În plus, am făcut o problemă din locul în care echipajul putea să stea, pentru a rezista tentației de a se duce în față şi a se aduna pe micuța punte de la prova. Tentația era justificată: la prova era un adăpost mai bun împotriva vmlului şi – mai presus de toate – acesta era fieful bucătarului. Ispita unei gustări ocazionale şi a unei ceşti de ceai sau de cafea era mare.

> „A doua zi la căderea nopții", scria Apollonius. „ei au ajuns în țara calibilor. Aceşti oameni nu folosesc pentru arat boii. Nici măcar nu cultivă grâu, nu plantează viță de vie sau pomi pentru delicioasele lor fructe şi nu îşi pasc turmele în păşunile înrourate. Munca lor constă în a săpa pentru a scoate fier dintr-un pământ ce li se împotriveşte şi trăiesc din vânzarea acestui metal. Pentru ei, nicio dimineață nu le aduce vreodată sărbătoare. Într-o atmosferă neagră de funingine şi fum ei duc o viață de neîntreruptă muncă grea."

Anatolia este, de fapt, unul din cele mai vechi locuri de pe pământ unde oameni sunt cunoscuți ca lucrători ai fierului, iar motivul poate fi descoperit pe plajele de la est de Samsun. Nisipul este negru sau de un cenuşiu foarte închis acolo unde valurile au sortat firele de pământ purtătoare de fier spălate de râuri. Acest nisip negru este atât de bogat în fier, încât îl poți scoate cu magnetul, iar nisipul cel mai negru poate da fier brut prin simpla încălzire şi topire în jăraticul unui foc. Fierul era atât de valoros pentru oamenii din epoca de bronz, încât cu acest metal se plăteau tributurile conducătorilor şi el constituia un premiu în întreceri, fiind cel mai generos dar. Grecii, aşa cum am văzut în Lemnos, credeau că ştiința prelucrării metalelor le-a fost adusă de zeul Hefaistos când a venit în insulă. Dacă, aşa cum este probabil, această ştiință a venit în realitate din regiunile de-a lungul coastei Mării Negre din dreptul Anatoliei, atunci cea mai probabilă rută prin care a fost transmisă a fost acelaşi drum pe cam l-au parcurs pe mare Iason şi tovarăşii săi.

Există într-adevăr în *Argonautica* mărturii potrivit cărora anumite legături comerciale au existat chiar şi înainte ca *Argo* să fi trecut pe drumul acela. Este posibil ca marea galeră a lui Iason să fi fost prima navă grecească ce a parcurs întreaga distanță de-a lungul coastei Anatoliei, după cum este posibil ca grecii înşişi să fi pătruns în anumite părți ale regiunii chiar mai înainte, fie pe uscat, dar mai probabil navigând pe lângă coastă în nave ale localnicilor. Nu numai Phrixus a mers în Colhida cu berbecul zburător înaintea argonauților, dar la Sinop, legenda povesteşte, Iason şi argonauții au găsit trei greci – Delicon, Autolycus şi Phlogius. Cei trei fuseseră părăsiți de expediția de pe uscat a lui Hercule împotriva amazoanelor şi erau bucuroşi să fie culeşi de concetățenii lor. Posibilitatea să fi existat o rută marină costieră bine stabilită este întărită de extraordinara întâlnire fericită care a avut loc între Iason şi patru dintre verii săi, care veniseră pe mare din direcția opusă, din Colhida însăşi. Cei patru tineri – Cytissorus, Phrontis, Melas şi Argus –

erau fiii lui Phrixus. Mama lor a fost prințesa Chalciope, fiica crudului rege Aeetes al Colhidei, cu care Phrixus se căsătorise în țara lânii de aur. După moartea tatălui lor, cei patru tineri s-au hotărât să viziteze ținutul acestuia din Grecia, pentru a cere toate moştenirile ce li s-ar fi cuvenit. Plecând din Colhida într-o navă specifică locului, ei au ajuns până la Giresun, când s-a abătut asupra lor o furtuna în timpul nopții. Alergând după un adăpost înainte de venirea unei furtuni din nord care urla lugubru, şi îndreptându-se probabil spre insula Giresun pentru a ancora într-un loc sigur, nava colhidană s-a izbit de o stâncă şi s-a sfărâmat. Tinerii au reuşit să se agate de epavă, fiind aruncați pe o insulă sacră a lui Ares, zeul războiului. Foarte curând după aceea au fost salvați de acolo de argonauți.

Nu este nicio dificultate în a identifica insula lui Ares. Numai patru insule demne de acest nume se găsesc de-a lungul întregii coaste de nord a Anatoliei. O navă plecată în explorare care navighează pe lângă coastă îşi face în mod firesc din aceste insule locuri de popas, pentru bunul motiv că insulele oferă o zonă sigură la o distanță care o pune la adăpost de băştinaşii ostili de pe teritoriul țării. Când *Argo* a ajuns în țara amazoanelor, ea trecuse de trei din aceste insule, iar a patra şi ultima insulă, după cum spunea Apollonius, era de fapt folosită de amazoane ca un loc de rugăciune în care sacrificau cai pe o piatră neagră sfântă ce reprezenta altarul zeului războiului.

Insula Giresun, la o milă şi jumătate nord-vest de actualul oraş, corespunde exact locului respectiv, în timp ce stânca Palamut din apropiere, un pericol izolat, este, după toate probabilitățile, locul în care nava din Colhida a avut dificultăți. Pe o coastă în dreptul căreia pe sute de mile nu găseşti recife, stânca Palamut constituie un risc deosebit, fiind plasată în cel mai periculos loc. Ea se află în partea nordică de acces spre portul Giresun şi se ascunde imediat sub suprafața apei; numai când se sparge un val şi apa trece pe deasupra stâncii îți dai seama de prezența ei. Nava din Colhida, alergând după adăpost în insula Giresun în întunericul tulbure al unei furtuni venite din nord, nu ar fi avut posibilitatea şâ-şi dea seama de pericol înainte să se lovească de acest colț izolat şi să se sfărâme la ciocnirea cu stânca. Echipajul ei a fost aruncat în apă, iar cei mai norocoşi au înotat spre insula Giresun o jumătate de milă.

Phineas, prorocul orb, care trăia la intrarea în Bosfor, a prevenit pe argonauți că vor găsi insula lui Ares invadată de păsări neprietenoase. „Va trebui să ancorați barca într-o insulă nu prea înaltă”, le-a spus el, „dar nu înainte de a găsi unele mijloace de a alunga nenumăratele păsări care bântuie țărmul izolat.” Păsările atacau oamenii. Legenda spune că atunci când argonauții vâsleau spre insulă, o pasăre a zburat deasupra lor şi a aruncat spre ei o pană, rănindu-l pe Oileus la umărul stâng. Eribotes, care stătea lângă Oileus pc aceeaşi bancă, i-a scos pana şi i-a bandajat rana, în timp ce Clytus a reuşit să doboare cu o săgeată următoarea pasăre. Jumătate din argonauți şi-au pus scuturi deasupra capetelor pentru a forma un

acoperiş protector peste navă, ceilalți continuând să vâslească. Când au ajuns pe insulă au făcut un zgomot infernal, bătând cu armele pe scuturi şi strigând din răsputeri, astfel că „păsările, care erau cu miile, s-au ridicat în aer şi, după ce au bătut din aripi agitate, au aruncat spre barcă o ploaie de pene ascuțite ca săgețile şi s-au retras repede pe mare, îndreptându-se apoi spre dealurile de pe uscat". Era în mod clar relatarea debarcării argonauților într-o insulă populată de un mare număr de păsări. Giresun era exact această insulă. Când ne-am apropiat, am văzut şiruri-şiruri de cormorani şi pescăruşi stând pe țărmul stâncos al insulei, care, speriați de sosirea noii *Argo,* se lansau în escadrile, în timp ce alții se roteau necontenit în curenții de aer care se abăteau dinspre insula cocoşată.

O debarcare pe insula Giresun cere precauție. Aici nu există port, ci doar un chei rudimentar tăiat într-o stâncă solidă în partea dinspre uscat. Pe această insulă, care are o lățime de numai 250 metri, nu locuieşte nimeni, deşi în timpul imperiului bizantin ea a fost fortificată. Acum insula este vizitată în fiecare an, la 20 mai, de oameni veniți din țară pentru a invoca vrăjile sale. Pentru că şi în aceste locuri prin care au trecut argonauții s-a păstrat o foarte puternică tradiție a puterilor magice. Obiceiul cere ca mai întâi să mergi pe malul unui râu şi să arunci în apă pietricele, de şapte ori cu ambele mâini şi la urmă o singură mână de pietriş. Acesta este simbolul eliberării, actul înlăturării grijilor şi nenorocirilor. După aceea, persoana ce imploră închiriază un barcagiu care să o ducă la insula Giresun, pe care trebuie să o înconjoare de trei ori, numai de la est spre vest. Revenind la țărm, vizitatorul se apropie de un bolovan negru solitar, care se poate vedea pe malul de est al insulei. Această piatră neagră, ca o uriaşă bilă de biliard cu un diametru de vreo 3 metri, este făcută dintr-un conglomerat foarte asemănător cu acela al Stâncilor Symplegade, având mici găuri pe suprafața ei de parcă ar fi ciupită, de vărsat. Cel ce se roagă pune în aceste găuri daruri care să reprezinte dorința lui: cei ce speră să se căsătorească pun două pietricele una lângă alta, cuplul care doreşte să aibă copii pune o singură piatră. O bucată de pânză se poate agăța de piatră numai ca un simplu dar. Dacă bărbatul care imploră este tânăr şi voinic, el poate da mai mare putere vrajei dacă se urcă pe piatră şi îşi întinde brațele pe suprafața ei zgrunțuroasă ca un vultur cu aripile desfăcute, de trei ori.

Bătrânul barcagiu, care trăieşte din transportarea vizitatorilor pe insulă, vorbea despre unii oameni care au săpat pentru a căuta o comoară în insulă, al cărei centru este acum acoperit de o pădurice deasă cu copaci piperniciți, de dumbrăvi şi ruine bizantine. După câte ştia el, nu s-a găsit niciodată nicio comoară, însă stânca neagră era cunoscută de toată lumea pentru vrăjile sale. S-ar putea oare ca acel masiv bolovan negru să fie unul şi acelaşi cu vechea „piatră neagră", unde, după cum spunea Apollonius, amazoanele aduceau jertfe caii? Este posibil. Dar, acestui scop îi mai puteau servi nişte bolovani mici, acum îngropați printre ferigi şi tufe de mare, în centrul insulei, pe deasupra cărora păsările se rotesc continuu când în insula lui Ares vântul

suflă mai tare.

Cei patru fii ai lui Phrixus, jumătate greci, jumătate colhidieni, au fost cuprinşi de groază când au auzit că argonauții îşi puseseră în gând să ia lâna de aur. Nu ştiau ei oare – i-au întrebat pe argonauți – că tatăl lor, regelei Aeetes, era suspicios față de toți străinii şi de obicei îi ucidea pe cei ce încăleau granițele țării sale? În ceea ce priveşte lâna de aur, locuitorii Colhidei îi purtau un deosebit respect, ea fiind agățată în stejarul sfânt dintr-un loc sacru. Acolo era păzită de un şarpe uriaş care nu dormea niciodată. Continuarea misiunii reprezenta deci un act de nebunie. Totuşi, pentru că fiii lui Phrixus erau rude de sânge cu Iason şi datorau argonauților salvarea lor, s-au învoit să-i însoțească în Colhida. Când galera a ajuns acolo, ei au încercat să intervină pe lângă tatăl lor în numele călătorilor.

La est de Giresun, porturile de pe coasta Mării Negre sunt apropiate unele de altele şi un drum nou şerpuieşte de-a lungul țărmului, unde munții se află aproape de mare. În timpul lui Apollonius, pădurile din această regiune erau cunoscute ca fiind populate de nişte oameni ciudați, mosinecii, care şi-au luat numele de la *mossyne* – casele din lemn în care trăiau. Acest popor dădea un sens straniu, opus chiar, noțiunii de decență. Acte pe care alte rase le săvârşeau în public ei le îndeplineau sfios, în intimitate, şi invers, toate actele care în mod normal sunt intime ei le făceau în public. Dar nu erau un popor crud şi când conducătorul lor de trib comitea vreo greşeală, ei îl pedepseau numai închizându-l o zi într-o cameră, fără a-i da mâncare.

Azi, pantele munților Mosynchis sunt importante pentru tufele de ceai sau dumbrăvile de aluni cu care sunt acoperite, pe hectare întregi, şi pretutindeni pe unde am umblat am fost serviți cu alune crude, prăjite, în dulciuri, sau sub formă de pastă.

— Dacă mai mâncam alune, o să ne crească tuturor cozi stufoase şi o să ne cățărăm iute în copaci spre a le ascunde ca provizii pentru iarnă, mormăi Mark, când am mai adus câteva kilograme de alune după ce am mai dat a raită pentru cumpărături.

Acolo unde cresc tufele de ceai plouă din abundență şi des, şi când *Argo* a trecut de terasele de pe dealurile regiunii în care creşte ceaiul eram permanent uzi din cauza averselor de ploaie aburită care stropeau grădinile. Fiecare membru al echipajului ştia de-acum toate slăbiciunile celorlalți: exploziile de exuberanță ale lui John Egan; exagerările de londonez get-beget ale lui Seth şi haosul din sacul său de voiaj, care trebuia din când în când golit de obiectele de prisos; şi obiceiul solidului Jonathan de a se plimba prin barcă în sus şi în jos când venea seara, încercând să găsească un spațiu în care să-i încapă trupul de peste 1,90 metri, călcând pe cei ce se aşezaseră deja pentru noapte. „Hei, stai pe capul meu”, protestă Mark liniştit într-o seară, de sub bancă, unde Jonathan stătuse două minute privind în jur să găsească un loc de dormit, fără să-şi dea deloc seama că se afla în echilibru pe capul chel al şefului vâslaşilor. Tim Readman îşi alesese şi el să doarmă în santină, care i se părea un cuib ideal, iar dimineața reapărea cu fața umflată,

clipind din ochii săi albaştri, cu nasul cârn şi barbă, cu o pălărie mototolită trasă pe față, de parcă era ursul Paddington bine dispus. Pe măsură ce bărbile membrilor echipajului creşteau tot mai mari, tunsoarea lor devenea din ce în ce mai scurtă, în fiecare port pe care îl vizitam, toți păreau tentați să se tundă la un frizer turc, şi reveneau în barcă cu părul mai zbârlit decât înainte. La Giresun, Tirebolu şi Akcacale se putea vedea cum părul echipajului se scurtează din ce în ce. La Trebizond, comandantul portului ne-a oferit un admirabil prânz într-un parc cu vedere la mare, iar seara un cântăreț de balade, bine cunoscut în regiune, ne-a cântat o baladă compusă special despre argonauți – turci, britanici şi irlandezi, – care se încăpățânaseră să vâslească de-a lungul coastei Mării Negre.

S-au perindat alți voluntari turci: un om de afaceri, proprietarul unei spălătorii de automobile, care a putut rămâne cu noi vreo două zile, un student în medicină, un elev de liceu. Mustafa îmi spunea în ziua în care a părăsit echipajul pentru a se duce să-şi găsească de lucru în timpul verii, că toți veniseră din curiozitate, dintr-un impuls sau pentru un ideal. Mustafa însuşi ni s-a alăturat deoarece căuta aventura, dorea să cunoască alți oameni şi să se regăsească pe el însuşi. Căzuse, la examenele de la stomatologie şi spera ca pe *Argo* să-şi recapete încrederea în sine. Mi-a spus că a descoperit multe lucruri noi despre el în cele 25 de zile petrecute la bordul galerei. Acum ştia că putea să facă față greutăților fizice, umezelii, orelor de vâslit, condițiilor de strâmtoare, supliciului de a sta de veghe în nopțile umede şi reci sau, şi mai rău, să vâslească în întuneric pentru a o menține pe *Argo* departe de un țărm bătut de vânt sau pentru a-i scoate prova din bătaia vântului. Mustafa a plecat fericit, regretând doar momentele în care a avut rău de mare şi acelea în care se vâslea încordat. Aşa cum s-a exprimat el succint, „uneori era într-adevăr chinuitor”.

În momentul în care Mustafa ne-a părăsit, echipajul începea să dea tot mai multe semne de oboseală fizică. În ultima săptămână în care am mai vâslit de-a lungul coastei turceşti s-a instalat o stare de letargie. Cauza era parțial psihologică – vâslaşii îşi cruțau forțele pentru ultimul efort, trecerea graniței spre Uniunea Sovietică şi Gruzia, patria de azi a lânii de aur. Dar, în acelaşi timp, erau cu adevărat istoviți de spațiul limitat în care trăiau zi de zi şi de efortul fizic, precum şi de nopțile care nu erau niciodată prea plăcute, adesea cu somnul întrerupt brusc de necesitatea de a vâsli sau de a manevra vela.

Erau palizi şi slăbiți, iar trei sau patru ore de vâslit într-o dimineață, lucru pe care înainte îl făceau cu atâta vioiciune, deveniseră acum o muncă ucigătoare care îi istovea şi îi lăsa cu ochii stinşi. După un sfert de milion de bătăi de vâsle, gândul că mai trebuia să vâslim încă o sută de mile ne îngrozea. Fiecare prefera să aştepte vântul, oricât de instabil ar fi fost şi oricât de târziu ar fi venit el. Noapte sau zi, ploaie, sau soare, *Argo* nu se oprea atâta timp cât vântul umfla vela şi vâslaşii se odihneau.

Aşa cum se întâmpla de obicei, vântul favorabil venea după ce se lăsa

întunericul ceea ce făcea ca echipajul să se odihnească, şi mai puțin, în timp ce *Argo* înainta bâjbâind, mergând paralel cu şirul de lumini de pe țărm, înconjurată câteodată în întuneric de fornăitul unui cârd de delfini mici. Expediția noastră a început în țara măslinului, care creştea peste tot producând ulei comestibil. Acum eram dincolo de zona măslinului, unde locuitorii din Trebizond foloseau pe vremuri grăsimea delfinului ca unică sursă de ulei. Când am plecat din Grecia la sfârşitul primăverii, peisajul era plin de vigoare şi luminos, iar în zilele însorite aerul era proaspăt. Acum, la mijlocul verii, în partea de est a Mării Negre atmosfera era caldă şi plină de aburi, vizibilitatea era slabă, iar norii se roteau peste munți. Zece zile la rând n-am văzut soarele.

La 18 iulie, echipajul a ieşit din barcă pentru a curăța coca, răzuind buruienile şi crustaceele care se adunaseră timp de zece săptămâni şi folosind drept răzuitoare marginile ascuțite ale atât de solicitatelor noastre gamele. Şi cum curățăm murdăria de pe coca, vedeam cum aceasta se împrăştia în urma noastră în apă, ca un nor, semn sigur că *Argo* era înghiontită de un uşor curent contrar. Bine curățată, coca a adăugat vitezei un sfert de nod, chiar şi acest neînsemnat câştig fiind foarte bine venit. Argo şi-a schimbat mereu direcția, urmând vântul. Când briza s-a liniştit, am scos ramele şi am vâslit înapoi spre uscat pentru a putea ancora, căci ne îngrozeam la gândul că am fi putut fi împinşi înapoi de curent sau aruncați în larg pentru o nouă confruntare cu furtuna. Întreaga noapte de 18 spre 19 iulie am navigat într-un inutil zigzag, mergând în largul mării cât am putut de departe, ca apoi să ne întoarcem spre țărm pentru a ne găsi practic în acelaşi loc de unde plecasem în seara zilei precedente.

Când m-am trezit la primele raze de lumină ale zilei de 20 iulie, am dat cu ochii de cei din cartul din zori – Peter Warren, Peter Wheeler şi Seth, dublați de Cormac – vâslind vitejeşte pe ultima milă până la debarcaderul unui port. Ei au dus-o pe *Argo* la Hopa, ultimul port al Turciei, la numai 4 kilometri de frontiera sovietică. Pe cât de mult am aşteptat să ajungem la Hopa, pe atât de mare ne-a fost deziluzia când am debarcat într-un asemenea loc sărăcăcios şi posomorît. Era păcat, mi se părea mie, să părăsim o țară care a fost cu noi atât de caldă şi care ne-a ajutat atât de mult, dintr-un loc extrem de deprimant. Strada principală din Hopa era plină de hârtoape şi distrusă de nenumăratele convoaie de camioane care veneau să fie încărcate cu marfă pentru a fi transportate pe uscat în Iran şi Irak, Hopa fiind portul din Marea Neagră cel mai apropiat de aceste țări. Casele făcute din beton armat erau urâte şi neîngrijite, iar portul, care fusese în mare măsură extins pentru a face față comerțului cu Orientul Mijlociu, a avut de suferit de pe urma scăderii brusce a comerțului. În vastul port nu se aflau decât două sau trei cargoboturi. Hopa avea un aer închis şi înfrânt; aveai impresia că e sfârşitul lumii.

Cu toate acestea, turcii din Hopa s-au arătat tot atât de doritori să ne ajute ca şi cei din celelalte părți. Înainte, orice vas care trebuia să navigheze din

Turcia spre URSS era obligat să îndeplinească formele vamale şi de frontieră la Trebizond, mai departe înapoi pe coastă. Foarte puține cargoboturi făceau traversarea şi nu se mai auzise ca vreo ambarcație să fi navigat direct de la Hopa în Gruzia sovietică. Am spus că eram pregătit să duc toate paşapoartele echipajului la Trebizond, să iau vizele pe ele, ca şi pe documentele galerei şi să mă întorc la Hopa. Persoanele oficiale din port păreau îngrozite, căci este un drum de cinci ore până la Trebizond, şi poliția portului ar putea fi închisă în momentul în care aş fi ajuns eu acolo. Aş fi avut apoi de făcut cu autobuzul încă cinci ore ca să mă reîntorc. Au discutat între ei şi au hotărât să telefoneze pentru a cere ajutorul guvernatorului. Acesta n-a putut fi găsit, fiind la o ceremonie. Argonauții au aşteptat la chei toată după-amiaza, având în jurul lor saci cu obiecte personale deschise pentru controlul vamal. În cele din urmă, guvernatorul sau locțiitorul său s-au întors probabil la birou, pentru că oficialii au coborât în grabă la chei, radiind de bucurie.

Argo primise aprobarea să pornească. N-a trebuit să mă mai duc la Trebizond. Vameşul era încântat. La fel şi comandantul portului. La fel şi şeful poliției. Am întrebat politicos ce trebuie să facem cu paşapoartele, şi dacă nu trebuie să le punem în ordine. La sosirea noastră în Turcia mi s-a aplicat o viză de intrare – nu avem nevoie de o viză de ieşire, de la Hopa?

— Nu, nu, mi s-a spus, nu este necesară. Aveți o aprobare absolut specială. Dar oricum tot nu am putea pune o viză pe paşapoartele dumneavoastră pentru că la Hopa niciun vas n-a mai trecut prin controlul nostru de la cel de-al doilea război mondial. De fapt, nimeni nu ne-a mai dat nicio ştampilă! Drum bun! *Gule! Gule!*

Şi astfel am părăsit Turcia cu urarea lor pe care o mai aveam încă în urechi. Traduse, cuvintele pe care ni le-au adresat ar însemna „Mergeți râzând!”

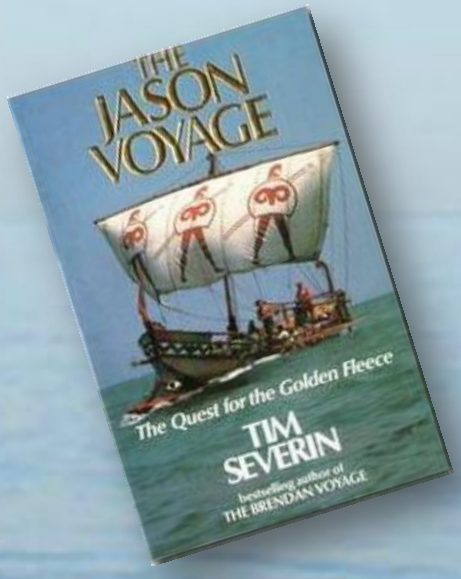

Va urma...

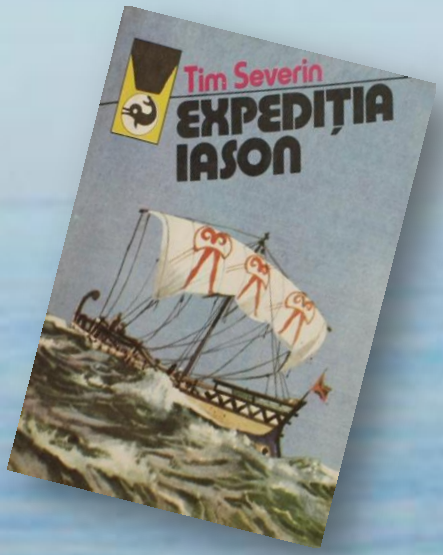

Tim(Timothy) Severin (n. 25 septembrie 1940, Assam, India) este un explorator, istoric şi scriitor britanic. Severin este cunoscut pentru încercările sale de a reface călătoriile legendare ale personalităților istorice. Severin a fost premiat cu Medalia de Aur a *Royal Geographical Society* şi cu Medalia Livingstone a *Royal Scottish Geographical Society*. El a primit *Thomas Cook Travel Book Award* pentru cartea *Expediția Sindbad* (1982).

Severin a învățat la *Tonbridge School* şi a studiat geografia şi istoria la *Keble College* din cadrul *Universității Oxford*. În 1960, pe când era student, Severin a încercat, împreună cu Stanley Johnson şi Michael de Larrabeiti, să refacă drumul lui Marco Polo pe motocicletă. Încercarea a eşuat din cauza problemelor legate de viză la granița cu China.

Ulterior, Severin a recreat o serie de călătorii în scopul de a determina în ce proporție se bazează legendele pe experiențe reale. Pentru a investiga *legenda lui Brendan*, Severin a cusut 49 de piei de bou, le-a întins pe un cadru de lemn, a făcut rost de un echipaj şi în mai 1976 a început să navigheze de pe coasta de vest a Irlandei. Nava, botezată *Brendan*, a ajuns în Insulele Feroe în iunie şi în Islanda în iulie. *Brendan* a rămas acolo până în mai 1977, când Severin şi echipajul său şi-au continuat drumul spre vest. În mai puțin de două luni, nava a atins țărmul insulei Terranova. Cartea sa *Expediția Brendan* (1978) detaliază refacerea călătoriei pe mare a unui călugăr irlandez din Irlanda către Terranova cu un mic currach din piele.

Pentru a investiga *legenda lui Sinbad*, Severin a construit o navă tradițională arabă cu velele cusute cu sfoară din nuci de cocos şi a navigat din Oman în China(1980-1981). Călătoria, finanțată de sultanul Omanului, Qaboos bin Said, este descrisă în cartea *Expediția Sindbad*.

Poemul epic *Argonautica* scris de Apollonius din Rhodos în Alexandria în secolul al 3-lea î.Hr., a devenit baza documentara pentru următoarea expediție Severin. Maestrul constructor de nave **Vasilis Delimitros** din Spetses a construit o replica a unei nave din epoca bronzului, bazat pe un model la scară al navei *Argo*. În 1984, cu douăzeci de vâslaşi voluntari, Severin a plecat din nordul Greciei, prin Dardanele, a traversat Marea Marmara şi a trecut prin Strâmtoarea Bosfor în Marea Neagră realizând o călătorie de 1500 de mile (2400 km)până în Georgia. De-a lungul expeditiei au identificat multe dintre reperele vizitate de Iason şi Argonauții lui, şi a găsit o explicație plauzibila pentru legenda lânii de aur. Severin a relatat expediția în volumul *Jason Voyage* (1985). Cu aceeaşi navă, *Argo*, în 1985 realizează un nou voiaj de la Troia la Ithaca, pe urmele lui Ulise, călătorie având ca inspirație binecunoscutul poem antic *Odiseea. Calatoria a fost descrisă în volumul Ulysses Voyage(1987)*

Severin a scris şi ficțiune istorică. Seria *Viking*, publicată începând din 2005, se referă la un tânăr aventurier viking care călătoreşte în diferite părți ale lumii. În 2007 a publicat seria *Aventurile lui Hector Lynch* în care sunt relatate aventurile unui corsar de 17 ani de la sfârşitul secolului al XVII-lea.

JON F. MERZ

NINJĂ

Partea a doua

PATRU

— Unde ai învățat să lupți așa cu sabia?

Ran și-a lăsat privirea să rătăcească prin marea sală de primire. Tapiserii elegante – spre deosebire de cele oribile pe care le văzuse când s-a infiltrat peste ziduri. Pe piedestale erau vase de aur și sculpturi bine realizate. Și în fața pe sa, o masă joasă acoperită cu mătase, se afla o tavă cu fructe proaspete. Seiryu însuși tocmai luase câteva boabe dintr-un ciorchine de struguri negri și le arunca în gură.

— Tata, a răspuns simplu Ran. A fost ucenicul unui maestru din nord.

— Poate că ar trebui să-i cunosc numele? a întrebat Seiryu.

— Nu cred, a spus Ran. Nu este un nume cu care as vrea să mă mândresc. Tatăl meu a fost un om rău care-și bătea familia fără milă.

— Păi, nu a fost chiar atât de rău dacă te-a învățat asemenea stil de luptă.

Ran a zâmbit.

— Când am fost suficient de mare ca să apreciez cu adevărat asemenea învățături, m-am folosit de ele pentru a-l ucide cu propria mea sabie.

Seiryu s-a oprit în mijlocul înghițiturii, apoi a rânjit cu răutate.

— Un rezumat interesant al vieții tale de până acum. Totuși, să vezi asemenea talente la cineva atât de tânăr ca tine… nu poți fi mai bătrân de douăzeci și opt de veri.

— E destul de exact. Totuși, cred că vârsta și îndemânarea nu merg neapărat mână-n-mână.

Seiryu a dat din cap.

Cu siguranță. Și totuși ai experiență. Trebuie să o fi căpătat undeva. Sub comanda cui ai mai fost?

— Matsumune a fost primul meu stăpân. A căzut în bătălia de la Sekigomo. Am plecat și m-am înrolat sub comanda lui Junkoniwa. A murit de dizenterie după o campanie de iarnă în insulele din nord. După asta, am hotărât că e mai bine să hoinăresc o vreme și să caut un contract undeva în sud. Cu câteva zile în urmă eram în Nyoha, beam ceva de unul singur, când am auzit din întâmplare despre ghinionul tău. Numele tău a fost șoptit, cum că ai avea puterea a o mie de sori și m-am gândit că aș putea profita și eu dacă m-aș ocupa de bunăstarea amândurora.

Seiryu a zâmbit la auzul complimentului subtil, dar a arătat cu mâna în jur.

— Cred că bunăstarea mea e îndestulătoare.

Ran a zâmbit și el.

— Nimeni n-ar putea spune că nu ești foarte prosper. Dar nu ești lipsit de hoți. Și aș spune că dacă mă angajezi, hoții nu vor mai ajunge niciodată în interiorul acestor ziduri.

Seiryu a bătut din palme și doi eunuci au adus ceaiul. Ran a așteptat ca Seiryu să ia prima înghițitură înainte de a gusta și el ceaiul dulce de iasomie. După câteva clipe de tăcere, ochii lui Seiryu l-au fixat din nou pe Ran.

— Puterea a o mie de sori? Așa ai auzit, cu adevărat?

— Sunt noul tău căpitan?

— Se pare că am un post liber care trebuie ocupat.

Ran a zâmbit și a făcut o plecăciune.

— S-ar putea să fi decorat puțin partea aceea din povestea mea.

Seiryu a lăsat jos cupa, iar Ran a făcut la fel.

— A fost un decoraj bun.

După ce au băut ceaiul, Seiryu s-a lăsat pe spate.

Pentru cineva care a călătorit mult, nu prea ai multă avere.

Ran a ridicat din umeri.

— Mi-am lăsat bagajul ascuns în pădure. Nu eram sigur de ce fel de primire voi avea parte. Iar pentru că sunt încrezător în abilitățile mele, nu avea nici un rost să apar arogant.

— Cred că asta e discutabil, a spus Seiryu. Spune-mi unde se află bagajul tău și am să trimit pe cineva să ți-l aducă.

— La rădăcina unui pin înalt, nu departe de drumul principal ce duce în vale. Omul tău trebuie să se uite în spatele trunchiului și va găsi o piatră mare. Să sape acolo.

Seiryu a chemat un gardian și i-a transmis informația omului care a plecat imediat. Seiryu s-a uitat la Ran.

— Trebuie să fii obosit după călătorie.

— Puțină odihnă ar fi binevenită, a răspuns Ran. Iar acest ceai este deosebit de liniștitor.

— Trebuie să fie, a spus Seiryu. Conține un distilat botanic special care provoacă paralizia celui care-l bea.

Ran a încremenit. A simțit un efect calmant, viclean, coborând asupra lui. Dar Seiryu nu părea a prezenta vreun semn de efecte adverse. De fapt, chiar în timp ce-l privea pe Ran, continua să bea ceaiul.

— Planta nu are efect asupra celui ce o consumă în mod regulat. Și după cum deja ți-ai dat seama, eu beau zilnic acest fel de ceai. Îmi dă posibilitatea să-i neutralizez pe acei care s-ar putea să nu merite ospitalitatea mea.

Ran își simțea mușchii devenind rigizi. Seiryu s-a întins, punându-și cupa pe măsuță.

— Spune-mi chiar ai crezut că sunt atât de ușor de înșelat?

— Nu știu ce vrei să spui. Ran își simțea limba umflată. Și-a încetinit respirația pentru a combate efectele drogului.

— Seiryu a ridicat din umeri.

— Nu contează, în curând îți vom ști toate secretele. Fie că vrei să ni le spui, fie că nu.

Ran a simțit mișcare în jurul său, iar sabia i-a fost luată de la brâu. Incapabil să se opună, Ran a fost luat pe sus și dus de acolo.

Chipul lui Seiryu plutea înaintea sa.

— Iar după ce vom afla cine ești cu adevărat, sângele îți va fi oferit stăpânului meu.

CINCI

Lumânările au fost înlocuite de întunericul adânc, ceara lor ce se topea pe măsură ce ardeau mirosind ca un amestec de catran și fecale umane. Ochii lui Ran lăcrimau din pricina mirosului înțepător, dar nu-și putea șterge lacrimile pentru că avea brațele și picioarele întinse și era legat pe altarul din încăperea în care mai fusese când a furat sabia Daisuke.

Leșinase curând după ce a fost luat din camera de primire, dar și-a revenit ceva mai târziu. Paralizia aproape că îi trecuse, dar, între timp, a fost legat de altar.

Era dezbrăcat, mai având doar jambierele; pieptul gol i se ridica ritmic către tavan unde a observat o fereastră circulară prin care pătrundea strălucirea lunii. Când forma ei a început să apară, Ran nu se mai îndoi că va fi sacrificat.

A încercat frânghiile cu care era legat, dar nodurile păreau făcute temeinic. A încercat să-și relaxeze respirația, dar inima îi bubuia în piept. A fost nebun să creadă că Seiryu va înghiți atât de ușor șiretlicul lui.

Ce ar fi spus Torzawa acum despre recenta lui diplomă de absolvire?

O mână a apărut deasupra sa, apoi Seiryu i-a pus-o deasupra inimii. După un moment, un zâmbet drăcesc i s-a întins pe față.

— Inima ta palpită de teamă pentru viitor.

— Bate de dorința mea de a-ți reteza capul de pe umeri, a răspuns Ran. Să nu crezi că din alt motiv.

Seiryu a izbucnit în râs.

— Cum era previzibil, oamenii mei nu au reușit să-ți găsească bagajul în locul pe care l-ai spus.

— Poate că au ales copacul greșit., a spus Ran.

O parte tot mai mare din discul lunei se vedea acum prin fereastra de deasupra.

— Mă îndoiesc, spuse Seiryu. Ei cunosc foarte bine pădurile astea. Ceea ce mă face să cred că nu ești acela ce pretinzi a fi. Și nici nu ți-am crezut povestea spusă la început.

— Nu?

— Sunt puțini tineri de vârsta ta care au asemenea talente ca tine. Iar acestea nu sunt însușite la școlile tradiționale ale războinicilor *bushi*[1].

[1] Bushi-do – (武士道) – „calea războinicului”- cod de legi pentru samurai bazat pe ponderație, loialitate, arte marțiale și – nu în ultimul rând – onoare până la moarte.

— Prin urmare, eu sunt o excepție.

Seiryu ridică din umeri.

— Nu neapărat. Pentru că mai sunt și alții ca tine. Am auzit zvonuri și șoapte despre cei de felul tău. Legende, se spune. Războinici supranaturali capabili să execute aproape orice. Chiar să escaladeze zidurile unui castel înalt ca acesta.

Ran nu a spus nimic.

Seiryu s-a dat mai aproape și a șuierat un singur cuvânt.

— *Ninja*.

Ran a încercat din nou frânghiile, dar acestea rezistau.

Seiryu a surâs.

— Dar tu nu ești supranatural, nu-i așa? Tu și alții ca tine profitați de avantajul asupra proștilor superstițioși care se sperie și de umbra lor. Vă folosiți de spaimele lor pentru a îndeplini orice vă motivează clanul.

Luna creștea tot mai mult în fereastră, iar acum Ran auzea o psalmodiere monotonă pe care nu o băgase în seamă mai înainte.

— Din păcate pentru tine, *ninja*, eu *pot* să supun întunericul voinței mele. Dar prețul e mare și trebuie plătit. În noaptea asta, tu ești plata mea.

Seiryu arătă în sus.

— Când luna va umple fereastra de deasupra, îți va veni sfârșitul. Voi face să-ți curgă sângele și-ți voi scoate inima din piept ca să o fac ofrandă stăpânului meu. Iar el o va mânca pe toată.

Ran își simți gura uscată. Toate armele pe care le avusese asupra lui îi fuseseră luate. Seiryu și-a schimbat locul și a ridicat katana lui Ran.

— Asta nu e nici pe departe la fel de frumoasă ca aceea care mi-a fost furată.

A coborât lama pe pieptul lui Ran, iar acesta și-a ținut răsuflarea când a simțit tăișul pe piele.

— Spune unde îmi este sabia.

Ran s-a încruntat.

— Nu știu nimic despre sabia ta.

Seiryu a surâs din nou și a apăsat lama. Ran a făcut o grimasă de durere când tăișul a pătruns adânc.

— Știu că ești antrenat să nu dezvălui nimic când ești constrâns. Dar trebuie să știi că mi-am petrecut o viață întreagă studiind slăbiciunile omului. Și știu că există o limită la care fiecare cedează și dezvăluie chiar și acele lucruri pe care ar fi dorit cel mai mult să le ascundă.

Ran și-a umezit buzele.

— Îți pierzi timpul.

— Poate că – spuse Seiryu – chiar acum, sabia se află la un loc cu celelalte la clanul tu? Am auzit vorbindu-se despre o școală pentru cei ca tine care se află în adâncul munților. Apărată de zăpezi și cețuri, de văi adânci, și versanți stâncoși, încât sunt puțini cei ce îndrăznesc să se avânte acolo.

— Și mai puțini reușesc să se întoarcă vii, spuse Ran. Având în vedere atâtea precauții…

— Dar eu pot face cu ușurință călătoria până acolo și să găsesc ceea ce îmi aparține. Și o pot face fără ca măcar să părăsesc confortul căminului meu de aici. Am această putere.

Flăcările lumânărilor de deasupra au tremurat și o adiere a trecut prin încăpere. Ran a simțit un miros ciudat, iar psalmodierea a sporit în intensitate părând a veni din toate părțile.

Seiryu arătă din nou spre fereastra de sus.

— Aproape că a venit timpul, ca și foamea stăpânului meu pentru sângele unuia ca tine. Puterea și vitalitatea îți trec prin vene. Pe scurt, ele îi vor potoli setea aceasta nenaturală.

Ran se încordă în frânghii, dar nici chiar cu toată puterea lui nu putea să se elibereze singur. Râsul lui Seiryu a răsunat în încăpere, iar adierea a devenit mai puternică. Tapiseriile au fluturat pe pereții de piatră iar psalmodierea a crescut în tărie.

— Acum, uite-te la mine, a cerut Seiryu. Și vei vedea chipul cuiva care stăpânește adâncurile nopții și ale umbrelor. Acolo unde cei ca tine doar se târăsc, eu stăpânesc cu puterea stăpânului absolut al întunericului.

Lui Ran i se tăie respirația văzând cum se schimbă trăsăturile lui Seiryu. Craniul păru să se lungească și să se subțieze luând o formă absurd de ascuțită. Ochii i-au dispărut, devenind două găuri negre ca obsidianul. Dinți zimțați ieșeau din gura larg căscată, din care picurau bale verzi.

Seiryu s-a întors și a ridicat brațele către fereastra de deasupra. A început să intoneze într-un dialect pe care Ran nu-l mai auzise niciodată.

Ran a smucit iar de legăturile ce-i imobilizau mâinile. Și a simțit că una cedează.

Întoarse repede capul și a văzut o siluetă pitită în umbră, care tocmai îi tăia legăturile de la mâini cu o lamă neagră. Apoi, silueta s-a deplasat, tăindu-i și legăturile de la picioare.

Seiryu, întorcându-se și văzându-l pe Ran coborât de pe altar, a răcnit:

— NU!

Ran a privit iute către silueta ce-l eliberase și a simțit că ceva cunoscut îi este strecurat în mână. *Katana* lui!

A smulso din *saya* și a ținut-o ferm în fața sa.

Seiryu l-a privit intens câteva clipe.

— Ucideți-l.

Din spatele său au năvălit șase războinici. Ran i-a recunoscut ca fiind câțiva dintre cei pe lângă care trecuse mai devreme. Erau dotați cu niște săbii scurte și halebarde.

Ran a respirat adânc și s-a aruncat asupra primului dintre ei. gardianul a încercat să-l lovească direct în moalele capului, dar Ran s-a ferit în lături, lovind în sus prin pântecele omului. Un gâlgâit de sânge și a căzut.

Al doilea gardian a ezitat, iar Ran a avut suficient timp ca să lovească cu lama lateral în gâtul acestuia, aproape decapitându-l. Apoi a s-a retras rostogolindu-se, pentru a evita al treilea atac dinspre stânga. Lovi în sus, sub brațul spadasinului, adânc, ascultând geamătul profund, apoi a retras sabia.

Adierea din încăpere a devenit aproape vânt, iar Seiryu continua incantația ca și cum – în acest fel – îi putea ajuta pe oamenii săi.

Dar Ran era acum o veritabilă furtună, rotindu-se năvalnic în dreapta și stânga, în timp ce sabia sa executa mișcări precise pe care le exersase conștiincios timp de ani de zile.

A blocat cel de-al patrule atac înfigând adânc lama drept în inima adversarului, apoi a smucit-o și a lovit orizontal pe cel de-al cincilea care încerca să-i zdrobească capul cu halebarda. Ran l-a despicat, apoi l-a înfruntat pe cel de-al șaselea, ultimul, ce tocmai începuse o mișcare de tăiere de sus în jos asupra lui, dar a rămas încremenit când o lamă scurtă i s-a înfipt în piept. A căzut, iar Ran a văzut silueta învăluită care-l eliberase, stând dreaptă, cu pumnalul în mână.

Ran a înclinat scurt din cap, apoi s-a întors spre Seriyu. Maleficul vrăjitor arăta acum mai mult ca o creatură bizară decât ca omul ce fusese. Dar dacă Ran se aștepta să vadă frica pe chipul său, se înșela amarnic. Seiryu părea complet detașat de faptul că Ran se eliberase, iar cei șase oameni ai lui, bine antrenați, muriseră în doar câteva clipe.

Vorbi cu un glas aspru rostogolind vorbele într-un fel ce-i amintea lui Ran de un animal turbat, căruia boala i-a cuprins adâncul ființei.

— Nu vei părăsi viu acest castel.

Ran avea grijă ca altarul să rămână mereu între el și Seiryu, făcând tot ce putea pentru a folosi obstacolele din jurul său spre propriul avantaj, așa cum a fost învățat.

Dar Seiryu a traversat încăperea și a sărit peste altar, mai repede decât a putut Ran să observe măcar mișcarea. Degetele lui Seiryu deveniseră gheare și s-au înfipt în mușchii pieptului său, lăsând niște tăieturi profunde, sângerânde. Un mârâit adânc

ieșea din gâtul lui Seiryu. Ran a strâns din dinți și l-a îmbrâncit pe vrăjitor de lângă el. Seiryu s-a întors și a sărit din nou, dar sabia lui Ran a fulgerat prin aer.

A simțit cum katana a pătruns din lateral, adânc în carnea lui Seiryu. S-a răsucit din șolduri, continuând să taie prin oase și organe, răspândind prin încăpere duhoarea intestinelor sfârtecate.

Seiryu s-a prăbușit la baza altarului, sângele adunându-se în bazinul gol. Trăsăturile i s-au topit din nou, într-un amestec de carne și solzi ce aparțineau omului și bestiei deopotrivă.

Ran a pășit înainte cu sabia ridicată și – cu o mișcare rapidă – a retezat de pe umeri capul lui Seiryu.

O liniște adâncă a pogorât asupra încăperii, apoi n-a mai fost decât tăcerea.

Din pieptul transpirat și plin de sânge al lui Ran răzbătea o respirație grea, tremurătoare. Simțind o mișcare în spatele său, s-a răsucit.

Silueta înfășurată în negru s-a apropiat. Ran se încruntă. Ceva îi părea cunoscut.

— Ran.

Apoi vălul de pe cap a fost înlăturat, iar Ran se uită drept în ochii femeii pe care o eliberase cu ceva timp mai înainte. Își zâmbi, înciudat, sieși.

— Cassandra.

Ea își roti privirea prin încăpere.

— S-ar părea că m-am achitat de datoria ce o aveam către tine.

— Într-adevăr, se încruntă Ran. Dar de ce te-ai întors aici? Te-ar fi ucis, dacă ai fi fost prinsă din nou.

— Nici măcar n-am plecat, spuse Cassandra. Fuga ar fi fost inutilă pentru că m-am ascuns și l-am auzit ordonând ca ieșirea dinspre vest să fie blocată. Niciodată n-aș fi reușit să trec vie de ei. Așa că am rămas aici, în așteptare, până când puteam să mă apropii destul de el și să-l ucid. Abia atunci aș fi putut să mă întorc acasă.

Ran făcu o observație.

— Văd că încă mai ai pumnalul pe care ți l-am dat.

— Și ai făcut bine că mi l-ai dat, surâse ea. În seara asta ți-am salvat viața.

Ran a aprobat înclinând capul.

— Viața mea nu a fost cruțată din cauza acestui instrument, ci datorită curajului unei femei căreia îi sunt îndatorat acum.

— Nu-mi datorezi nimic. Aș fi lâncezit în acea celulă până când el ar fi crezut că e timpul să mă sacrifice nu știu cărei creaturi pe care o chema din adâncurile iadului.

Ran merse într-o parte a încăperii și-și trase tunica peste rănile de la piept, simțind cum materialul absoarbe repede sudoarea și sângele.

Cassandra i-a arătat spre piept.

— Ar trebui un tratament, Ghearele lui Seiryu ar fi putut fi veninoase.

Ran se încruntă.

— Mai târziu va fi destul timp pentru așa ceva. Acum, trebuie să ieșim de aici.

Își înșfăcă *wakizashi* și *saya katana*-i pe care le puse la centură.

— Haide.

S-au întors… și au înlemnit. Trupul lui Seiryu s-a aprins deodată într-o flacără verde, strălucitoare, care-i ardea fiecare bucățică de carne. În încăpere devenea tot mai cald, încât nu mai puteau suporta. Flăcările au cuprins tapiseriile, apoi și sulurile de hârtie, transformând totul într-un infern.

Ran a înhățat mâna Cassandrei și au fugit din încăpere. Mai multe focuri se dezlănțuiseră pe hol. Deasupra, auzeau un huruit de cărămizi și pietre. Fragmente din tavan cădeau peste tot în jurul lor.

Din interiorul castelului străbăteau strigăte și gemete. Ran arătă în jur.

— Indiferent ce sau cine îi dădea puterea lui Seiryu, se pare că o ia înapoi.

Cassandra l-a strâns de mână și amândoi au alergat către intrarea principală. Flăcări și explozii izbucneau peste tot în jurul lor, în tot castelul, dar ei alergau aplecați pe metereze, urmând scările din turnuri către poarta principală. Gărzile și servitorii și-au văzut de ale lor, doar unul a încercat să le stea în cale. Ran l-a înfrânt fără nici un efort.

Au trecut prin poarta principală și nu s-au oprit până la marginea pădurii. Uitându-se înapoi, au văzut cum castelul se clatină, apoi se prăbușește spre interior, turnurile lungindu-se la pământ, până când a mai rămas doar o movilă imensă de pietre și moloz.

— N-am mai văzut asemenea magie, a șoptit Cassandra.

— Nici eu.

Ea l-a privit pe Ran, apoi l-a sărutat, tăcută, pe buze.

— Unde vei pleca acum?

Ran privi spre nord.

— Înapoi la clanul meu. Le voi povesti ce s-a întâmplat aici, în seara asta. Seiryu nu mai există.

— Și apoi?

— Nu știu, surâse Ran.

— Rămâi cu mine. lasă-mă să-ți arăt regatul meu.

Ochii îi sclipeau sub lumina stelelor, iar Ran își simțea inima bătând nebunește. Ea se lipi de pieptul lui, făcându-l să-i simtă căldura trupului.

Dar el s-a dat înapoi.

— Am o datorie de îndeplinit mai întâi.

Cassandra dădu din cap.

— Acolo se află cei care spun că cei de felul tău sunt fără onoare; că nu sunteți războinici adevărați.

— Da, ei sunt, rânji Ran.

— Dar ei nu te cunosc așa cum te cunosc eu.

— Nu! Nu mă cunosc.

— Căile voastre sunt diferite, dar nu mai puțin onorabile, zâmbi și ea. Oferta mea rămâne valabilă. Dacă te vei afla pe pământurile mele, te-aș ruga să mă vizitezi.

— Va fi plăcerea mea, spuse Ran cu o plecăciune.

Cassandra l-a mai sărutat odată, apoi s-a îndepărtat.

Iar Ran a rămas privind-o cum dispare în noapte.

SASE

— S-a terminat cu vrăjitoriile lui.

Tozawa îl privea, dar Ran nu putea înțelege mare lucru din expresia feței sale.

— Aproape că ai compromis integritatea acestui clan și a tot ceea ce s-a străduit acesta să clădească.

— Și totuși, Seiryu știa destule despre noi înainte de sosirea mea. Poate că secretele noastre nu sunt chiar atât de sigure cum ne place nouă să credem.

Tozawa sorbi din ceai și apoi a pus cupa jos.

— Sunt unii în clan care doresc ștergerea numelui tău din evidențele noastre. Îți vor capul pentru insolența arătată prin pornirea unei *vendetta* personale împotriva lui Seiryu.

— Nu a fost o *vendetta*, spuse Ran. Însăși existența lui Seiryu era o amenințare pentru noi. Ar fi trebuit să fie ucis cu mult timp în urmă.

— După cum ți-am spus, nu era treaba ta să hotărăști aceasta. Asemenea decizii pot fi luate cu chibzuință, doar de bătrânii din clanul nostru.

Ran și-a ținut limba, așteptând ca Tozawa să continue.

— Ai dovedit o lipsă de prevedere întorcându-te aici. Poate că ți-a întins o cursă. Reputația lui Seiryu pentru înșelăciuni elaborate este bine cunoscută.

Ran își păstra privirea fixată asupra lui Tozawa. Subliniase prea puțin împrejurările în care Seiryu l-a prins în capcană și cum de a ajuns el, Ran, atât de aproape de moarte. Asemenea revelații ar fi minimalizat doar priceperea de care a

dat dovadă în realizarea misiunii. Mai bine să-l lase pe *jonin*-ul său să creadă că s-a reinfiltrat cu succes în castel și l-a omorât pe Seiryu.

Tozawa a oftat.

— Problema principală este că tu ai pus interesul tău personal înaintea intereselor majore ale clanului. Ai pus o problemă personală mai presus de clan.

Ran a luat o înghițitură de ceai și a lăsat ca gustul de verde crud să i se răspândească în gură, înainte de a răspunde.

— Mi-ai spus cândva că țelul suprem al tuturor aceste antrenamente este acela de a ajunge să avem încredere în instinctele noastre – când am văzut cu proprii ochi și nu bazându-ne pe cele relatate de alții.

— Așa am spus, a confirmat Tozawa.

— Și exact asta am făcut, a continuat Ran. Sunt cel care am știut direct de la sursă ce face Seiryu, răul ca-l stăpânea. Și mi-am folosit cunoștințele pentru a-mi forma ceea ce am considerat a fi cea mai bună cale de acțiune. Exact așa cum am fost învățat.

O clipă, Tozawa nu a spus nimic, dar apoi a permis unui zâmbet mic să-i apară pe buze.

— Ești tânăr, Ran. Și crezi că știi ce este mai bine. Poate că, în anumite situații, chiar știi. Dar sunt lucruri pe care încă nu le știi. Și sunt unele lucruri care trebuie supuse unei opinii obiective, în locul uneia subiective.

Ran și-a înclinat capul.

— Pricep această înțelepciune.

Tozawa a aprobat.

— Ești unul dintre cei mai buni învățăcei care a absolvit vreodată această școală. Dar ești lipsit de experiență și oarecum pripit. Asemenea lucruri doar timpul le poate vindeca.

— Și ce vrei să fac ca să înlătur acest așa-zis afront adus clanului?

— N-ai grijă, Ran. Nimeni nu te va ucide. Ești prea valoros pentru noi pentru a permite o măsură atât de drastică.

Își îngustă ochii.

— Totuși, ceva va trebui făcut.

Ran a așteptat, dorindu-și să-și accepte soarta cu bărbăție.

— *Musha shugyo.*[2]

Cele două cuvinte au fost silabisite de gura lui Tozawa, iar Ran aproape că a izbucnit în râs.

Tozawa a observat încercarea lui de a rămâne rezervat.

— Da, cred că e cel mai bun lucru pentru tine.

[2] Musha shugyō (武者修行) – un pelerinaj / călătorie inițiatică făcut de un samurai.

Lui Ran i-a revenit zâmbetul. Era mult mai mult decât îndrăznise să spere. Un pelerinaj!

— Vei fi un pribeag fără casă, a spus încet Tozawa. Și nici nu te vom recunoaște ca fiind unul de-al nostru, atât timp cât va dura călătoria. Vei fi lipsit de orice fel de protecție din partea noastră și nu ai permisiunea de a folosi vreuna dintre dotările noastre.

— Înțeleg.

Tozawa a ridicat o sprânceană.

— Cu adevărat, Ran? Nu trata faptul cu ușurință. Știu că-ți imaginezi a fi o perioadă de aventură și fapte mărețe, dar mai știu și că *musha shugyo* este și un timp de încercări severe și privațiuni. Și s-ar putea să nici nu te mai întorci viu.

Ran a dat din cap.

— Mă voi strădui să învăț cât de multe voi putea din această judecată.

— Vom vedea dacă așa vei face, a spus Tozawa. Și ai grijă ca – cel puțin un timp – să nu te întorci aici. Va dura destul ca cei care au cerut pedepsirea ta să ierte cele făcute de tine.

— Cât timp va trebui să rămân departe?

Tozawa a dat din umeri.

— Vei ști când va veni timpul să te întorci. După cum ai spus, aparent ai încredere în instinctele tale.

Îi făcu cu ochiul lui Ran.

— Sper doar că te vei convinge atunci când vei fi singur.

— Și eu sper, spuse Ran.

Pleci mâine în zori. La noapte împachetează-ți lucrurile și gândește-te că trebuie să adopți felul de a fi al unui om obișnuit, chiar dacă nu ești așa ceva.

— Așa voi face.

Tozawa și-a terminat ceaiul și l-a privit pe Ran.

— Și unde te vei îndrepta mai întâi, Ran? Unde te va duce călătoria?

Ran a ezitat doar o clipă, s-a înclinat în fața maestrului său și a surâs.

— În vest.

SAYONARA!

Special pentru VP MAGAZIN!

Din universul DUNE

Numai în VP MAGAZIN

puteți afla ce s-a mai întâmplat cu Duncan Idaho şi ceilalți companioni din non-nava evadată de pe planeta Canonicatului...

DUNE REVENANT

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să ştiu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonicatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a şaptea a „Dunei" a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant", este, aşa cum recunoaşte însuşi autorul, un „unfinished draft" plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II şi a Dispersiei a produs nişte şcoli speciale: la Şcoala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho şi Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, şi paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei" mai mult decât o face Brian Herbert şi Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei". Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu maşinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, aşa cum ne obişnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit şi Onoratele Matre? Membrii non-navei şi Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat şi un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar şi Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar şi autodistrugerea.

Dune: Revenant
http://reviziadecarte.wordpress.com/

...„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana." ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem şi noi fără astâmpăr."

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

William Mitchell

Spiritul Dunei

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Spiritul Dunei: Capitolul 4

În orice ecosistem există o stratificare a formelor de viață a cărorsingură menire este de a asigura baza pentru forme de viață mai înalte. Dacă s-ar dezvălui omenirii că din punct de vedere cultural suntem la fel de neînsemnați ca bacteriile în ochii formelor de viață mai evoluate, s-ar provoca o neliniște existențială şi isterie cum istoria n-a mai cunoscut. Dacă ar fi fost altfel, dacă Poteca de Aur a Tiranului Zeu ar fi fost pusă în mişcare perpetuă fără nevoia de intervenție ulterioară, nu ar fi fost nevoie de rasa de viermi de nisip a Sheeanei, nici de Maeştrii Dansatori Față. Tresărim la acest gând, dar chiar şi ei sunt doar paşi spre un nou nivel al existenței. Dacă am privi destul de profund am găsi toate progresele ca fiind doar blocuri de construcție pentru orice va fi să vină.

- Vechiul Codex NeoTleilaxu

Duncan îi putea vedea privind din viitor. Întâi Maeştrii Dansatori Față Marty şi Daniel, acum aceşti Visători ai Mirodeniei, Yanima şi Thunhun.

Nu-mi dau seama de unde privesc; sunt atât de diferiți față de noi. Şcolile Păstrăvăreselor! Privesc înapoi exact spre acest moment crucial.

Îşi dădu seama că tânărul ghola Paul stătea în fața lui, distrăgând privirea interioară a lui Duncan de la Plasa sa. Timpul trecuse pe lângă el, exercițiile prana-bindu de dimineață ale lui Paul cu Rebecca se terminaseră iar acum urma să se antreneze cu Duncan în aptitudini de Mentat.

Când te-am întâlnit prima oară, Paul?

Când Duncan îl văzuse pe Paul prima dată fusese o experiență greu de explicat şi cu atât mai mult de împărtăşit. În fața lui stătea Paul ghola, la aceeaşi vârstă la care îl cunoscuse când îl antrena ca şef maestru de scrimă al lui Leto Atreides. Acestea erau amintirile originale experimentate prima dată de un bărbat numit Idaho. Aceste amintiri fuseseră baza pentru toți ghola Duncan de-a lungul secolelor.

Duncan decise să transforme asta într-un tip diferit de lecție.

(Încearcă să reconstruieşti acest detaliu, voyeur din viitor !) „Ştii despre Celelalte Memorii, nu-i aşa, Paul?"

„Sigur, ceea ce m-a învățat Sheeana. Când celălalt eu a fost Trezit de mirodenie, mi-a permis să am acces la memorii ancestrale multiple," Paul ezită, ca şi cum ar fi vrut să nu mai spună nimic; apoi izbucni, „Voi trece prin Agonia Mirodeniei?"

„Nu-ți face griji de asta acum, Paul, nu-ți face griji că vei deveni Muad'Dib."

„Era frumoasă luna lui Dune cel distrus? Uneori vreau acele amintiri înapoi doar ca să ştiu de ce am ales şoarecele umbră."

Vede şoarecele umbră? Acum ! Zensunni.

„Sentimentul de deja-vu pentru cineva cu memorii din vieți multiple la dispoziția sa pare fără importanță. Totuşi iată-ne, Paul, maestru de scrimă şi elev, Duncan şi Paul, aşa cum eram cu ani în urmă."

Pe toți Zeii, a fost cu 7000 de ani în urmă.

Duncan se gândi la ciudățenia pe care o prezenta acest deja-vu: un sentiment inimaginabil care transcede permutații ale existenței, pentru a ajunge aici la el în acest moment dat. Se uită la Paul.

Este adevăr în acest sentiment.

Băiatul Paul continuă să privească, şi răspunse tăcerii lui Duncan cu zâmbetul simplu pe care un elev îl acordă profesorului pe care îl respectă, dar nu îl prea înțelege.

Cândva mai târziu Duncan era singur, Paul trimis la lecțiile sale cu una din surorile Sheeanei.

Ce ne-ai făcut, Leto, Vierme bătrân?

Duncan şi-l amintea pe Tiran într-un mod pe care nimeni altul nu şi-l putea măcar imagina.

Zeilor, şi cum îl cunoşteam ! De câte ori venise pentru prima dată în întuneric înaintea lui Leto? De câte ori îl testase Leto? De câte ori murise de mâna lui Leto? Mă numea unul din Duncanii lui ! Unul dintr-o serie de mine.

Acum Tiranul pare să fie unul dintre mulți alții.

Un vierme, dar îl cunoşteam din punctul de vedere al multor vieți.

Duncan şi-l aminti pe Leto menționând ceva despre viermii care aveau să vină după moartea sa. „Mai mulți Ganglioni ! Şi conştienți !" spusese cu vocea sa de bas. Transformarea în vierme avusese efecte stranii asupra

laringelui lui Leto. Duncan îşi imagina că tonurile sale jose puteau fi auzite reverberând sub nisip dacă Leto voia asta.

Sheeana e în contact cu această inteligență. Din prima zi când a invocat viermii.

Sheeana petrecuse mai mult timp în deşert zilele acestea.

„În pregătire" spunea ea. În pregătire pentru ce? Duncan îşi amintea o discuție pe care o avusese cu Sheeana despre Tiran. De ce alelese să-i explice deodată ceea ce era evident: „Prin unirea cu viermele, Leto le-a extins conştiința referitor la noi. Beneficiem de melanj atât direct cât şi indirect, e atât de uşor de văzut, Duncan."

„Dar în acest caz, care este relația dintre om şi vierme?"

„Ah, Mentatul iese în față pentru această întrebare; dar calculul e prea rapid. Încearcă dansul data viitoare, Duncan." Melanjul nu extinsese niciodată conştiința pe termen lung – doar ne aducea mai aproape de tipul de existență pe care o avuseseră mereu viermii de nisip. Acum că Leto a adus posibilitatea unei uniri mai strânse a Viermelui de nisip şi a Omului, Sheeana speră să încheie acest plan cu o ultimă procedură calculată. Simbioza.

Cu toată ființa vreau să scap din această situație nebunească. Să mă întorc la Murbella mea.

Teg intră în cameră, întrerupând gândurile lui Duncan.

„Duncan Idaho, mereu un pion, chiar şi al propriilor sale gânduri" zâmbi Teg, în timp ce-i dădea lui Duncan o vidcarte.

„Ce e asta?"

„Raport de la Sheeana. Scytale pune la cale ceva în adâncurile deşertului." Duncan se uită pe raportul ecologic din deşertul ecuatorial ca şi din marea dunelor sudică. Sheeana raporta că păstrăvii de nisip erau abundenți şi mulți dintre viermii mici păreau să crească destul de mari.

Duncan întoarse conversația spre Paul.

„Cum merge antrenamentul cu arme al lui Paul?"

„Încet. E un model învechit, ştii. Asemănător cu tine când te-am antrenat eu."

Vrea să spună că dacă eu am reuşit, va reuşi şi Paul. Mă asigură că antrenamentul nostru nu e în van.

Teg, Rebecca, Sheeana şi Duncan însuşi conduceau antrenamentul lui Paul. În timp ce Teg îl antrena în tradiția Atreides ca maestru în arme, iar Rebecca îl antrena în tradiția Bene Gesserit, Sheeana rezervase un tip special de antrenament pentru ea însăşi şi Duncan. Duncan avea să includă antrenament Mentat şi Zensunni, dar avea să aducă de asemenea propria perspectivă unică a vieților multiple. Sheeana simțise că era atât de puțină cunoaştere, chiar printre Bene Gesserit, a aptitudinilor diferite pe care cineva trebuia să le stăpânească pentru a se descurca cu toate acele vieți. În fine, Sheeana avea să-l învețe pe Paul pe linia ascendenței sale speciale.

Ca un Kwitsatz Haderach, ca Părinte al Căii de Aur, ca Profet. Cum să înveți pe cineva o asemenea unicitate, dacă acesta nu face paşi pe linia continuării progresului.

Teg părea să aibă douăzeci şi ceva de ani, Duncan patruzeci şi ceva, fiecare jucase rolul de „tată" pentru celălalt, astfel că era o legătură curioasă care îi ținea împreună pe cei doi.

Amândoi am experimentat propriile noastre morți.

„Nu suntem tocmai umani, Duncan, ştii asta." „Mă îngrijorează că nu suntem, şi mă îngrijorează că Sheeana realizează că *viitorul* întregii afaceri stă în mâinile unor persoane ca noi."

Avem o perspectivă pe care omul obişnuit nu o are.

„În vremea mea ca Bashar, conducător de oameni, căutam mereu o calitate pe care o aveam eu, pe care toți oamenii mei o aveau, şi lucram cu ei."

„Ce vrei să spui, soldații urmează un soldat, deci ceea ce devine umanitatea ne va urma pe noi? Asta miroase ca minciunile care au împins rândurile Harkonnenilor la o baie de sânge."

Cu atâtea milenii în urmă.

„Duncan, aminteşte-ți că sunt Atreides, nu am luptat în acel război, dar toate războaiele au acel miros urât asupra lor. Cel mai greu lucru pentru un soldat e să nu lupte. Nu putem schimba progresul. Tu, mai mult ca oricine, ar trebui să ai o altă perspectivă asupra acestui lucru."

„Leto nu m-a putut rupe vreodată de această perspectivă. Iar când a făcut-o, un nou eu, foarte revoluționar şi loial renăştea din cenuşă."

Cei doi se priviră în timpul unei pauze tăcute în conversație. Apoi momentul trecu iar ei izbucniră în râs, cunoscători.

„Bashare Teg, e un motiv de a trăi să văd că viitorul are în el un om bun."

Teg arătă spre vidcarte. „Destul despre asta, parcă am fi filosofi.". Teg marcă diferitele suprafețe de teren unde viermii de nisip fuseseră activi, rețele de sateliți pe care le implementaseră în ultimele şase luni şi rapoarte de telemetrie referitoare la activitatea Tleilaxu pe luna Nova Tleilax, orbitând planeta. „Prea multe lucruri de ținut în frâu pe lumea asta blestemată. Între căldura care distruge echipamentele şi nenorocitul de câmp magnetic ce înconjoară locul ăsta, mă mir că mai merge încă vreo maşinărie de-a noastră."

Duncan se uită la Teg. „Miles, ştii că locul ăsta trebuia să fie unic. În toate lumile pe care le-am vizitat, niciuna nu ar fi fost capabilă să susțină viermii de nisip."

„S-ar putea să nu mai fie unică mult timp, dacă nu găsesc un mod de a stabiliza modulele de fază Ixiene pe orbită."

Întregul sistem era ținut cu succes defazat față de universul Vechiului Imperiu într-un pliu stabilizat al spațiului. Teg şi Duncan dezvoltaseră proiectul după sistemele non-navei, care visa constant matematicile necesare pentru a menține lumea sigură de Maeştrii Dansatori Față. Dar

modulul Ixian în sine fusese obținut de Teg de la un Ixian strălucit, pe nume Jytho Ampre.

Înainte să mor.

Ca Bashar, Teg condusese o inițiativă de a ține tehnologia Ixiană departe de mâinile oamenilor din Dispersie. Afacerea fusese încheiată ca un schimb pentru servicii militare. În schimb, Teg obținuse tehnologia Ixiană pentru Bene Gesserit.

„Ascunderea unui mic sistem stelar într-un câmp de hiperspațiu cu fluctuație constantă ne menține ascunşi, dar uzează echipamentul pentru a face asta posibil."

„Asta e scuza ta ca să nu stai cu ochii pe Scytale." Duncan îi dădu vidcartea înapoi lui Teg.

„Sheeana abia acum ne-a alertat. Oricum, nu a intervenit direct în planurile lui Scytale. Sugerez să-i facem o vizită personală lui Scytale, iar prezența Tleilaxu în adâncul deşertului să o lăsăm viermilor Sheeanei."

Viermii Sheeanei. Cât de aproape de adevăr eşti, Miles.

Va urma...

FORLORN RIVER

ZANE GREY

Westernul de altadată

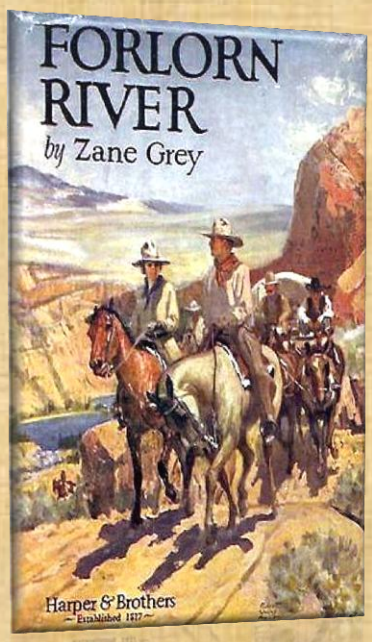

ZANE GREY

FORLORN RIVER

-1927-

Publicat în 1941 la Editura PODEANU
sub titlul ROIBUL SĂLBATEC
Traducere de Paul B. Marian

CAPITOLUL III

Ina luă o gustare numai cu maică-sa, Kate fiind plecată la Hammel cu Mrs. Blaine şi se arătă plină de dragoste şi însufleţire.

— Mamă, vorbeşte-mi de familia Ide, ceru Ina în mijlocul multor altor întrebări.

— Oh! Blainii şi Idii nu mai sunt vecinii de altădată, răspunse Mrs. Blaine, dusă pe gânduri şi asta din vina tatălui tău. Amos Ide a agonisit avere, dar aceasta nu l-a schimbat. Îi părem pretenţioşi. Mrs. Ide se arată foarte rece de câţiva ani. Mergea regulat la biserică, dar de când pastorul a propovăduit despre copilul-minune, nu mai merge. N-am fost la ei de un veac. Dar am văzut-o pe Hettie. A crescut. Fred îi făcea ochi dulci.

— Ben e vânător de cai, zic oamenii.

— Un fel de surghiunit, nu-i aşa? urmă Ina.

— Se povesteşte că Amos Ide i-a propus lui Ben să aleagă între îngrijirea ogoarelor şi viaţa liberă în munţi. Ben a preferat să plece de acasă.

Ina se simţi mai îmblânzită după această convorbire. Se hotărî să cerceteze singură şi să se ducă într-o zi la Mrs. Ide şi Hettie. Dar odată ce-i veni acest gând nu mai avu răgaz. Îşi petrecu începutul după amiezii desfăcându-şi geamantanele şi împodobindu-şi odaia după gustul ei. Când sfârşi, se hotărî să meargă chiar în după amiaza aceia în vizita plănuită.

Ajunse la ferma Ide. Aceiaşi barieră veche. Totul se potrivea cu vechile ei

amintiri. Se aştepta chiar să-l vadă pe Rever, câinele lui Ben, sărind în întâmpinarea ei.

Dar Rever nu veni. Ina trecu poarta şi fără să şovăie o luă pe drumul ce ducea în spatele casei. Trecu poarta principală şi bătu la uşă. Aceasta se deschise numaidecât; se ivi o tânără cu obrazul plăcut, cu ochii albaştrii şi părul încârlionțat. Ea privi o clipă pe vizitatoare.

— Hettie, nu mă recunoşti? întrebă Ina.

— Da şi... nu... oftă tânăra al cărei obraz se lumină.

— Sunt Ina Blaine.

— Oh! De bună seamă. Ştiam că eşti d-ta, dar eşti atât de... schimbată şi drăguță, zise Hettie cu o fermecătoare stânjeneală. Am auzit că te-ai întors. Sunt fericită să te văd. Intră. Mama e aici.

— Hettie, ai crescut uimitor, mai mult decât Dall sau Marvie, zise Ina intrând în marea bucătărie luminoasă. Şi pot să-ți întorc complimentul.

— Îți mulțumesc, zise Hettie roşindu-se. Ai avut totdeauna obiceiul să spui lucruri plăcute, Ina. Intră. O s-o vezi pe mama.

Apoi o conduse într-un salon mare.

— Mamă, o înştiință Hettie pe femeia cu obrazul trist şi blând care stătea lângă masă, iat-o pe Ina Blaine care vine să ne vadă, tocmai a doua zi după sosirea ei.

— Mrs. Ide, nădăjduiesc că vă amintiți de mine, zise tânăra.

— Ina Blaine, exclamă bătrâna cu glasul tremurând uşor şi grăbindu-se să-şi pună ochelarii. Desigur că-mi amintesc. Numele d-tale mi-e tot atât de obişnuit ca cel al Hettiei. Vasăzică, d-ta eşti, Ina. Nu te-aş fi recunoscut. Îți urez bun venit la Tule Lake, draga mea. Drăgălăşenia de a fi venit să ne vezi te caracterizează. Le-am spus aseară, că n-o să te schimbi niciodată.

— Ba da, m-am schimbat, am crescut, Mrs. Ide, răspunse Ina luând mâna ce i se întindea şi, lăsându-se cuprinsă de un cald imbold, sărută obrazul bătrân, zbârcit. Dar sunt fericită că sunt acasă, iar eu... eu am de gând să rămân aşa cum am fost altădată.

— Desigur că da, răspunse Mrs. Ide. Cu toate că acum eşti d-ră. Vino şi povesteşte-mi ce-i cu d-ta.

Ina nu întâlnise niciodată ascultători atât de binevoitori. Ea vorbi un ceas şi sfârşi cu sosirea la ea acasă.

— Îmi face plăcere să te ascult, murmură Mrs. Ide. Nădăjduiesc că schimbările întâmplate la noi n-o să te facă nefericită şi mă rog pentru asta.

— N-o să fiu nenorocită, zise Ina cu înfocare; mărturisesc că mi-ar fi plăcut să găsesc casa şi pe ai mei aşa cum i-am părăsit. Dar... am să încerc să fiu ca ceilalți.

— Ai să vii să ne vezi câteodată? se interesă cu sinceritate Mrs. Ide.

— O să vin ca şi altădată, zise Ina cu dragoste.

— Tatălui d-tale n-o să-i placă asta. E aspru, tot atât de aspru ca Amos Ide în anumite împrejurări.

— Am şi avut o hărțuială... şi am fost învinsă.

— Mamă, Ina e tot atât de curajoasă, ca atunci când se certa cu Ben, zise

deodată Hettie cu glas tare.

Nu era o aluzie fericită, căci bătrâna păru că se întristează deodată. Inei îi păru rău că Hettie pomenise de Ben şi simți că trebuie să spună ceva despre asta, dar şovăi.

— Da, îmi amintesc bine de Ben şi de certurile noastre, ca şi de celelalte, zise dânsa cu simplitate. Ar fi plăcut... să vorbim de timpul trecut, dar să lăsăm pentru altădată asta. Pe curând Mrs. Ide, o să vin să vă văd adesea... Hettie, vrei să mă petreci puțin? Trebuie să-l întâlnesc pe Marvie şi Dall.

— Cu plăcere, răspunse Hettie.

Odată ieşită din casă, Ina se simți stânjenită, cum trebuie să fie şi Hettie şi abia la capătul drumului găsi mijlocul să o facă pe sora lui Ben să vorbească. Întorcându-se deodată spre ea, îi spuse pe neaşteptate:

— Acum vorbeşte-mi de Ben.

Hettie se îngălbeni şi ochii i se umeziră.

— Ai auzit ceva? întrebă dânsa cu glas răguşit.

— Clevetiri, zise repede Ina. Nu cred un cuvânt, Hettie, spune-mi adevărul.

— Ce bine-mi pare că te aud vorbind astfel! exclamă Hettie, apucând mâinile tinerei. Nu sunt prea multe de spus despre Ben. Era nebun după libertate şi cai sălbatici. Era mai tare decât el. Tata l-a gonit de acasă şi a făcut din el un surghiunit. Mama a fost atât de mâhnită... şi eu de asemeni. S-au spus tot felul de minciuni despre fratele meu şi de când a venit Setter la Tule Lake e şi mai rău.

— Ah! Acest Setter nu-mi place deloc. A spus grozăvii despre un prieten al lui Ben, un cowboy venit din Nevada.

— Îl urăsc, Ina, izbucni Hettie cu o roşeață întunecată în obraz. Aş putea să-ți spun de ce şi asta afară de minciunile lui despre Ben.

— Nu-i nevoie, Hettie. Acest om e un mincinos... Nu-l cred pe Ben în stare să fure... *Nu pot s-o cred!*

— Vai! El n-are de partea lui decât pe mama şi pe mine. Tata nici nu vrea să audă despre el... Atâta tămbălău pentru că unui băiat îi plac caii! Mă îmbolnăvesc, când mă gândesc la asta.

— Ei bine, Hettie, suntem de aceiaşi părere, urmă Ina liniştită. Acum nu mai mă întrebi: ce să facem? Dar cum să facem?

— Trebuie să-l scăpăm cu orice preț, pe Ben, până ce n-o să fie prea târziu, zise Ina, roşind.

— Trebuie? D-ta şi cu mine? întrebă Hettie, cu glas încet în care se ghicea mirarea.

— Da, d-ta eşti sora lui, iar eu... tovarăşa de joacă; desigur singurele prietene, afară de acel cowboy Nevada... Hettie, m-am gândit la acel cowboy de care Setter spune că e hoț de cai. Eu cred că e un tovarăş bun pentru Ben. Era singur şi părăsit. Poate că şi lui îi plac caii. Hettie, trebuie să-i vedem pe aceşti băieți, mai ales pe Ben şi, dacă trebuie, să mergem călare până la Forlorn River.

— Am să mă duc, cu toate că tata ar fi în stare să mă omoare dacă ar şti, zise Hettie, înspăimântată.

— Să aşteptăm puţin. Poate să se întâmple ceva. Putem să trimitem o scrisoare lui Ben. Poate că a auzit şi el de întoarcerea mea şi vrea să mă vadă.

— Doreşte, Ina, dar n-o să poată veni, chiar dacă îi trimiți o scrisoare, zise Hettie cu mâhnire.

— Bietul Ben! Ce ghinion grozav. Hai, uite capătul drumului şi-l zăresc pe Marvie care coboară drumul. O să te revăd curând, Hettie. Până atunci, aminteşte-ți că suntem unite printr-un complot.

— Oh! Ina, aş vrea să te strâng în braţe, exclamă Hettie cu glas pătimaş.

— Ei bine, fă-o.

Dar tânăra se şi întorsese şi cobora drumul alergând.

Veni sâmbăta. Ina şi-o petrecu cu Marvie în aer liber, o frumoasă şi lungă zi de primăvară.

Înnoptase, când se întoarseră cu trăsura pe drumul ranchului. Ina se simţea obosită, dar ciudat de fericită. Totuşi, sora ei Kate o primi cu o observaţie neplăcută despre dezordinea îmbrăcămintei şi tatăl încruntă sprâncenele, zărindu-l pe Marvie. Ea se grăbi să facă baie, să-şi schimbe vestmintele şi coborî repede la masă. Cineva desigur că potolise entuziasmul tânărului care povestea cum îşi petrecuse ziua, dar Ina simți că nimic n-ar fi putut să nimicească amintirea pe care o păstra, nici să-i răpească bucuria. Începu să vorbească veselă despre aventurile ei: fugise, se cățărase, pe când Marvie pescuia şi ea l-a ajutat să scoată din apă un peşte mare care se zbătea.

— Ei bine, zise tatăl, cred că a fost plăcut. Dar acum eşti domnişoară. Marvie ar fi putut să facă ceva mai bun decât să te ducă la Forlorn River.

— Am fost numai la gura râului, deasupra Hammell-ului, protestă tânărul, dar nu dincolo de coline.

— De ce nu dincolo de coline? întrebă Ina cu vioiciune. Vreau să merg peste tot călare. Sâmbăta viitoare o să mergem până la lac.

Mr. Blaine se ridicase, cu o tuse de care Ina îşi reamintea foarte bine.

— Destul Marvie. O să faci din soră-ta o adevărată desfrânată, zise dânsul cu asprime. Sâmbăta viitoare, n-o să ai nici cal, nici trăsură.

— Dar, tată, Ina nu poate să meargă atât de departe, protestă Marvie, roşindu-se.

— E cineva care o s-o ducă pe Ina cu maşina.

— Ah! Ah! Bănuiesc că e acel tip Servell McAdam, zise Marvie cu scârbă.

— Servell McAdam? Cine-i ăsta? întrebă Ina, cercetând cu privirea când pe Marvie, când pe tată-său.

— Băiatul a ghicit de data asta, zise Mr. Blaine râzând. Am uitat să-ți vorbesc de Servell. E un tânăr frumos din Klamath. Tatăl său mi-e prieten. Are cele trei prăvălii. O să-l vezi în curând pe Servell. L-am poftit pe duminică la masă.

— O să-mi facă plăcere, desigur, zise Ina pe un ton firesc şi cu ochii la Marvie. Băiatul nu părea să aibe aceiaşi plăcere.

După masă, când fură singure în salon cu Dall, Ina îi ceru câteva deslușiri

despre acel tânăr care avea să vină duminică.

— E un orăşean, răspunse Marvie. Un fel de filfizon, care face fasoane.

— Nu-ți place?

— N-am motive pentru asta, dar te desfid să mă vezi vreodată că merg cu el la pescuit.

— Sunt lămurită. Dar, zise Ina, gândindu-se, nu-mi amintesc să-l fi văzut pe tata poftind tineri la masă, duminica...

— Ina, eu am auzit ceva, dar să nu spui că o ştii de la mine, murmură Marvie, uitându-se pe furiş în jurul lui. Ştie şi Dall, căci era cu mine.

— Mă faci într-adevăr curioasă, zise Ina serioasă.

— L-am auzit vorbind pe tata lângă şură cu Mr. McAdam. Vorbeau despre o chestie importantă. Acest Mr. McAdam e tatăl lui Servell, care vine duminică. E grozav de bogat. Are mai multe prăvălii. El şi cu tata sunt pe cale să unelteaască ceva şi e vorba de tine.

— Marvie! Ce tot îndrugi? exclamă Ina uimită.

— Întreab-o pe Dall, răspunse băiatul.

— L-am auzit pe tata spunând că dacă Servell ți-ar face ochi dulci şi l-ai place numaidecât, ar fi minunat, răspunse Dall, ai cărei ochi străluceau la gândul că destăinuia ceva însemnat.

— Ai spus-o cuiva? întrebă Ina.

— I-am spus mamei şi a auzit şi Kate. Mama era foarte stânjenită, cum e totdeauna. Kate ne-a trimis la plimbare în bucătărie. Era întărâtată. Iubitul Katei, care e în oraş, e prietenul lui Servell McAdam.

— Te rog să nu mai spui nimănui.

— Îți făgăduiesc, răspunse Marvie, ridicând asupra surorii sale ochii plini de dragoste. Dar Ina, dacă îl laşi pe acest tip să vină aici şi să-ți facă curte, eu... eu n-am să te mai iau niciodată la pescuit.

— Nu-ți face sânge rău, Marvie... O să mai mergem împreună la pescuit, când vei vrea să mă iei.

Duminică dimineața, când intrară în biserică, tatăl luându-şi un aer înțepat, mama silindu-se să fie la înălțimea rolului şi Kate îngâmfată ca un păun, Ina îşi dădu seama, că erau, mai ales ea, ținta multor priviri. Acest fapt n-o stânjeni, dar o împiedică să-şi dea frâu liber curiozității. Ea şedea între Marvie şi Dall.

Dall se gândea că Ina face senzație. Când toată lumea îngenunchie, după predică, pentru rugăciune, Marvie se aplecă către ea şi murmură:

— Servell McAdam e tocmai în față, lângă iubitul Katei. Ce pereche de gogomani!

Ina îşi ascunse obrazul, rugându-l încet pe Marvie şi prin semne să tacă.

După ce slujba se sfârşi Ina fu înconjurată de toate vechile cunoştințe. Mulți îi făcură o primire călduroasă, dar ea auzi totuşi şoptindu-se unele cuvinte acre-dulci.

Ridicarea tatălui ei în lumea de la Tule Lake, stârnise – vedea ea bine – pizma şi disprețul multora.

Îi fu recomandat logodnicul Katei, bărbat mai în vârstă, al cărui nume nu-l putu desluşi. Însoţitorul lui, un tânăr blond cu mustaţă încârlionţată şi cu ochii albaştrii galeşi, era Mr. Servell McAdam. Purta mănuşi şi avea baston. Desigur i se părea ceva foarte plăcut să fie recomandat Inei; dar nu vru să se dea de gol şi urechea ascuţită a Inei nu putu să prindă nici un cuvânt care să dovedească plăcerea acestei întâlniri.

Lumea se împrăştie încetul cu încetul. Mr. McAdam se ţinea scai de Ina, care făcu semn lui Marvie să stea lângă dânsa.

— Sunt poftit la dvs., zise dânsul. Vrei să mergi cu mine ca să-ţi arăt un cal de trap iute şi sprinten.

— Mulţumesc, Mister McAdam, zise Ina, mi-e frică de caii iuţi. Am să mă înapoiez cu părinţii mei.

Tânărul păru jignit. Ina salută şi se îndepărtă cu Marvie, care-i strângea mâna. Se cocoţară amândoi pe scaunul pe care şedea Dall. Mr. Blaine, care dezlegase caii de la barieră, se urcă la rându-i şi-şi văzu fata.

— Servell nu te-a rugat să mergi cu el? întrebă dânsul.

— Ba da, răspunse Ina.

— Atunci, ce cauţi aici?

— Tăticule, îmi place mai bine să mă întorc acasă cu Marvie şi Dall, răspunse tânăra.

În faţa celorlalţi copii, tatăl îşi stăpâni un răspuns mai aspru. Ina îl văzu ridicând din umeri şi-l auzi murmurând printre dinţi. Ea rămase tăcută în tot timpul drumului.

Masa îmbelşugată ţinu mult. Lui Marvie i se dădu o însărcinare care ţinu un ceas, iar Dall fu trimisă în odaia ei. Kate se plimba cu logodnicul, iar Mr. şi Mrs. Blaine, fără să se scuze, o lăsară pe Ina singură cu musafirul. Ea înţelese că totul fusese pus la cale şi simţi mai mult milă decât furie. Era o copilărie şi nu prea de duh. Atunci se hotărî să-l înveselească pe acest tânăr atât de vrednic ca să fie alesul ei şi începu prin a fi drăguţă, dar Mr. McAdam o întrerupse cerându-i să facă o plimbare cu maşina. Când văzu că ea nu-i de aceiaşi părere, spuse că duminica lua totdeauna o d-ră cu el la plimbare.

— Te înţeleg, răspunse Ina. E foarte drăguţ din partea d-tale. Nu-i târziu şi mai ai încă timp s-o faci.

El o privi cu gura căscată, ca şi când făcea parte dintr-un neam necunoscut şi când înţelese în cele din urmă că ea îl trimitea cu drăgălăşenie să alerge după alta, nu-şi putu stăpâni nemulţumirea.

— Voiam să te duc la Lakerveile. Spusesem unor prieteni că vin să te iau. Ei bine, nu-i nimic, atâta pagubă, o să mergem duminica viitoare, zise dânsul.

Nici nu-i trecu prin gând, că Ina n-ar fi putut primi nici atunci.

Convorbirea se însufleţi iarăşi şi el o întrebă despre viaţa de la liceu şi de rudele ei din Kansas. Pentru dânsa era un subiect plăcut; dar curând îşi dădu seama că un singur lucru îl interesa pe Mr. McAdam: să ştie cu ce fel de tineri se întâlnise. Atunci ea aduse convorbirea chiar despre el. Lucrul era uşor şi ea nu mai trebui decât să asculte.

Servell era samsar. Multe prăvălii, nu da pe datorie, afaceri mari, ceasuri lungi de lucru şi lefuri mici pentru slujbaşi, despre toate aceste lucruri vorbea cu iuțeală. Timpul liber îl pierdea cu caii aprigi, îngrijirea persoanei sale şi cu fetele drăguțe. Nu-i plăcea viața în aer liber.

— Să mergem să ne plimbăm puțin în curte, zise Ina ridicându-se.

Cum să scape de acest pisălog? Ei cercetară corralii, şurele şi şoproanele, caii; Mr. McAdam găsea la toate cusururi. Nu putea suferi viața de fermier.

— Ai să fii mulțumită să trăieşti la Klamath Falls, zise dânsul, cuprins parcă de o inspirație neaşteptată.

— Într-adevăr! murmură Ina, înăbuşindu-şi un hohot de râs. Numai dacă mi-ar veni Marvie în ajutor, zise dânsa.

Supărarea tinerei ajunse la culme când McAdam, descoperind tufişul cu copaci mari din spatele casei, vroia să meargă într-acolo.

La o adică, ajungea sentimental. Ina se lăsă dusă acolo, dar îi se părea că săvârşeşte un fel de pângărire. Acolo, Servell îi luă mâna pe care încercase de două ori s-o atingă cu sfială.

— Mister McAdam, cred că înțeleg, zise dânsa, dar d-ta nu mă înțelegi. N-am obiceiul să las pe nimeni să-mi apuce mâna.

— Dar... ce-i aşa de rău în asta?

— Nu, într-adevăr, dar nu-mi place.

— Aş putea să-ți spun că nu eşti prea şireată, dar nu vreau, zise dânsul jignit.

— Şi atunci?

— Apoi de, n-o să mă faci să cred că eşti o mironosiță, după atâția ani petrecuți la şcoală cu o mulțime de Tomi, Dicki şi Harry. Apoi, e un început prost pentru noi, dacă trebuie să fii... dacă suntem... dacă lucrurile sunt...

Privirea serioasă şi întrebătoare a Inei îl făcu să se oprească deodată.

— Mister McAdam, greşeşti, zise Ina. Noi – dacă vrei să înțelegi prin asta d-ta şi cu mine – n-am făcut nici un fel de început. Hai să ne întoarcem acasă.

El o întovărăşi îmbufnat. Ina îi dădu foarte repede prilejul să-şi ia rămas bun şi să plece.

Numaidecât Ina îşi ceru scuze şi se întoarse în odaia ei.

Un ceas de gândire îi potoli furia şi scârba. Ea nu ştia de fapt, în care scop se purta tatăl ei astfel. Când musafirii plecară, ea îi zise:

— Tată, de ce m-ai lăsat singură cu Mr. McAdam?

— Dar, răspunse Mr. Blaine, când ea repetă întrebarea, Servell venise să te vadă.

— Dar nu-l cunoşteam şi nu i-am cerut acest lucru.

— Asta n-are nici o importanță. Eu i-am cerut să vină.

— De ce? urmă Ina, dându-şi seama că liniştea ei energică nu-i plăcea.

— Servell e un tânăr elegant. Tatăl său mi-e prieten şi poate să mi-l fac tovarăş. Mi-am închipuit că tu şi Servell o să vă îndrăgostiți.

— Îți mulțumesc. Asta îmi lămureşte purtarea lui Mr. McAdam. I se pare că mi-a căzut cu tronc.

În acea clipă, Marvie izbucni într-un hohot de râs.

— Taci din gură şi pleacă, porunci Mr. Blaine.

Apoi întorcându-se spre fata lui care se roşise, urmă:

— Ina, nu tăgăduiesc că i-am spus lui Servell că o să-ți placă.

— Îmi pare rău. Dar nu-mi place nici de frică.

— Asta e prea de tot. Dar cred că o să-ți placă când o să-l cunoşti mai bine.

— Nu prea cred, zise Ina.

— Tatăl lui Servell şi cu mine avem o mare afacere, zise Mr. Blaine, răsuflând cu greutate, ținând în sus cu mâinile sale mari cuțitul şi furculița. Sunt oameni foarte înfumurați, foarte puternici. Dacă l-ai bruftuit pe Servell, asta o să-mi pricinuiască neajunsuri.

— Nu vreau să-l bruftuiesc nici pe el, nici pe unul din prietenii sau tovarăşii d-tale, reluă Ina. O să fiu totdeauna politicoasă cu ei, dar nu vreau să mă mai laşi singură cu Mr. Servell sau cu oricare alt băiat.

— Tată, Ina e vrăjită încă de Ben Ide, întrerupse Kate cu răutate.

Inei îi năvăli tot sângele în obraz.

— Ar trebui să fii măgulită de purtarea lui Servell McAdam cu tine, zise Kate cu ochii scânteietori.

— Ascultă, Kate, nu sunt atât de încântată ca tine de complimentele unuia din oraş, reluă Ina, scoasă din fire. Se pare că-i atragem mult de când ne-am îmbogățit.

La aceste cuvinte, Mrs. Blaine izbucni în lacrimi, ceea ce avu ca urmare să oprească cearta familiei.

În acea seară Ina se aşeză lângă fereastra din odaia ei întunecată. Amintirile copilăriei şi tinereții îi năvăleau în minte. Ben Ide! Zărea înalții munți negri după care izvora Forlorn River şi, aplecându-şi capul pe pervazul ferestrei, plânse.

CAPITOLUL IV

Ben încălecă pe calul lui sur şi străbătu Forlorn River, îndreptându-se spre Nord, plin de gânduri neliniştitoare. Socotise timpul ca să ajungă la Hammel târziu după amiază; dar calul era iute şi, cuprins de căințele sale zadarnice şi de dorințele fără nădejde, uită să-l mâne încet.

Ajunse la Hammel mult înaintea ceasului pe care-l hotărâse şi după ce legă calul la bariera din fața marelui magazin Ketcham, intră. Îi părea bine că-şi plătise datoriile. Primirea lui Ketcham fu destul de prietenoasă şi asta-i făcu plăcere.

Pe când vorbea cu el, interesându-se de noutăți, Strobel, şeriful ținutului, intră în salon. Ben îl cunoştea bine şi ştia ce trebuie să creadă despre acest ofițer cu fața slabă şi ochii mici care clipeau.

— Ce mai faci? răspunse Strobel la bună ziua tui Ben. Nu te-am văzut de cel puțin un an. Ce-i cu d-ta?

Voia să-i răspundă, când Strobel urmă, coborând glasul:

— Ei bine! Ben, trebuie să-ți mărturisesc că se povestesc multe lucruri ciudate despre d-ta...

Şi şeriful îi spuse unele chiar foarte neplăcute.

— Charlie, sunt minciuni neruşinate, zise Ben cu însufleţire. Mă cunoşti din copilărie. Nu-mi cere să-mi dau osteneala să mă apăr.

— Ben, te încredinţez că n-am crezut niciodată toate astea, când a fost vorba de d-ta, urmă Strobel. Dar tovarăşii d-tale? Acel Modoc avea nume rău înainte de a fi cu d-ta. Şi Less Setter jură că Nevada era, în alt ţinut, hoţ, bătăuş şi ţintaş de frunte la carabină.

— Ştiam despre Modoc, zise Ben serios, dar ştiu tot atât de puţin ca şi d-ta despre trecutul lui Nevada. De când sunt împreună cu mine, s-au purtat bine, Charlie. N-ar fi putut să facă nimic necinstit, fără ca să-i descopăr eu. De altfel, vreau să sfârşesc cu toate aceste clevetiri.

— Ben, sunt grozav de fericit că te aud vorbind astfel, răspunse şeriful. Am fost totdeauna de partea tatălui d-tale, până când a dat de o mină de aur. Cred că a fost prea aspru cu d-ta. Acum, nu te aprinde prea mult, dar să ştii că poţi să te bizui pe Charlie Strobel.

— Crede-mă că sunt foarte mândru de asta, Charlie, răspunse Ben cu un zâmbet fericit.

— Nu pomeni nimănui despre toate astea. Am multe necazuri de câtva timp; nu pot să pun mâna pe o şleahtă de hoţi, acolo în munţi şi am poruncă să-i arestez. Tatăl d-tale şi Hart Blaine fac parte din consiliu. Ştii ce înseamnă asta. Acum, Ben, vino la biroul meu şi o să te pun să juri ca delegat, în taină, bineînţeles. Ai să fii cu ochii în patru, în munţi şi dacă ai să găseşti inşi care dau de bănuit, înhaţă-i pe loc.

— Mulţumesc de încredere, Charlie; nu vreau să mă leg, dar am să deschid ochii şi am să-ţi fac semn cât mai repede.

— Ne-am înţeles. Îmi faci un mare serviciu.

— O clipă, Charlie, adaugă Ben, când şeriful îi întinse mâna. Cine e Less Setter?

— Drace! Să fiu al naibii dacă ştiu, zise Strobel gânditor. A venit de la răsărit; vorbeşte frumos. Face afaceri mari cu vite, cai. Acum e prieten bun cu Hart Blaine.

— Da, zise Ben, gândindu-se la rândul lui. Totuşi, Charlie, am să-ţi spun ceva confidenţial: supraveghează-l pe Less Setter şi încearcă să afli ce ascund afacerile lui. Asta nu poate pricinui nici un neajuns şi poate că o să ai surprize.

Se despărţiră la uşă, Strobel mergând cu paşi greoi şi dus pe gânduri. Ben, căzut într-o visare adâncă, se duse să-şi ia calul. Când se apropie de barieră, văzu înaintea prăvăliei o trăsurică pe două roţi. Pe când dezlega calul şi se pregătea să sară pe şea, îşi aminti că n-avea chibrituri şi, ţinând calul de căpăstru, se îndreptă spre trepte.

O tânără în albastru sărise uşor din trăsurică. El ridică ochii. Era Ina Blaine, subţirică, care se oprise şi-şi pironea marii săi ochi negri asupra lui.

— Ben Ide! Nu mă recunoşti? întrebă tânăra.

Bucuria, imputarea blajină, cei se citea în ochi, îl treziră din tulburare.

— Ina! zise dânsul, strângând mâna pe care i-o întindea.

— Oh! Ben, cât de mult te-ai schimbat! exclamă dânsa. Iată-te bărbat! Îi cercetă obrazul cu oarecare nelinişte în ochii negri. Dar te-am recunoscut. Eşti sănătos? Totul merge cum trebuie?

— Totul mergea într-adevăr bine acum un minut, răspunse dânsul.

— Oh! Dragul de Ben! Totdeauna acelaşi, zise dânsa veselă şi roşi.

O stingherealã îi cuprinsese pe amândoi. Ben încercă să i se împotrivească.

— Eşti uimitoare, Ina. Nădăjduiesc că întoarcerea d-tale acasă te-a bucurat mult.

— Da şi nu... Aş avea să-ți spun atâtea lucruri... Nu putem vorbi aici; dar când ne revedem?

— D-ta trebuie să spui, Ina, răspunse dânsul, privind-o drept în ochi.

Ea privi în depărtare, şovăitoare şi fericită se întoarse spre el:

— Trebuie s-o întâlnesc pe sora d-tale la 8 seara, pe drumul dintre casă şi şosea. Nu vii?

— Într-adevăr, diseară o s-o văd pe Hettie şi pe mama. Dar mă tem că te primejduieşti mult venind să mă întâlneşti.

— De ce Ben?

— Lumea o să flecărească dacă ne-o vedea împreună. Atunci, tatăl d-tale...

— Îmi plac primejdiile. Spune-mi că vii cu Hettie la întâlnire.

— Dacă într-adevăr... doreşti... da... am să vin, răspunse dânsul, apăsând pe acest ultim cuvânt.

— Mulțumesc. La revedere până la opt, zise Ina depărtându-se.

Ben urcă treptele şi intră în prăvălie. Nu-şi mai amintea pentru ce venise acolo. Era cam ameţit.

— Tânărul McAdam era în trăsurica familiei Blaine, lămuri în taină Ketcham, ca şi când ar fi aşteptat ca Ben să vorbească.

— Nu l-am văzut... McAdam? Cine-i ăsta?

— Tatăl său e mare negustor din Klamath, fiul mare crai. Acum face curte Inei. Se spune, că Hart Blaine ar vrea să-l aibă de ginere.

Ben plecă repede de tot. Respingea cu dispreț toate aceste bârfeli, dar asta nu-l împiedica să fie jignit. Îşi aminti atunci ce-i spusese Nevada de McAdam.

Amurgul se lăsase asupra ținutului Tule Lake, când el o luă pe drumul, unde pe vremea copilăriei alerga desculț.

Îşi reaminti toată tinerețea, în amintiri fugare. Ce mult trecuse, ce departe! Nimic din toate astea n-o să se mai întoarcă. Era un izgonit care se strecura pe furiş în casă, în lipsa tatălui. Îl cuprinseră ruşinea şi furia. Greşeala nu era numai a lui.

Când ajunse aproape de poartă, o tânără abia desluşită în noapte, se apropie pe furiş.

— Ben! strigă dânsa încet.

— Da, iată-mă, răspunse dânsul încet.

Ea i se aruncă în brațe şi-l strânse foarte tare, plângând. El îi înapoie

sărutările. Cât era de mare, de femeie acum, de voinică. El nu-i mai recunoştea decât glasul.

— Ei bine, Hettie? murmură dânsul, adânc mişcat.

— Oh! Ben, sunt atât de fericită că te văd, răspunse. Cât eşti de mare! E frumos din partea ta, că ai venit să ne vezi numaidecât. Asta o datorez lui Nevada al tău. E băiat bun. Să intrăm repede în casă ca s-o vezi pe mama. E singură. Dar ar putea să vină cineva. O să-ți vorbesc după aceia. Nădăjduiesc că surpriza n-o să facă rău bietei mame. Simte atât de mult nevoia să te vadă! Vino. Încet, faci zgomot cu pintenii.

Hettie deschise uşa. Bucătăria era goală. El se strecură în urma ei. Bogăția nouă a tatălui nu schimbase nimic acolo. Tic-tacul vechiului ceasornic îl gâtui aproape. Tot aşa bătuse când frățioru-său Jude era în agonie. Trecuseră atâția ani de atunci!

Hettie se întoarse spre el în lumină, cu obrazul palid, ochi strălucitori şi cu o rugăminte pe buze.

— Mamă! chemă Hettie cu glas înăbuşit. Iată pe cineva care vine să te vadă.

— Bine, copila mea, pofteşte-l înăuntru, răspunse cu bunătate mama din salon.

— Nu, eşti rugată să vii aici, răspunse Hettie.

Fu o clipă de tăcere. Inima lui Ben bătea în acelaş timp cu ceasornicul. Hettie înaintă spre uşa salonului. Ben auzi zgomotul unui scaun dat la o parte, apoi paşi înceți ca a unei bolnave. O umbră străbătu lumina odăii. Atunci el văzu trăsăturile mamei şi tot zbuciumul ce-i cuprinsese sufletul se potoli.

— Mamă! strigă dânsul, neputând să mai păstreze tăcerea. Din două sărituri fu lângă cercul de lumină al lămpii. Mamă-sa îl recunoscu. Durerea, îngrijorarea, bătrânețea zugrăvite pe obrazul ei păreau că au pierit ca prin farmec.

— Ben! Fiul meu! Oh! Copilul meu! exclamă dânsa, strângându-l din toate puterile în brațe.

Puțin mai târziu, Hettie îl duse în curte unde luna arunca pete de lumină şi umbre. Merseră până la zăbrele.

— Să aşteptăm aici. Poate o să vină cineva, pe care de asemeni doreşti să-l vezi, zise Hettie atrăgându-l pe o bancă în întuneric. Oh! Ben! Rugăciunile mele au fost împlinite. Ştiam că mama avea nevoie să te vadă şi să audă din gura ta că toate acele poveşti care se spun nu sunt decât minciuni. Tu ai convins-o. Acum e altă femeie; acum totul o să meargă bine şi tata o să sfârşească prin a-şi da seama de adevăr.

— Hm! Mi-e teamă că n-o să mă ierte niciodată.

— Nu-l cunoşti bine. Dacă izbuteşti în afacerile tale, o să-şi schimbe părerea. Tatei îi plac munca, izbânda, banii. Prea mult chiar. Ascultă, mi-e să nu uit. Trebuie să-ți spun numaidecât că tata şi Mr. Setter au de gând să cumpere nişte pământuri acolo în partea lui Forlorn River. Bagă de seamă, Ben. Dacă e o afacere bună, foloseşte-te şi tu.

— Nevada e de aceeaşi părere, zise Ben. Avem fiecare câte o bucată de

pământ şi mai putem să cumpărăm trei. Câți acri sunt în de cinci ori o sută şaizeci?

— Prostule! 800 de acri, e foarte simplu.

— Drace! O cifră grozavă. Ei bine! Am să încerc. Mâine iscălesc contractul. Moore şi Sims s-au săturat de seceta asta care nu se mai sfârşeşte. Vor să vândă repede şi bine. Dar n-am mulți bani puşi deoparte; asta poate să mă ruineze.

— Asta o să te facă bogat, zise Hettie cu energie. Fă aşa încât afacerea să fie încheiată când o să vină tata şi Mr. Setter să cumpere. Aş vrea să le văd mutra... Ben, ți-am scris că Mr. Setter nu-mi place. Mai întâi a şi încercat să fie prea... intim cu mine.

— Iată încă ceva împotriva lui, mormăi tânărul.

— E mai de osândit pentru câte a flecărit despre tine. Omul ăsta parcă e o reptilă. Dar tata ține mult la el şi dânsul nu face decât una cu Mr. Blaine.

— Nu te necăji când e vorba de Setter, dar fă în aşa fel ca să nu te afli în calea lui. Mă gândesc că mulți o să aibă surprize la anul. Dar acum după ce te-am văzut, o să-mi vie şi mai greu că te pierd pentru mult timp.

— Dar n-o să mă pierzi, zise Hettie, strângându-i brațul. Oh! M-am aliat cu tine şi am pe cineva care să mă ajute. Nu vă pierdem noi din vedere, pe tine şi pe Nevada.

— Noi? Şi cine e cealaltă?

— Ina Blaine, murmură Hettie.

— Crezi?... zise Ben neîncrezător. Dar tresărise. Era prea mult, tot ce se întâmpla de 24 de ceasuri! Şi cum rămase uimit, Hettie urmă: Aşteaptă s-o vezi pe Ina.

— Ina? Dar am văzut-o! Am întâlnit-o azi la Hammell. Mi-a cerut să vină s-o întâlnesc iar, când va veni să te vadă.

— Nu, nu se poate! Ce noroc! Nu vezi că totul merge strună?

— Asta nu dovedeşte nimic decât că Ina e tot atât de fermecătoare şi bună. Cu toate că a auzit vorbind de decăderea mea, ea îşi primejduieşte numele bun ca să arate că are încă încredere în vechiul ei prieten.

— Prietenul ei! îşi bătu joc Hettie. Tu şi Ina vă iubiți, asta e lămurit. Te încredințez că ea te iubeşte, Ben... o ştia mai bine ca oricine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu spune prostii! zise Ben înfuriat.

— Şi tu parcă n-o iubeşti? întrebă soră-sa fără să se tulbure.

— S-o iubesc! Nici prin gând nu mi-a trecut vreodată, reluă Ben cu glas răguşit. Nu... nu, desigur că nu. Cum aş îndrăzni oare? Eu, un biet vânător de cai, gonit de familie, făcut de ocară şi înfierat ca un surghiunit sau un hoț!

— Taci din gură, iat-o... murmură tânăra. Marvie e cu ea. E de-ai noştri, Ben, te adoră! Vorbeşte Inei cum i-ai vorbit mamei...

Şi, ridicându-se, ea alergă pe drum în întâmpinarea celor două umbre care se apropiau. Ben rămase fără să se mişte, cuprins de mii de sentimente contradictorii şi, tremurând când văzu în lumina lunii silueta aceea înaltă şi subțire...

Era ea, cu capul descoperit, cu părul ridicat de vânt. Cât era de frumoasă!...

Pe când Hettie luă cu dânsa pe băiat, Ina străbătu fâşia de lumină care o lumina şi înaintă încet în întuneric, întinzând mâinile. Se izbi de bancă.

— Ben! murmură dânsa gâfâind.

— Ina!

— Mă temeam că ai plecat... Am întârziat.

Se aşeză lângă el, aplecându-se ca să-l privească, cu ochii încă neobişnuiți cu întunericul.

— Hettie mi-a spus că ți-ai văzut mama, Ben. Sunt atât de mulțumită, că-mi vine să plâng... Ai liniştit-o, nu-i aşa?

— Da, murmură dânsul.

— Ia-i dovedit că toate acele clevetiri despre d-ta sunt mincinoase, ca ai rămas acelaşi om cinstit şi i-ai făgăduit că în cele din urmă, tatăl d-tale, care s-a arătat atât de aspru, o să aibă prilej să fie mândru de fiul său.

— Da, Ina. Dar dacă ai şti cât sunt de slab şi nehotărât... Mă tem că i-am făgăduit mai mult decât o să pot să țin.

— Prietene, pentru mama şi Hettie care te iubesc atâta, trebuie să ajungi acolo; dar nimeni nu crede mai mult decât mine în d-ta...

— Ina! Nu m-ai spune astfel de lucruri... bâlbâi Ben. Ce poți să ştii despre mine după atâția ani de lipsă?

— Inima d-tale s-a schimbat?

— Nu, slavă Domnului! Nu, murmură dânsul, plecând capul.

— Ai făcut cuiva vreun rău, de când ai plecat de acasă?

— Nu, zise dânsul, numai mamei, neascultând-o. Dar, înțelege-mă, Ina, nu puteam să lucrez la fermă; voiam să fiu un cowboy, un călăreț... Tata, încercând să-mi nimicească pornirea pentru viața în aer liber, n-a făcut decât să mi-o sporească.

Şi el începu să povestească în fraze scurte şi mişcătoare, viața sa liberă şi singuratică la Forlorn River. Apoi vorbi de prietenii săi credincioşi, tovarăşii muți: caii sălbatici galopând printre coline, de frumusețea lui California Red, care fuge ca o flacără printre bălăriile înalte.

— Ben, dacă tatăl d-tale ar fi înțelegător, ar recunoaşte că sunt multe de făcut în acel ținut pe care-l iubeşti atâta, zise Ina cu seriozitate şi te-ar ajuta. Dar ar trebuie sa izbuteşti fără el, prietene, căci el e tot atât de aspru ca şi lava de acolo şi n-o să cedeze decât învins de evidență. Tata e şi mai încăpățânat decât al d-tale. Averea i-a sucit capul şi am găsit totul schimbat la noi. De când m-am întors, m-am şi certat cu tata din cauza unui anume Less Setter care te-a învinovățit că furi cai. I-am zis că nu e adevărat şi că o să trebuie să-şi dovedească spusele.

— Cum, Ina, îmi iei astfel apărarea şi încă față de tatăl d-tale? exclamă Ben, mişcat până în fundul sufletului.

— Da, Ben, a fost cea dintâi hărțuială. Am mai avut multe de atunci cu ai mei, mai ale cu soră-mea, Kate. Nu ne înțelegem deloc.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai astfel de neplăceri acasă! Ah! Toți fermierii aceştia îmbogățiți, ce ticăloşie! Dar Hart Blaine o să vrea desigur să te mărite cu unul din tovarăşii lui ca Setter, sau... prostul ăla de McAdam de

care mi s-a vorbit...

— Oh! Ben! Îți închipui o singură clipă măcar că aş face-o? zise Ina ridicându-se jignită.

— Nu, nu... Iartă-mă, Ina... De când am plecat, am trăit o viață atât de aspră, aproape sălbatică, dar crede-mă că nu te-am uitat.

— Bietul meu prieten, te înțeleg, zise dânsa cu blândețe serioasă. Ai suferit mult, pentru că eşti mândru, dar caută să vezi lucrurile aşa cum sunt.

— Cum, Ina, nu te înțeleg. Nu sunt decât un biet prost... Eu nu sunt decât un simplu vânător de cai, iar d-ta eşti fata unui fermier bogat. Astfel văd eu lucrurile şi ar fi mai bine...

Ea se ridică deodată, stând înaintea lui, cu fața luminată de o rază de lună care străbătea prin frunziş; puse mâinile pe umerii tânărului şi-l privi cu atâta dragoste, că acesta se pregătea să deschidă larg brațele, când Hettie se ivi deodată gâfâind:

— Ben, se întoarce tata cu trăsura... Trebuie să mă duc în casă. Rămas bun. Trimite-l pe Nevada să ia scrisorile... Bună seara, Ina. D-ta şi Marvie strecurați-vă spre câmp...

Ben se ridică iute şi, pe când soră-sa fugea spre casă, băiatul veni la el.

— Hello, Marvie! Ai grija ca tata să nu-ți vadă sora aici, murmură dânsul. Când vii la Forlorn River să pescuieşti cu mine?

— În curând. Îți făgăduiesc.

Ben auzi copitele cailor lovind pământul şi aproape numaidecât glasul tatălui său. Se înfioră. Ina sta lângă el, liniştită şi palidă ea şi când n-ar fi pe lume tați răi.

— Ina, nici nu ştii cât bine mi-ai făcut! Mi-ai redat încrederea în mine. Am să încerc să ajung... acolo. Adio, Ina.

— Nu... nu adio, Ben... în curând!

Strânse mâna pe care ea i-o întinsese şi fugi de la ranchul tatălui său ca un hoț urmărit.

Puțin după miezul nopții ajunse acasă, îşi duse calul în corral şi se îndreptă cu pas greu spre coliba sa.

Nevada şi Modoc nu se întorseseră încă din excursie. Ben ştia că n-o să poată dormi. Simțea nevoia să pună rânduială în gândurile lui, după o zi atât de plină de emoții... Se simțea schimbat.

Mai întâi nu-şi mai ura tatăl şi începea să întrezărească putința de a-i cuceri stima.

Apoi, se simțea împăcat cu maică-sa şi cu Hettie. Ce n-ar face ca să înlăture mâhnirea pe care le-o pricinuise! Şi toate acestea se întâmplaseră datorită amestecului Inei. Ce loc o să aibă în viața lui!... Cât de mult o iubea!...

Va urma...

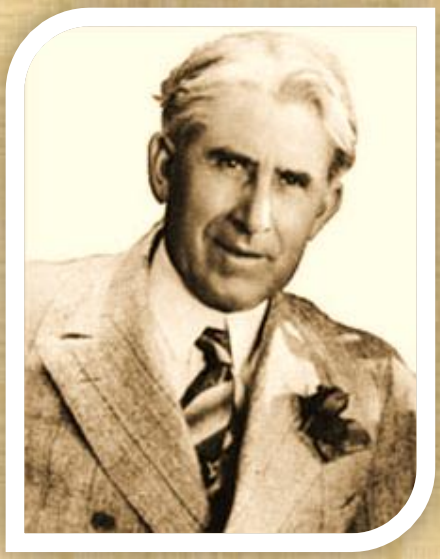

Zane Grey (n. 31 ianuarie 1872 – d. 23 octombrie 1939) a fost un scriitor american, foarte cunoscut pentru romanele sale populare de aventuri şi alte povestiri care prezintă o imagine idealizată a Vechiului Vest American. *Riders of the Purple Sage* (1912) este cartea sa cea mai bine vândută. Până în 2007, au fost create pe baza romanelor şi povestirilor sale 110 filme, un episod TV şi serialul *Dick Powell's Zane Grey Theater* . În perioada interbelică o mare parte din romanele sale au fost traduse şi în româneşte în colecțiile de gen ale vremii.

Forlorn River a fost serializat inițial în *Ladies Home Journal* în 1926, apoi a fost publicat de *Harper & Brothers* sub formă de carte în 1927. A fost urmat de o continuare mult mai cunoscută la noi, *Nevada* scrisă în 1928.

Au fost realizate două adaptări de film ale romanului: *Forlorn River* (1926) cu Jack Holt şi *Forlorn River* (1937) cu Buster Crabbe. Romanul a fost publicat şi în format carte de benzi desenate de la *Dell*-benzi desenate în patru culori- nr. 395 mai 1952.

Tim Powers

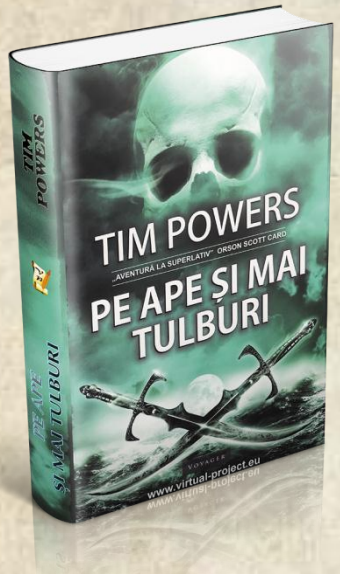

PE APE ȘI MAI TULBURI

- Foileton -

Traducere din limba engleză și note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Capitolul douăzeci și opt

După coborârea bărcii, *Carmichael* vină, vântul îi umflă pânzele și dispăru dincolo de promontoriul sudic înainte ca Grăsanul Sumbru să fi lovit apa de cincizeci de ori cu vâslele. Shandy se lăsă pe spate pe bancheta de la pupă și, luându-și ochii de la chipul bizar de calm al *bocor*-ului, își îngădui să se bucure de soare, de priveliște și de mirosurile condimentate aduse de vânt. Acum, când corabia încriminatoare dispăruse, nu mai erau decât doi bărbați într-o barcă cu vâsle – cu toate că o privire în interiorul togii Grăsanului Sumbru l-ar fi surprins, fără îndoială, până și pe cel mai umblat prin lume dintre căpitanii de port – și Shandy se gândi că aveau să ajungă probabil pe uscat fără să trezească vreun interes deosebit.

Chiar și atunci când un slup al Marinei Regale se îndreptă pieziș către ei, cu toate părțile sale din alamă lustruită strălucind și cu focul intimidant de alb în soarele amiezii, se gândi că era foarte posibil să părăsească portul cu vreo însărcinare fără nici o legătură cu el însuși; începu să-și facă griji abia când slupul le tăie calea, ajungând în fața provei lor, slăbindu-și apoi toate pânzele și legănându-se când se opri brusc. Întâlni privirea Grăsanului Sumbru și izbuti să-i dea de înțeles că în fața lor era un obstacol.

Bocor-ul se uită peste umăr, încuviință cu o înclinare a capului și scoase vâslele din apă. Câteva secunde mai târziu, barca se izbi ușor de vasul Marinei.

Flancat de o duzină de marinari înarmați cu pistoale, un ofițer tânăr se apropie de copastia slupului și se uită lung în jos, către cei doi bărbați din barcă.

— Sunteți John Chandagnac, cunoscut și sub numele de Jack Shandy, și doctorul vrăjitor cunoscut drept Grăsanul Sumbru? întrebă, cu nervozitate.

— Mergem în Jamaica, îl întrerupse *bocor*-ul la jumătatea întrebării.

— N-are rost să-i vorbiți lui... începu Shandy.

— Ei? Voi sunteți?

— Nu, la naiba, strigă cu disperare Shandy, eu sunt Thomas Hobbes, iar el e servitorul meu, Leviathan. Tocmai ne...

— Vai ție, războinic al Babilonului, psalmodie Grăsanul Sumbru, cu cel mai profund glas de care era în stare, arătând către ofițer și deschizându-și larg ochii care înfiorau. Leul din seminția lui Iuda o să-ți calce-n picioare roadele câmpului, de n-o să-ți mai rămână nici măcar ridichi!

— Sunteți arestați! strigă cu voce pițigăiată ofițerul, scoțându-și propriul pistol. Și adăugă, întorcându-se către unul dintre oamenii săi: Du-te acolo, jos, asigură-te că nu sunt înarmați și adu-i la bord, ca prizonieri!

Marinarul se holbă la el.

— Am înțeles, domnule. Dar, de fapt, pentru ce?

— De ce? N-ai auzit ce amenințări a rostit la adresa rinichilor mei?

— A spus ridichi, nu rinichi, a spus... începu Shandy, dar amuți când ofițerul își îndreptă pistolul drept spre fața lui; își ridică în schimb mâinile, cu palmele deschise, și zâmbi larg.

— Bună treabă, omule, îi șopti *bocor*-ului surd.

Marinarii coborâră o scară de frânghie și Shandy și Grăsanul Sumbru urcară pe puntea slupului Marinei, în vreme ce doi oameni legau de barca cu vâsle o barbetă, pregătindu-se s-o remorcheze. Și, după ce prizonierilor săi li se legară încheieturile mâinilor în față, ofițerul îi duse într-o cabină de sub punte, curată, dar îngustă. Grăsanul Sumbru fu nevoit aproape să se îndoaie de mijloc ca să poată sta în încăpere. Lui Shandy i se trezi amintirea neplăcută a scurtei sale vizite la bordul vasului de război care-o capturase pe *Jenny*.

— Prizonieri, începu ofițerul, ați fost văzuți debarcând de pe corabia pirat *Înălțarea lui Orfeu*. Mulțumită veștilor primite din colonia Noua Providență, am aflat că John Chandagnac și Grăsanul Sumbru au părăsit insula pe data de treisprezece decembrie, navigând către Jamaica pentru a se-ntâlni cu piratul Ulise Segundo. Negați că sunteți aceste două persoane?

— Da, negăm, vociferă Shandy. V-am spus cine suntem. Unde ne duceți?

— La închisoarea Kingston, unde vă veți aștepta judecata.

Parcă vrând să-i întărească vorbele, slupul țâșni înainte când pânzele se ridicară iarăși și, o clipă mai târziu, se simți o smucitură dinspre pupă, când barbeta legată de barca cu vâsle se întinse, încordându-se.

— Vi se aduc acuzații grave, adăugă mustrător ofițerul. O să mă mire dacă n-o să fiți spânzurați amândoi.

Grăsanul Sumbru se aplecă înainte și capul lui imens păru să umple cabina.

— Locul unde-o să ne duceți e Biroul de Aplicare a Legii Maritime și de Documentare.

Shandy simți pentru o clipă miros de fier încins la roșu și din spatele *bocor*-lui uriaș se înălță o dâră de fum.

— O să vă ducem la Biroul de Aplicare a Legii Maritime și de Documentare, spuse ofițerul, ca și cum n-ar mai fi dat un răspuns înainte și n-ar auzit comentariul negrului. Și adăugă, oarecum în defensivă: La urma urmelor, de-acolo au plecat acuzațiile.

Grăsanul Sumbru se lăsă pe spate, evident satisfăcut. Shandy simți mirosul scaunului *bocor*-lui, care ardea în locul unde-l apăsa șaua vergii și speră că vrăjitorul muribund se gândise la ceva util. Știa că Biroul de Aplicare a Legii Maritime și de Documentare era un

loc unde lucrau niște contabili, nu unde trebuiau duși infractorii.

El și *bocor*-ul rămaseră încuiați în cabină după plecarea ofițerului, dar prin puntea de deasupra și prin pereții laterali se auzeau protestele incredibile ale marinarilor.

Se dovedi că Biroul de Aplicare a Legii Maritime și de Documentare se afla în extremitatea sudică a unei jumătăți de duzini de clădiri guvernamentale din vestul portului și avea docul său aparte, spre care se îndreptă slupul Marinei Militare. Aidoma majorității construcțiilor cu fațada către apă, era din piatră văruită în alb, cu acoperișul din țigle suprapuse, roșii, care-i creau lui Shandy impresia că fuseseră turnate direct peste ramuri de palmier. În timp ce ofițerul și câțiva marinari înarmați îi conduceau pe el și pe Grăsanul Sumbru în susul aleii către clădire, Shandy văzu doi funcționari care se uitau deja curioși pe una dintre ferestrele înalte, în momentul acela deschisă, urmărind neobișnuita procesiune. Încă mai avea mâinile legate în față și își repezea ochii în toate părțile, căutând ceva, orice, pe care l-ar fi putut folosi ca să-și taie legătura, eliberându-se.

Unul dintre marinari se repezi înainte și ținu ușa deschisă. Ofițerul, care-ncepea să pară cam nesigur pe sine însuși, intră primul, dar apariția Grăsanului Sumbru, în toga lui din pânză de velă, îi făcu pe funcționari să-și scape din mâini tocurile și registrele și să sară-n picioare, țipând speriați. Mai înalt decât oricare dintre ei și lat cât trei, *bocor*-ul își rostogoli ochii, inspectând nemulțumit încăperea. Shandy bănui că ar fi vrut să vadă un petec de pământ jamaican, nu scândurile dușumelei.

Îmboldit de șeful său cu părul alb, un funcționar se apropie de grup.

— Ce e... căutați aici? întrebă, cu voce tremurată. Ce d... doriți?

Ofițerul de Marină vru să răspundă, dar Grăsanul Sumbru îl acoperi cu ușurință, tunând cu glasul său cutremurător.

— Îs surd boacă, îi anunță el, n-auz nimic.

Funcționarul păli și se-ntoarse spre superiorul său.

— Oh, Dumnezeule, domnule, spune c-o să se c... – c-o să defecheze aici!

Haosul răbufni din toate părțile când funcționarii și contabilii își răsturnară mesele și călimările în graba lor de a ajunge la uși – câțiva săriră pur și simplu pe ferestre, dar Grăsanul Sumbru văzuse, prin două uși cu geam din fața lui, o curte înconjurată de ziduri, cu un catarg pentru steag, cu o fântână... și cu iarbă. O porni hotărât într-acolo.

— Ăă, opriți-l! strigă ofițerul de marină.

Bocor-ul continuă să înainteze cu pași mari și el își scoase pistolul. Realizând că lui însuși nu-i dădea nimeni vreo atenție deosebită, Shandy se puse în mișcare paralel cu negrul, dar rămânând la un metru și ceva în stânga lui.

Bang.

Pistolul se descărcă și bucăți însângerate de pânză țâșniră dintr-o nouă gaură a togii Grăsanului Sumbru, dar împușcătura nu-i smulse *bocor*-ului nici măcar o tresărire. Împinse ușile cu geam și ieși pe alee. Shandy era chiar în spatele lui.

Ofițerul lăsase pistolul descărcat să-i cadă din mână și îl înșfacă pe negrul uriaș, după toate aparențele cu intenția de a-l trage înapoi, înăuntru; dar nu reuși decât să-i smulgă toga de pe umerii imenși.

Mai mulți oameni, inclusiv ofițerul, țipară la vederea ciotului de vergă însângerat, ieșind

din spatele larg, dar Grăsanul Sumbru făcu încă un pas înainte și un picior gol își lăsă amprenta pe solul jamaican, urmat imediat de celălalt.

Shandy îl urma și, când *bocor*-ul se rostogoli brusc pe spate, își întinse instinctiv mâinile, legate, ca să-i împiedice căderea.

Fierul zimțat al șeii de vergă îi sfâșie frânghia din jurul încheieturilor când trupul moale se prăbuși la pământ, și apoi Grăsanul Sumbru zăcea mort pe alee, cu picioarele încă pe iarbă și cu un zâmbet larg pe fața întoarsă către cer... și Shandy trase de frânghia pe jumătate tăiată până când o rupse și se văzu cu mâinile libere.

Sări în curtea înconjurată de zid. Împușcătura adusese oameni în cadrul tuturor ușilor din jur, și destul de mulți țineau în mâini săbii sau pistoale. Se gândi că era prins din nou... apoi îi veni o idee.

Se întrebă spre catargul pentru steag cu pași repezi, sperând să nu atragă atenția; apoi, căscând ca și cum ar fi vrut să sugereze că trecea la o activitate de rutină, începu să se cațere pe prăjina de lemn, agățându-se de mai multe ori cu o mână de cele două funii folosite pentru ridicarea steagului, ca să se tragă în sus cu mai multă ușurință. Ajunse la jumătatea înălțimii înainte ca ofițerul de marină să iasă în curte clătinându-se și să dea cu ochii de el.

— Dă-te jos de-acolo! strigă tânărul.

— Vino să mă iei, îi răspunse Shandy.

Între timp ajunsese în sus și stătea aplecat peste sfera de alamă din vârf, cu picioarele încrucișate sub el și cu steagul britanic drapat în jurul capului, ca o glugă.

— Aduceți-mi o secure! zbieră ofițerul.

Dar Shandy se lăsase pe spate, trăgând de vârful catargului; acesta se balansa, înclinându-se pe o distanță de câțiva metri, se opri, reveni în poziția de sus, trecu de ea și se aplecă în partea opusă; Shandy se ținu bine și, când catargul se legănă din nou în direcția inițială, trase de sfera din vârf încă și mai tare... și, în momentul când ajunse cel mai departe și se curbă încordându-se la maximum, catargul se rupse. Porțiunea de aproape doi metri din deasupra, cu Shandy în vârf, se dădu cu mare viteză peste cap în aer și se prăbuși peste acoperișul de țiglă, în timp ce vârful crăpat la părții de jos lovi ca un bici pământul din curte.

Pe jumătate năucit de răsucirea bruscă și de izbitură, Shandy alunecă în josul acoperișului cu capul înainte, către streașină, dar reuși să-și răsfire brațele și picioarele și să se oprească mulțumită frecării; vârful catargului de steag și mai multe bucăți de țiglă desprinse se rostogoliră pe lângă el, căzând în gol.

Gemând de amețeală, începu să se târască pe țiglele înclinate de-a-ndăratelea, cu mișcări spasmodice, și, când bucățile desprinse și catargul de steag zăngăniră, sfărâmându-se de aleea de dedesubt, ajunsese, în genunchi, pe culmea acoperișului. Se lăsă să alunece într-o parte până când reuși să stea în capul oaselor, apoi se ridică în picioare, alergă cu genunchii îndoiți, traversând țiglele care trosneau, către un măslin înalt, ale cărui ramuri măturau acoperișul și, cu ușurința datorată numeroaselor ore petrecute cățărându-se pe tachelajul corabiei, coborî pe pământ balansându-se și sărind. Pe aleea pe care se pomeni tocmai trecea o căruță cu vegetale și se avântă peste marginea ei laterală, întinzându-se apoi în mijlocul încărcăturii de nuci de cocos săltărețe și țepoase, în timp ce vehiculul

înainta zdrăngănind către interiorul insulei, îndepărtându-se de apă.

Coborî când căruța se opri în fața unei prăvălii cu acoperiș de paie de pe strada principală din Kingston. Toată lumea îl privi cu ochii holbați, dar el se mulțumi să răspundă cu un zâmbet binevoitor și să se-ndrepte cu pași mari către magazine. Hainele lui Hurwood se transformaseră în zdrențe și erau pline de praf roșu de cărămidă și de fibre din perii nucilor de cocos, așa că își pipăi căptușeala centurii din mers, pe bâjbâite și pe neobservate, rupse cusăturile făcute în dimineața aceea și scoase doi dintre scuzii de aur pe care-i ascunsese acolo. Aruncă o privire la monedele din palma înmănușată. *Ăștia,* se gândi, *ar trebui să-mi ajungă din belșug pentru un nou rând de haine și pentru o sabie bună.*

Se opri când îi veni brusc ideea, apoi zâmbi în sinea lui și-și continuă drumul, dar după câțiva pași se opri iarăși. *Oh, sigur,* își spuse, *de ce nu? Nu-ți face nici un rău și ți-o poți permite cu siguranță. Da, poți să-ți cumperi și o busolă.*

Capitolul douăzeci și nouă

Cumva, faptul că erau în noaptea de Crăciun nu făcea decât să scoată în evidență stranietatea ținutului: mirosurile calde de punci, de curcan fript și de plăcintă cu prune nu reușeau decât să-i facă pe oaspeții la cină mai conștienți de mirosurile picante și sălbatice ale junglei din interiorul insulei; lumina galbenă a lămpilor și muzica rafinată, de vioară, revărsată prin ferestrele deschise, nu izbuteau să rătăcească prea departe de casă înainte de a fi înghițite de întuneric și de scârțâitul palmierilor înalți în bătaia vântului tropical; și musafirii înșiși păreau să se simtă ușor stânjeniți de podoabele lor europene. Râsul lor avea ceva defensiv, iar replicile lor spirituale păreau să-și caute cu disperare o formă cât mai sofisticată.

Petrecerea atrăsese totuși foarte multă lume. Se dusese vestea că Edmund Morcilla avea să fie acolo și, curioși în privința bogatului nou-venit, cei mai mulți dintre cetățenii plini de bani din Jamaica se hotărâseră să accepte ospitalitatea lui Joshua Hicks, pe care nu-l recomanda mare lucru în afara adresei la care locuia.

Iar gazda lor era evident excesiv de încântată de succesul de care se bucurase până atunci seara. Se foia dintr-o sală largă de bal într-alta, sărutând mâinile femeilor, asigurându-se că toate pocalele erau pline și chicotind ușor la auzul vorbelor de duh; și, când nu vorbea cu nimeni, aruncând în jur priviri neliniștite și netezindu-și cu mâini manichiurate hainele și barba frumos tunsă.

Pe la ora opt, caii și trăsurile sosite așteptau realmente la coadă în fața casei și Sebastian Chandagnac descoperi nu că reușea să-ntâmpine personal toți oaspeții – deși își făcu o datorie din a se grăbi către silueta impunătoare a lui Edmund Morcilla și din a-i strânge mâna – și se întâmplă ca un bărbat să se strecoare neobservat înăuntru și să ajungă neacostat până la masa pe care se afla bolul de cristal plin cu punci.

Apariția sa nu atrase în mod deosebit atenția, fiindcă nici unul dintre oaspeți n-avea de unde să știe că peruca, sabia și haina lui de catifea fuseseră cumpărate abia în după-amiaza aceea, cu aurul piraților; mersul lui avea, probabil, ceva mai mult din legănarea unui

marinar decât te-ai fi așteptat din partea cuiva atât de elegant și în gestul cu care mângâia mânerul spadei mâna lui înmănușată era, poate, mai puțină formalitate decât se obișnuia, dar, la urma urmelor, se aflau în Lumea Nouă, iar oamenii ajunși departe de casă erau uneori siliți să capete deprinderi nedemne. Servitorul care avea în grijă bolul cu punci îi umplu pocalul fără să-i arunce o a doua privire.

Shandy îl luă și sorbi în timp ce-și lăsa privirea să traverseze încăperea. Nu știa sigur cum să treacă la fapte, singurul plan pe care și-l făcuse până în momentul acela era să descopere care dintre bărbații de față era Joshua Hicks, să-l prindă pentru puțin timp singur și să-l convingă să-i destăinuie unde era ținută Beth Hurwood, iar apoi s-o elibereze, spunându-i în grabă vreo două vorbe, și să-ncerce să scape cu bine de pe insulă.

Punciul fierbinte, cu gust înțepător datorită lămâii și scorțișoarei, îi aminti lui Shandy de Crăciunurile din tinerețe, când străbătea alături de tatăl lui cu pași grăbiți străzile înzăpezite ale vreunui oraș european către căldura din inerenta cameră închiriată, unde Francois Chandagnac avea să prepare cel puțin o cină de Crăciun simbolică și o băutură așijderea pe focul ce trezea reflexii scânteietoare în ochii de sticlă ai zecilor de marionete suspendate. Nici una dintre aceste amintiri – tatăl lui, iernile cu zăpadă sau marionetele – nu era un subiect plăcut pentru gândurile sale, așa că-și impuse să se concentreze asupra lucrurilor care-l înconjurau în prezent.

În locul acela se cheltuiseră cu siguranță bani – fiind el însuși un soi de agent neoficial de import-export, Shandy știa cât de costisitoare și de dificilă trebuia să fi fost aducerea din Europa a tuturor tablourilor imense, cu rame aurite, a candelabrelor de cristal, a mobilierului. În încăpere nu se afla nimic de fabricație locală; și, judecând după mirosurile care veneau din bucătărie, până și mâncarea părea, pe cât posibil, autentic englezească. Dar nu era teribil de ispititoare pentru Shandy, căruia începuseră să-i placă grozav broaștele țestoase, rădăcinile de manioc și salata salmagundi.

Unul dintre servitorii lui Hicks intră în sală și anunță, ridicându-și vocea pentru a se face auzit, acoperind vâltoarea conversației:

— Poftiți vă rog pe aici, cina va fi servită în scurt timp.

Oaspeții începură să-și dea peste cap paharele de punci, sorbind ultimele picături, și să traverseze podeaua din lemn de esență tare, îndreptându-se către ușile sufrageriei. Shandy continuă să zâmbească și se lăsă târât de mulțime într-acolo, dar era îngrijorat – dacă intra cu toți ceilalți, avea să observe în curând că nu i se rezervase nici un loc și, prin urmare, că nu fusese invitat. Unde naiba era Hicks? Îi trebuia o diversiune, așa că se uită în jur, sperând să vadă pe cineva din cale-afară de gras, căruia i-ar fi putut pune piedică pe furiș.

Tocmai observase un posibil candidat – un bătrân corpolent, înfășurat pe de-a-ntregul în catifea roșie, cu margini de dantelă, care avea să fie probabil propulsat drept în bolul cu punci – când diversiunea se petrecu fără ajutorul lui.

În partea opusă a sălii de bal, patru bărbați intrară în același timp pe ușa din față, îngrămădindu-se zdravăn unul într-altul ca s-o poată face. Primul avea barba frumos tunsă și stătea tot timpul cu spatele – părea să fie gazda, fiindcă-și flutura brațele, protestând dintr-un anumit motiv; alături de el se afla un uriaș masiv, cu privirea evident amuzată, care pufăia dintr-un trabuc negru, subțire – era îmbrăcat elegant, dar nu purta perucă, o omisiune stranie, de vreme ce era complet chel; iar în spatele lor, fără nici un dubiu

interesați să intre, se aflau doi ofițeri din Marina Britanică.

— E pentru siguranța dumneavoastră și pentru a oaspeților, spunea unul dintre aceștia, cu voce sonoră, și bărbatul care, după cum presupunea Shandy, era Hicks, ridică în cele din urmă din umeri și-și flutură mâna, invitându-i pe amândoi înăuntru.

Shandy se retrase pe neobservate în spatele grăsanului în catifea roșie, rămânând, pentru orice eventualitate, mai aproape de fereastră.

Uriașul chel se trase într-o parte, lăsându-i pe cei doi ofițeri să intre, cu zâmbetul din spatele trabucului său subțire atât de ironic și de atotștiutor încât Shandy se holbă la el, plin de curiozitate. I se păru dintr-odată că îl mai văzuse undeva, că îl privise cândva cu teamă și venerație... cu toate că fața lui lată, fără riduri, îi era cu siguranță necunoscută.

Însă n-avu timp să se gândească la asta, fiindcă ofițerul aflat cel mai aproape începu imediat să li se adreseze oaspeților.

— Sunt locotenentul MacKinlay, spuse, cu glas puternic. Nu vă vom întrerupe cina mai mult decât e necesar ca să vă avertizăm că piratul Jack Shandy a fost arestat azi în Kingston, pentru scurtă vreme; însă a evadat și acum se află pe insulă, în libertate.

La auzul veștii, toată lumea se agită, interesată, și, cu toată spaima care-l cuprinsese brusc, Shandy observă că uriașul chel înălțase din sprâncenele lui stufoase și-și scosese trabucul din gură ca să-i poată studia pe oaspeți cu mai multă atenție. Expresia amuzată îi dispăruse, înlocuită de o prudentă vigilentă.

— Am considerat că avertizarea e necesară, continuă MacKinlay, pentru că, după ce și-a cumpărat haine noi, a-ntrebat de mai multe ori unde se află această casă. Este descris ca fiind îmbrăcat elegant, dar purtând o pereche de mănuși albe, din piele de căprioară, cu pete de sânge la cusături.

Bătrânul corpolent din fața lui Shandy se răsuci greoi și arătă către mâinile lui înmănușate. Împroșca excitat cu salivă, străduindu-se să articuleze cuvinte.

Locotenentul MacKinlay încă nu-i remarcase spaima – deși oaspeții din apropierea lui Shandy își întindeau curioși gâturile – și-și continuă discursul.

— Ni se pare foarte clar că Shandy a auzit de petrecerea asta și că intenționează să-și facă apariția aici, pentru vreun jaf sau pentru vreo răpire. Marina adună chiar acum un grup de oameni înarmați care vor veni să-l aresteze, iar, între timp, eu și însoțitorul meu...

Hicks remarcă agitația stârnită în partea din spate a mulțimii și își îndreptă imediat ochii într-acolo – și apoi bătrânul care scuipa căzu în genunchi și Shandy se pomeni uitându-se către partea opusă a încăperii, la Hicks, și întâlnindu-i privirea.

Amândoi tresăriră, înfiorându-se, ca și cum ar fi văzut o stafie.

După prima clipă a șocului, Shandy știu că nu-și privea tatăl – fața era prea durdulie, buzele prea țuguiate – dar ochii, nasul, pometii obrajilor, fruntea, totul era al tatălui său și, pentru o clipă, se minună fiindcă întâmplarea putuse da naștere unui străin care să-i semene atât de bine, dar în secunda următoare înțelese cine trebuia să fie și care trebuia să fi fost adevărata poveste a „sinuciderii” lui Sebastian Chandagnac.

— Dumnezeule! exclamă femeia de lângă Shandy. Uite-l, e aici!

Mai mulți bărbați se încruntară, ducându-și mâinile la mânerele săbiilor de ceremonie, dar, cumva, nu izbutiră să-și facă loc ca să le scoată din teci decât îndepărtându-se de pirat cu mare grabă.

Bărbatul chel izbucni brusc într-un râs vibrant, cuprins de o veselie profundă, tunătoare, ca zgomotul talazurilor furtunii sparte de stânci, și Shandy îl recunoscu.

Cei doi ofițeri din Marină își scoseseră pistoalele și le strigau oaspeților să se dea la o parte, câțiva bărbați înaintau fără tragere de inimă către Shandy, agitând săbii de genul celor pe care le comanzi la croitor, iar Sebastian Chandagnac le cerea ofițerilor, cu glas sonor, să-l împuște imediat pe pirat.

Femeile țipau, bărbații se împiedicau de scaune, iar Shandy sări pe masă, scoțându-și sabia și ridicând-o în aer, și trânti vasul de punci pe podea cu o lovitură de picior în timp ce alerga pe tăblie către ușa din față; MacKinlay trase, cu un zgomot asurzitor, dar glonțul spintecă lambriurile de pe perete deasupra capului lui Shandy, care sări apoi către capătul mesei. Însoțitorul lui MacKinlay își îndrepta unul dintre pistoale exact spre pieptul lui și Shandy, care nu mai putea face nimic altceva, fandă către el, îi lovi țeava lungă a pistolului cu lama sabiei și îi imprimă o mișcare de răsucire, ca de tirbușon, zburând-o ofițerului arma din mână înainte de-a apuca s-apese pe trăgaci.

Bărbații alunecau înjurând pe podeaua umedă din spatele lui, două săbii căzură cu zgomot, iar Shandy sări în lateral, o roti pe a sa biciuind aerul și îi propti vârful în pieptul lui MacKinlay. Toată lumea înlemni. Pistolul încercă să mai zăngăne pe podea și se rămase neclintit după ce se pocni de perete.

— Cred c-o să mă predau, anunță Shandy în liniștea brusc așternută, dar, înainte de asta, vreau să vă spun cine e Joshua Hicks. Este...

Sebastian Chandagnac se aruncase după pistolul căzut și acum îl ridică; așezat în capul oaselor pe podea, trase în Shandy.

Împușcătura spulberă capul locotenentului MacKinlay – și, în timp ce trupul i se rostogolea într-o parte, mișcare demnă de un acrobat, iar țipetele și zgomotele obiectelor în cădere se întețeau, unchiul lui Shandy se grăbi să se ridice, își scoase propria sabie de ceremonie și se repezi spre el. Shandy pară cu ușurință, deși cusăturile mânușilor lui albe străluceau, roșii, apoi se năpusti la unchiul său și-l apucă de gât cu o singură mână.

— Beth Hurwood, fata pe care-o ții prizonieră, mârâi el. Unde e?

La auzul acestor cuvinte, Morcilla, bărbatul chel care făcuse un pas înainte, gata să intervină, se opri.

— La etaj, răspunse Sebastian Chandagnac printre lacrimi, cu ochii închiși, în camera încuiată.

Femeile plângeau, iar mai mulți bărbați stăteau în apropiere, cu săbiile scoase, uitându-se nehotărâți unii la alții. Și al doilea ofițer de Marină își scosese sabia, dar nu părea dornic să se apropie atâta vreme când Shandy avea, după toate aparențele, un ostatic.

Shandy își ținea degetul mare al mâinii stângi pe laringele unchiului său și știa că i l-ar fi putut zdrobi la fel de ușor cum ar fi spart un ou; dar era sătul de atâta moarte și nu credea că s-ar fi simțit satisfăcut privindu-l pe omulețul acela speriat zvârcolindu-se pe podea în timp ce-și găsea sfârșitul înecându-se cu oasele propriului gâtlej. Îl prinse în schimb de guler.

— Cine... ești? orăcăi Sebastian Chandagnac, cu ochii măriți de groază.

Shandy își dădu brusc seama că, proaspăt bărbierit și cu noile riduri săpate pe chip de vârstă și de oboseală, semăna probabil foarte mult cu tatăl său, așa cum arătase când îl

văzuse pentru ultima oară Sebastian... care nu știa, bineînțeles, că nepotul lui, John Chandagnac, venise în Caraibe.

După ce se hotărâse să nu-l ucidă, descoperi că nu-și putea înfrâna dorința de a-i trezi un sentiment de vinovăție.

— Uită-te-n ochii mei, îi șopti, cu voce sugrumată.

Bătrânul o făcu, tremurând și gemând.

— Sunt *fratele* tău, Sebastian, spuse Shandy, printre dinții încleștați. Sunt François.

Fața bătrânului era aproape purpurie.

— Am auzit că ai... murit. Vreau să spun, că ai murit cu a*devărat.*

El îi zâmbi cu ferocitate.

— Am murit – dar n-ai auzit niciodată de *vodun*? M-am întors în seara asta din Iad ca să *te iau* cu mine, dragă frate.

După toate aparențele, Sebastian *auzise* de *vodun,* și afirmația lui Shandy i se păru extrem de plauzibilă; își dădu ochii peste cap și, expirând brusc, ca și cum ar fi fost înjunghiat în pântec, își pierdu toată vlaga.

Surprins, dar nu cu adevărat demoralizat, Shandy îi lăsă trupul să cadă pe podea.

Apoi, aproape umăr la umăr, el și cheul se repeziră spre scări; după toate aparențele, Edmund Morcilla îl urmărea pe pirat, dar era greu să fii sigur că n-alergau amândoi către o țintă comună. Cei câțiva bărbați cu săbii se grăbiră să le sară în cale, dar se retraseră încă și mai repede și, o clipă mai târziu, Shandy alerga în susul treptelor sărind peste câte trei odată, gâfâind și rugându-se să nu leșine încă.

În capul scărilor începea un coridor, unde se opri, cu pieptul tresăltându-i, și se-ntoarse să-l înfrunte pe bărbatul care-și spunea Morcilla și care se oprise cu două trepte mai jos de palier. Ochii lui erau la același nivel cu ai lui Shandy.

— Ce... *vrei?* gâfâi acesta din urmă.

Pe fața netedă, zâmbetul uriașului părea angelic.

— Femeia tânără.

Țipetele și trosnetele de la parter se întețeau, și Shandy clătină din cap cu nerăbdare.

— Nu. Las-o baltă. Întoarce-te jos.

— Am câștigat-o – am supravegheat casa toată ziua, gata să intervin la primul semn de începere a vrăjii de alungare a sufletului...

— Care nu s-a săvârșit, pentru că eu am dejucat planurile lui Hurwood, spuse Shandy. Pleacă de-aici.

Bărbatul chel își înălță sabia.

— Aș prefera să nu te ucid, Jack, dar îți făgăduiesc c-o s-o fac dacă nu pot ajunge altfel la ea.

Shandy își lăsă umerii să se gârbovească sub povara înfrângerii și fața să i se destindă, cu trăsăturile marcate de epuizare și de disperare – apoi se azvârli înainte și izbi sabia uriașului de perete cu antebrațul stâng, în timp ce i-o înfigea pe a sa în piept cu mâna dreaptă. Numai faptul că bărbatul chel era bine proptit pe picioare îl împiedică pe Shandy să cadă pe scări cu capul în jos. Își recăpătă echilibrul, își ridică piciorul drept, proptindu-l în pieptul larg al celuilalt, alături de locul unde-l străpunsese lama, și lovi pe urmă cu talpa, readucându-se pe sine înapoi, pe palier, și împingând trupul chelului, care se rostogoli în

josul scărilor. Strigătele de spaimă și de surpriză se înălțară deasupra larmei de la parter.

Shandy se întoarse și se uită în lungul coridorului. Unul dintre mânerele ușilor era din lemn și el îl răsuci. Era încuiat, așa că se sprijini obosit de peretele opus, își ridică piciorul și, repetând mișcarea cu care-și scosese sabia din pieptul lui Morcilla, își repezi talpa în ușă. Încuietoarea de lemn se despică, ușa zbură spre interior și Shandy își scăpă sabia când pătrunse în încăpere căzând cu capul înainte.

Sprijinit pe palme și pe genunchi, își ridică privirea. În cameră exista o lampă, dar scena dezvăluită de lumina acesteia era departe de a fi liniștitoare: pe toată podeaua erau împrăștiate frunze cu miros neplăcut, cineva agățase pe pereți mai multe capete de câine retezate, o negresă evident moartă de foarte multă vreme era căzută la întâmplare într-un colț și Beth Hurwood stătea aplecată deasupra ferestrei, după toate aparențele străduindu-se să mănânce pervazul de lemn.

Însă Beth se uită alarmată în jur și ochii îi erau limpezi și vioi.

— John! strigă ea, cu voce răgușită, văzând cine intrase. Dumnezeule, aproape că renunțasem să mă mai rog să vii. Ia-ți sabia și taie zăvorul ăsta de lemn în două – dinții mei nu fac nici un progres.

El se grăbi să se ridice și se îndreptă grăbit spre fereastră, alunecând o singură dată pe frunzele împrăștiate, și se uită la zăvor somnoros, cu ochi îngustați. Își înălță sabia cu grijă.

— Sunt surprins că mă recunoști, remarcă, prostește.

— Bine-nțeles că te recunosc, deși pari făcut zob. De când n-ai mai dormit?

— ... Nu-mi aduc aminte.

Își coborî sabia. Lama abia reuși să taie zăvorul. Beth bâjbâi, scoțând bucățile din locaș, apoi deschise larg fereastra, și aerul rece al nopții îndepărtă mirosurile stătute din încăpere și purtă înăuntru țipetele păsărilor tropicale din junglă.

— Acolo e un acoperiș, spuse ea. Iar în capătul dinspre nod al casei dealul e destul de aproape ca să putem sări jos nevătămați. Acum ascultă-mă, John, eu...

— Să sărim amândoi? o întrerupse el. Nu, tu ești în siguranță acum. Unchiul meu – Joshua Hicks – e mort. Ești...

— Nu fi prostuț, bine-nțeles că vin cu tine. Dar ascultă-mă, te rog! Creatura aia din colț a căzut moartă – aș putea spune c-a murit a doua oară – azi-noapte, așa că de-atunci n-am mai fost nevoită să mănânc nici o plantă de-asta blestemată, dar sunt groaznic de slăbită și mi s-au făcut vrăji de... nu știu, pentru dezorientare. Adorm, cumva, cu ochii deschiși. Nu știu cât de mult durează, dar cred că din ce în ce mai puțin – prin urmare, dacă observi așa ceva, dacă mă uit la tine cu ochi goi, nu-ți face griji, ține-mă pur și simplu în mișcare. O să-mi revin.

— Ăă... foarte bine. Shandy păși dincolo de fereastră, pe acoperiș. Ești sigură că vrei să vii cu mine?

— Da. Beth îl urmă, se clătină și i se agăță de umăr, apoi respiră adânc și dădu din cap. Da. Să mergem.

— Bine.

Prin fereastra deschisă din spatele lor, Shandy îi auzi pe oaspeții ezitanți, dar zgomotoși, urcând scările, așa că o prinse de cot și o conduse spre marginea de nord a acoperișului, atât de repede pe cât îndrăznea s-o facă.

Epilog

La cântecul cocoșului pierit-a,
Că-n vremea sărbătorilor, se zice,
Când nașterea lui Crist o prăznuim,
A dimineții pasăre, cocoșul,
Întreaga noapte cântă; iar atunci
Nu-i duh să se încumete pe-afară.
Curată-i noaptea, zodiile-s blânde,
Nici iele nu pândesc, nici vrăjitoare;
Atât de plin de har și sfânt e ceasul.

William Shakespeare – *Hamlet*[1]

Merseră vreme de mai multe ore, ocolind drumurile mai largi și mai bine întreținute, din cauza detașamentelor de soldați cu torțe care, din câte se părea, călăreau încoace și încolo, prin întregul Spanish Town. Shandy o conduse pe Beth pe ziduri joase de piatră, de-a lungul unor alei înguste și printre șiruri de trestie de zahăr. Li se întâmplă de două ori să fie lătrați de câini, dar el reuși în ambele dăți să reducă la tăcere animalele care dădeau alarma ondulând vântul cu un gest și fluierând o anumită melodie. Însă de țânțari nu izbutea să scape la fel de ușor și se văzu nevoit să se descurce mânjind cu noroi atât fața lui cât și pe a lui Beth. Putea să-și aleagă direcția de mers și chiar să aprecieze destul de corect ora studiind cerul, ori de câte ori nu era acoperit de vegetație... dar nu aruncase busola pe care-o cumpărasem după-amiaza aceea, deși îi atârna în buzunarul hainei, grea, voluminoasă și stânjenitoare.

Beth păru într-adevăr de mai multe ori să meargă ca-n somn și ar fi intrat de-a dreptul în copaci dacă Shandy n-ar fi călăuzit-o ducând-o cu grijă de mână, iar o vreme dormi pur și simplu și el o purtă în brațe, invidiind-o; dar pe cea mai mare parte a drumului se dovedi lucidă și, în timp ce străbăteau kilometri lungi, cei doi vorbiră în șoaptă. Ea îi povesti despre anii petrecuți în mănăstirea din Scoția, iar el îi descrise călătoriile făcute alături de tatăl lui și de marionete. Ea îl întrebă despre Ann Bonny având atât de multă grijă s-o facă pe un ton nepăsător încât el își simți inima bătându-i surd în piept. Îmbătat de extenuare și de fericire, își îngădui să-i răspundă cu un monolog incoerent, care el însuși nici măcar nu se osteni să-l asculte – dar știu, vag, că îi vorbea despre dragoste, despre pierderi, despre maturitate, despre moarte, despre naștere și despre restul vieților lor. Indiferent ce i-ar fi spus, ea nu păru nemulțumită; iar el o luă de mână, deși ea nu mergea prin somn.

Continuară să înainteze către sud și, când Shandy aprecie că era în jur de trei dimineața, se opriră sub o boltă de frunze de palmier din capătul nisipos al uneia dintre potecile pe care o urmaseră prin junglă și văzură că ajunseseră pe plajă. Între ei și întunecimea care era marea se zăreau câteva aglomerări de clădiri slab luminate. Shandy avu impresia că recunoștea Biroul de Aplicare a Legii Maritime și de Documentare, dar nu era sigur. Înaintară către țărm și apoi își continuară drumul spre sud, stând cât mai mult cu putință în umbra construcțiilor și traversând străzile și piețele deschise cât mai repede și cât mai

[1] Traducere de Petru Dumitriu din *Opere* (vol. VII), Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București 1959.

fără zgomot cu putință. În clădirile pe lângă care se strecurară străluceau câteva lămpi și de vreo doua ori auziră voci de beți, nu prea îndepărtate, dar nimeni nu strigă după ei.

Trecură de mai multe docuri și de mai multe grupuri de bărci trase pe plajă... dar, ori de câte ori se furișă în căutarea unei ambarcațiuni pe care ar fi putut s-o fure, Shandy deslușI în apropiere lumina izolată a unui felinar sau o voce șoptită; adierea nopții purtă în două rânduri inconfundabilul zgomot metalic al unei săbii trase din teacă, iar la un moment dat, alături de un doc, un glas rosti o frază din care se reliefa numele „Shandy", rostit apăsat. După nu reușiseră să-l împiedice s-ajungă pe insulă, autoritățile britanice n-aveau evident de gând să-l lase s-o părăsească.

Shandy și Beth își continuară drumul spre sud cu mai multă prudență ca oricând, trecând de ultimele clădiri de piatră, apoi străbătură, mergând pe vârfuri, o zonă cu colibe din bambus și corturi din pânză de vele și ajunseră în cele din urmă, când stelele păleau, la o întindere de mlaștini vaste, unde singurele culmi din peisaj erau, ici și colo, carapacele de broască țestoasă sau colibele pescarilor. Acolo țânțarii erau mult mai răi, silindu-i pe cei doi fugari să-și lege bucăți de pânză peste jumătatea de jos a feței, ca nu cumva să îi înghită. Însă Shandy aprecie pustietatea acelei porțiuni a plajei și, nemaifiind nevoiți să păstreze o liniște desăvârșită, începu să înainteze cu pași mai mari.

Exact când răsărea soarele, găsiră un doc părăginit, în capătul căruia era amarată o barcă cu pânze, și Shandy îi fixă cu privirea, vreme de câteva minute, jumătatea de duzină de bărbați zdrențuiți îngrămădiți în jurul unui vas pentru mangal – când vântul capricios se întețea, suflând peste cărbuni, se zăreau în el puncte luminoase, ca niște vârfuri roșii de ac – apoi se destinse și se reașeză în spatele tufei care-i ascundea pe el și pe Beth de orice privire aruncată de pe plaja de dedesubt.

— Nu sunt decât pescari, șopti el, mai ales pentru sine, fiindcă Beth căzuse într-una dintre transele ei somnambulice.

Pusese pe umerii ei haina lui de catifea, îngreunată de busolă, cu ore în urmă, și tremură în bătaia vântului din zori când se ridică în picioare trăgând-o apoi în sus pe Beth, ca să-i stea alături clătinându-se, cu ochii goi.

— Haide, îi spuse, conducând-o și atingându-și centura, ca să se asigure că simțea greutatea tuturor scuzilor de aur. O să ne cumpărăm o barcă.

Știa că ei doi aveau să fie un spectacol straniu pentru pescari, în zorii reci ai unei zile de iarnă – o femeie care mergea evident în somn, în cămașă de noapte și cu haină de catifea, ieșind din junglă însoțită de un bărbat plin de stropi de noroi și de pete de sânge, într-un costum protocolar, și amândoi cu fețele mânjite cu nămol – dar era sigur că o jumătate de duzină de monede de aur puteau să liniștească toate bănuielile.

Până ce ajunseseră alunecând până la baza pantei și începură să-și târșească picioarele prin nisip, îndreptându-se către doc, cei mai mulți dintre bărbații ghemuiți se răsuciseră să se holbeze la ei, dar unul singur, care purta o pălărie ponosită de pai și era înfășurat într-o pătură, continuă să stea locului, cu fața către valurile cenușii, ale căror creste abia începeau să strălucească în soare.

Shandy zâmbi și le arătă cei șase scuzi din palma lui înmănușată în timp ce o conducea pe Beth pe scândurile răsunătoare ale digului...

Pe urmă zâmbetul îi păli și i se stinse, fiindcă văzuse ochii apatici și încețoșați de pe

fețele cenușii, fălcile legate, cămășile cu cusături în loc de nasturi și picioarele goale.

— Oh, fir-ar să fie, șopti, deznădăjduit, înțelegând că nici unul dintre ei doi n-avea destulă putere ca s-o ia la fugă – tot ce puteau face era să rămână pe loc.

Privi fără surprindere silueta din capătul digului, care se ridică în picioare, se descotorosi de pătură și-și aruncă pălăria, lăsând soarele zorilor să-i licărească pe creștetul chel. Își scoase trabucul din gură și îi zâmbi lui Shandy.

— Mulțumesc, Jack, tună el. Vino, draga mea.

Îi făcu semn lui Beth și ea înaintă clătinându-se, parcă împinsă din spate. Haina de catifea îi alunecă de pe umăr și căzu pe scândurile învechite ale docului.

Aproape în aceeași clipă, lui Shandy i se înmuiară genunchii și se pomeni așezându-se brusc pe scânduri.

— Ești mort, bolborosi el. Te-am ucis... pe scări.

Beth făcu încă doi pași repezi, păstrându-și cu greu echilibrul.

Chelul clătină cu tristețe prin cap, ca și cum Shandy ar fi dovedit că nu era un elev sârguincios.

— Ei, haide, Jack, ai uitat de fitilurile pe care mi le împleteam în păr și-n barbă? Focul mocnit, ăsta e *drogue*-ul care atrage atenția Baronului Samedi și-l face să mă apere. Un trabuc aprins are același efect. Lama ta m-a străpuns, firește, dar Baronul, bunul Stăpân al Cimitirelor, a reparat răul făcut înainte de-a avea timp să-mi dau duhul.

Beth se clătina acum la jumătatea distanței dintre ei, cu părul lucindu-i în soare ca arama proaspăt prelucrată. Shandy își înfipse degetele în lemn și în poalele hainei, încercând să-și recapete puterea de a sta în picioare.

— Dar, continuă uriașul, nu-ți port pică mai mult decât ți-a purtat Davies când l-ai rănit. Îți sunt recunoscător fiindcă mi-ai escortat mireasa – singura femeie din lume care și-a vărsat sângele în Ereb – și aș vrea să fii secundul meu.

Lacrimile din ochii îngustați ai lui Shandy căzură pe scândurile vechi.

— Numai după ce-o să te văd în iad, Barbă Neagră.

Matahala râse, deși acum țintuia cu privirea silueta zveltă a lui Beth Hurwood, ce continua să se apropie de el.

— Barbă Neagră e mort, Jack, spuse, fără s-o slăbească din ochii pe tânăra femeie. Probabil c-a auzit. Faptul a fost verificat cu *cea mai mare* strictețe. Acum am nevoie de o altă poreclă. Poate Chelul.

Râse din nou, și marinarii lui morți, neclintiți, făcură același lucru, nechezând pe nas, ca niște cai bolnavi. Shandy trăsese fără să vrea haina de catifea către el și acum simți în ea o umflătură tare. Își strecură mâna în buzunar și recunoscu pe pipăite discul cu bordură de aramă și cu partea de deasupra din sticlă – era busola pe care-o cumpărase. Inima începu să-i bată cu putere și, cu un geamăt de disperare pe care-l spera convingător, căzu pe doc cu fața în jos, peste haină.

Uriașul întinse mâna spre Beth.

Shandy trase busola afară din buzunar, apoi o pipăi deznădăjduit o clipă – n-avea cu ce să spargă sticla!

Barbă Neagră o atinse pe Beth Hurwood și aerul păru să zbârnâie, ca și cum acoperământul ceresc ar fi primit o lovitură zdravănă.

Shandy deschise gura și prinse busola între fălcile pe care și le strânse apoi, gustând alama răzuită și simțind cum îi plesnea cel puțin una dintre măsele, până când îl cuprinseră amețeala și greața, iar dinții și mușchii maxilarelor îi intrară în chinurile agoniei; își săltă capul și văzu mâna lui Barbă Neagră pe umărul lui Beth, o imagine care-i dădu ceva mai multă putere. Sticla i se sparse sub dinții din față și, scuipând cioburi și sânge, își scoase busola din gură și îi desprinse acul, pe care, după ce-și trase sabia, îl îndesă sub îmbrăcătura de piele până ce îl simți frecându-se de oțelul mânerului. Pe acesta își puse apoi dreapta înmănușată, ușor, astfel încât vârful ieșit în afară al acului să-i apese palma... și apoi îl strânse cu putere, înfigându-și acul adânc în mână. Cu o neașteptată sclipire a intuiției, își înălță sabia deasupra capului, strigând:

— *Phil*!

Și, fără să se uite în jur, știu că nu mai era singur. Ajutat fiind, se ridică în picioare, își înălță sabia în mâna străpunsă, picurând de sânge, și înaintă spre Barbă Neagră târșindu-și tălpile.

Dar, cu toate că silueta masivă i se contura deslușit, profilată pe marea strălucitoare și pe cer, nici uriașul – poate chiar împotriva voinței sale – nu mai era singur. Ca și cum ar fi fost necesară păstrarea unui soi de echilibru cosmic, strigătul lui Shandy părea să fi chemat câte un secondant pentru *fiecare* dintre ei. Shandy nu era sigur de unde o știa; auzea un sunet? Simțea un miros? Da, asta era, mirosul – un amestec slab, neplăcut, de colonie, sirop de ciocolată și lenjerie murdară pângărea aerul curat al mării.

Mirosul inconfundabil al lui Leo Friend.

Mâna lui Barbă Neagră alunecă în susul umărului lui Beth și se curbă în jurul lui. Avea buzele umede, ochii nu i s-ar fi putut deschide mai larg și aerul respirat prin gura deschisă intra și ieșea șuierând. Trabucul îi atârna de buza de jos într-un echilibru precar. În timp ce se repezea înainte, Shandy înțelese că imaterialul Leo Friend sălășluia cumva în același spațiu cu Barbă Neagră, deținând controlul, cel puțin în clipa aceea.

Shandy o înșfăcă pe Beth de umărul celălalt și o răsuci, azvârlind apoi cu un dos de palmă trabucul din gura moale a uriașului și, în clipa când sfârâi la atingerea apei de sub doc, își înfipse sabia în pântecul lui, cu toată puterea care-i mai rămăsese.

Ochii matahalei rămaseră larg deschiși, însă acum se holbau direct la Shandy și prin ei nu se mai uita decât Barbă Neagră. Gura i se deschise într-un zâmbet însângerat, dar plin de sine.

Și păși înainte. Aproape leșinat de durere, Shandy se sprijini în sabie și încercă se înfigă bine pe picioare, dar, cu toate că lama se împlântă cu alți cinci centimetri în trupul lui celuilalt, acul îi răzuia oasele încheieturii și se văzu nevoit să se retragă cu un pas. Cizmele i se frecară zgomotos de scândurile docului.

Încă păstrându-și zâmbetul însângerat; uriașul se apropie cu un alt pas, iar Shandy își adună din nou toate puterile ca să suporte tortura prin care-i trecea mâna și, de data asta, simți lama ieșind prin spatele potrivnicului său – dar Barbă Neagră, acum ajuns la vasul cu mangal, își întinse mâna în jos, luă unul dintre cărbunii strălucitori, pudrați cu cenușă, cu aceeași grație cu care-ar fi ridicat o bomboană oferită pe o tavă, și-l strânse în pumnul imens al mâinii sale stângi.

În întreg portul, pe distanțe de kilometri în susul și în josul țărmului, păsările de mare își

fluturară aripile în văzduh, țipând cuprinse de panică.

Fumul țâșni printre degetele lui Barbă Neagră, risipindu-se, și Shandy îi auzi carnea sfârâind.

— Foc mocnit, scrâșni uriașul.

Făcu un pas sprinten înapoi, așa că, în vreme ce Shandy ținea strâns mânerul sabiei, lama îi alunecă afară din trup și își trase propria spadă cu mâna dreaptă. Se opri pentru o clipă, holbându-se la picăturile repezi de sânge ce cădeau de pe mâna lui Shandy.

— Ah, Jack, spuse, cu voce blândă. Te-a învățat cineva șmecheria cu sângele și cu fierul? Ți-ai încleștat pumnul peste un ac de busolă? Nu merge împotriva Baronului Samedi – el e mai mult decât un simplu *loa* și nu e legat de legile lor. Le-a arătat indienilor caraibieni de ce trebuie să se teamă de noapte cu mult înainte de nașterea lui Jean Petro[2]. Aruncă sabia.

Shandy era sigur că pierduse, dar putea să-l simtă pe Philip Davies în spatele lui și vorbi bănuind, pe jumătate, că el îi sufla cuvintele.

— Eu și oamenii mei, spuse, cu voce răgușită, dar clară, navigăm către Noua Providență, ca să ne predăm guvernatorului Woodes Rogers. Își dezgoli dinții într-un zâmbet. Îți dau de ales. Alătură-ni-te, adoptă toate țelurile noastre, însușește-ți-le, sau o să fii ucis chiar acum, acolo unde stai în clipa asta.

Barbă Neagră păru surprins, apoi izbucni în râs...

...și Shandy alunecă brusc înapoi, pe bancheta din atelierul dulgherului, holbându-se la marioneta din mâna lui dreaptă. Era una dintre păpușile siciliene scumpe, înalte de aproape un metru, și trebuia s-o țină nemișcată până când se usca tot cleiul care-i fixa capul, dar din spatele ei ieșea o așchie lungă înjunghiindu-i dureros palma. Și mai era și grea. Brațul îi tremura sub greutatea ei și sub chinul la care-l supunea. Dar ar fi fost ruinat dac-o lăsa să cadă.

Piticul îl țintuia cu ochii vopsiți în culori strălucitoare și la un moment dat deschise gura.

— Lasă-mă să cad, îi spuse. Deschideți pumnul și dă-mi drumul.

Omulețul de lemn îi vorbea cu propria lui voce! Oare asta nu însemna că era bine să-i dea ascultare? Ar fi vrut s-o facă, dar își amintea cât de mândru fusese tatăl lui când făcuseră rost de marioneta aia. Nu putea s-o lase pur și simplu să cadă, indiferent cât de dureros ar fi fost s-o susțină în continuare.

— Dă-mi drumul, repetă păpușa.

Păi, de ce nu, se gândi, în vreme ce așchia îl înțepa din ce în ce mai tare. *Ce dacă acum îmi susțin propria viață? Mă doare, și nici unul dintre obiectele astea nu durează o veșnicie.*

Pe urmă-și aduse aminte ce-i spusese cândva un negru foarte bătrân, într-o barcă de pe Sena:

— Ai învățat tactica asta, trucul cu bulgărele de noroi, de la Philip Davies – și ai irosit-o. El ți-a mai dat și altceva; n-aș fi încântat să văd că irosești și lucrul acela.

Negrul dispăruse, dar o mână moale, liniștitoare, îl strângea de umăr, și el se hotărî să putea să mai țină o vreme piticul care-l chinuia.

Deschise ochii și de pomeni holbându-se la chipul lui Beth Hurwood.

---

[2] În mitologia voodoo haitiană, Jean Petro este un șarpe *loa,* fiul lui Dan Petro *(loa*-ul care-i protejează pe lucrătorii pământului).

Beth avusese nevoie de un timp firesc de îndelungat ca să-și dea seama că ieșise din delirul ei și că era din nou pe de-a-ntregul trează – pe un doc, în zori, îmbrăcată în cămașă de noapte și înconjurată de mai mulți bărbați morți, cu toții în picioare. John Chandagnac se afla în fața ei, ținând în mână o sabie de pe care picura cu vigoare sânge și înfruntând un bărbat uriaș, chel, cu un pumn fumegând și cu o tăietură groaznică pe burtă.

Frigul pătrunzător și mirosul proaspăt al mării o convinseră în cele din urmă că scena aceea stranie nu era un alt vis. În aer pluteau încordarea și o provocare cumplită, și ea își readuse în grabă în memorie o parte dintre cuvintele rostite de curând acolo: *Ah, Jack. Te-a învățat cineva șmecheria cu sângele și cu fierul? Ți-ai încleștat pumnul peste un ac de busolă? Nu merge împotriva Baronului Samedi... Aruncă sabia.*

Privirea ei se îndreptă fulgerător către mâna în care ținea Shandy sabia aceea și se cutremură când văzu sângele băltind în curbura gărzii și scurgându-i-se în josul antebrațului... dar, în același timp, înțelese că acul de fier care-i sfâșia palma era singura lui speranță... și că bărbatul chel încerca să-l convingă s-o arunce.

Shandy ținea ochii închiși și sabia i se legăna în mână – era evident că se pregătea să-i dea drumul – dar Beth o pornise deja spre el. Îl prinse hotărâtă de umăr cu o mână, iar cu cealaltă opri mișcarea sabiei – strângând-o cu putere de tăișul lamei, ascuțit ca briciul. Propriul ei sânge fierbinte se scurse în josul oțelului rece, urmând mânerul metalic prin garda sabiei și amestecându-se cu al lui Shandy. Ochii lui se deschiseră și îi întâlniră pe ai ei.

Când sângele celor doi se contopi, chelul fu împins înapoi, dar Beth știu că în calea lui apăruse o piedică, dar nu fusese înfrânt.

Și apoi auzi în mintea ei o voce, și la început nu vru s-o asculte, din cauza ironiei cinice a tonului... era vocea piratului, a lui Philip Davies!... Însă îi explica lucruri pe care trebuia să le știe, îi spunea ceva despre acele zone ale magiei în care nu puteau pătrunde decât femeile și care nu puteau fi întrebuințate de bărbați decât în anumite condiții...

— Tu, John, mă iei pe mine, Elizabeth, să-ți fiu soție legiuită, spre a mă iubi și a mă ocroti în toate zilele vieții noastre de acum înainte... ăă, sărind peste restul... în bunăstare sau în sărăcie, la sănătate sau la boală, la bine și la rău, cred că asta e tot, până când moartea ne va despărți?

Cămașa de noapte îi flutura în jurul gleznelor în bătaia vântului rece, iar ea tremura ca o pisică udă. Mâna ei tăiată strângea vibrând lama sabiei.

Barbă Neagră fu împins înapoi cu încă un pas. Își scosese spada și o rotea în jurul lui, trasând arcuri largi, șuierătoare, ca și cum ar fi vrut să scape de orice rezistență din aer.

— Nu, se sufocă el, tu ești pentru mine! Nu poți...

— Da, răspunse Shandy. Și tu, Elizabeth, mă iei pe mine, J... John, să-ți fiu soț legiuit, spre a te iubi și a te ocroti în toate zilele vieții noastre de acum înainte – zâmbi larg – sărind peste restul, în bunăstare sau în sărăcie, la sănătate sau la boală, până când moartea ne va despărți?

Barbă Neagră urlă de furie.

— Da, spuse Beth.

Apoi dădu drumul sabiei și își strânse la piept mâna rănită, dar Shandy se simți

dezmeticindu-se, simți un val de vivacitate inundându-l, lărgindu-i câmpul vizual și făcându-i sabia mai ușoară, mai flexibilă. Bărbații morți din jur se apropiară, fiind apoi respinși de o forță care-i spulberă.

N-ar fi putut spune dacă era împins de tatăl lui sau de Davies, dar se pomeni năpustindu-se la Barbă Neagră și, cu toate că picioarele lui loveau docul și brațul lui ținea sabia întinsă în față, aproape că putea să simtă niște mâini mișcând cu abilitate și cu mult deasupra lui bagheta și crucea și făcând marioneta înzestrată cu voință care era el însuși să sprinteze către bărbatul chel pentru o *coupe-et-flèche*.

Luat prin surprindere, Barbă Neagră se ghemui în spatele propriei spade întinse.

Făcând ultimul pas, Shandy aproape avu impresia că simțise smucitura sforii când își avântă cu o zvâcnire vârful sabiei peste lama celuilalt și-l întinse din nou spre centrul trupului acestuia; uriașul pară cu o mișcare piezișă, dar vârful armei lui Shandy nu mai era acolo – se repezise sub lama apărătoare și se îndrepta din nou spre exteriorul părții de jos a corpului, și se folosi de impulsul dat de propria alergare ca să-l izbească pe Barbă Neagră din lateral, străpungându-l.

Fierbințeala erupse în mâna lui Shandy, care simți că era cât pe ce să cadă dincolo de capătul docului; dar Barbă Neagră era încă în picioare, așa că se sili să nu dea înapoi și să nu scape mânerului sabiei, alunecos de sânge, fiindcă simțea forța pulsând prin lanțul – acul magnetic din mâna sa, sângele său amestecat cu al lui Beth și fierul rece al sabiei – din care era el însuși o verigă și, pentru o scurtă clipă, vederea i se extinse în exterior: putea să privească în lungul docului, zărindu-se pe sine însuși prin ochii tinerei femei și, înfricoșător, văzând cu lama sabiei măruntaiele lui Barbă Neagră...

...Pe urmă lucrurile prinseră să moară în jurul lui. Cu sentimentul că de fapt nu le auzea, îi ajunseră la urechi strigătele creaturilor izgonite, care zburau din lumina soarelui în mare sau în junglă... personalități măsluite, create prin vrajă din elemente fără viață, țâșniră înapoi, în uitare, ca niște noduri alunecătoare împinse brusc...

Shandy simți făpturi ispititoare și lingușitoare, cărora nu le răspunse, implorându-l să le ofere adăpost în mintea lui... iar o creatură nevăzută dar falnică, la fel de neagră și de rece ca moartea oricărui strop de lumină, silită să-și părăsească vehiculul sfărâmat, îi făcu o făgăduială de gheață înainte de a se furișa în noaptea refugiată către apus...

Și apoi Barbă Neagră se rostogoli cu fața înainte pe scândurile digului, smulgând în sfârșit sabia din mâna amorțită a lui Shandy, care se uită uluit în jos, către cadavru, pentru că era ciuruit de tăieturi de sabie și de răni de glonț, în care carnea părea să-i fi explodat, iar umărul stâng îi fusese despicat pe de-a-ntregul, ca și cum l-ar fi lovit cu putere lama unui târnăcop.

Invocările Grăsanului Sumbru păreau să fi dat rezultate – Shandy se dovedise într-adevăr a fi moartea chemată din Lumea Veche pentru Barbă Neagră.

După o vreme își ridică privirea. Toți morții dispăruseră. Beth stătea cu brațele atârnându-i pe lângă trup și sângele îi picura din mâna stângă în ritm de metronom. Soarele era sus, și lui îi trecu prin minte că trebuia să se grăbească dacă voia s-o bandajeze pe Beth, precum și pe el însuși, să pregătească și să aprindă un rug pentru Barbă Neagră și să manevreze cumva pânzele bărcii cu mâinile lui maltratate, ca s-ajungă în locul unde aștepta *Carmichael* înainte de a ridica Skank ancora.

Dar problemele lui n-aveau să se sfârșească nici măcar atunci. Probabil că Beth urma să scape cu timpul de momentele de întunecare datorate vrăjilor, dar echipajul lui devastat n-avea să se răzvrătească oare la primirea ordinului de întoarcere pe Noua Providență? Iar Woodes Rogers putea oare fi convins că nici una dintre acțiunile întreprinse în ultimele două săptămâni nu fusese o încălcare a condițiilor amnistierii acordate de Rege?

Observă că acul busolei continua să iasă în afara mănușii lui drepte, îmbibate de sânge. Dus pe gânduri, și-l mișcă în propria carne amorțită, trăgându-l fără nici cea mai mică tresărire într-o parte și într-alta, până ce reuși să și-l scoată, apoi îl fixă îndelung cu privirea. Zâmbi și îl aruncă dincolo de capătul docului, în apa scânteietoare în lumina zorilor... și, uitându-se spre soare cu ochi mijiți, râse ușor, cu o mulțumire deplină, pentru că era însurat cu Beth Hurwood. Norocul lui era evident puternic și era convins că putea să conducă barca lor printre toate acele dificultăți scoțând la timp apa și peticind pânzele. Înfruntase lucruri cu mult mai cumplite.

Încă zâmbind, începu să pregătească bandaje rupându-și cămașa de mătase, cu mâneci dantelate.

SFÂRȘIT

Éric Loutte
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 1

PRESENTATION ALPHA

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

PRESENTATION ALPHA

SE DESFĂȘOARĂ ÎN TIMPUL MITINGULUI AERIAN DIN JAKARTA. TOM NOLANE TREBUIE SĂ PREZINTE RAFALE PRODUS DE DASSAULT AVIATION CU SCOPUL DE A INTRA MASIV PE PIAȚA DE EXPORT. DAR EL ȘI PARTENERA SA SE CONFRUNTĂ CU OPONENȚI FEROCI, CARE ÎNCEARCĂ SĂ-I SABOTEZE – CHIAR SĂ DOBOARE RAFALE ÎN TIMPUL ZBORULUI – PENTRU A ÎNLĂTURA FRANȚA DE LA AFACEREA SECOLULUI.

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

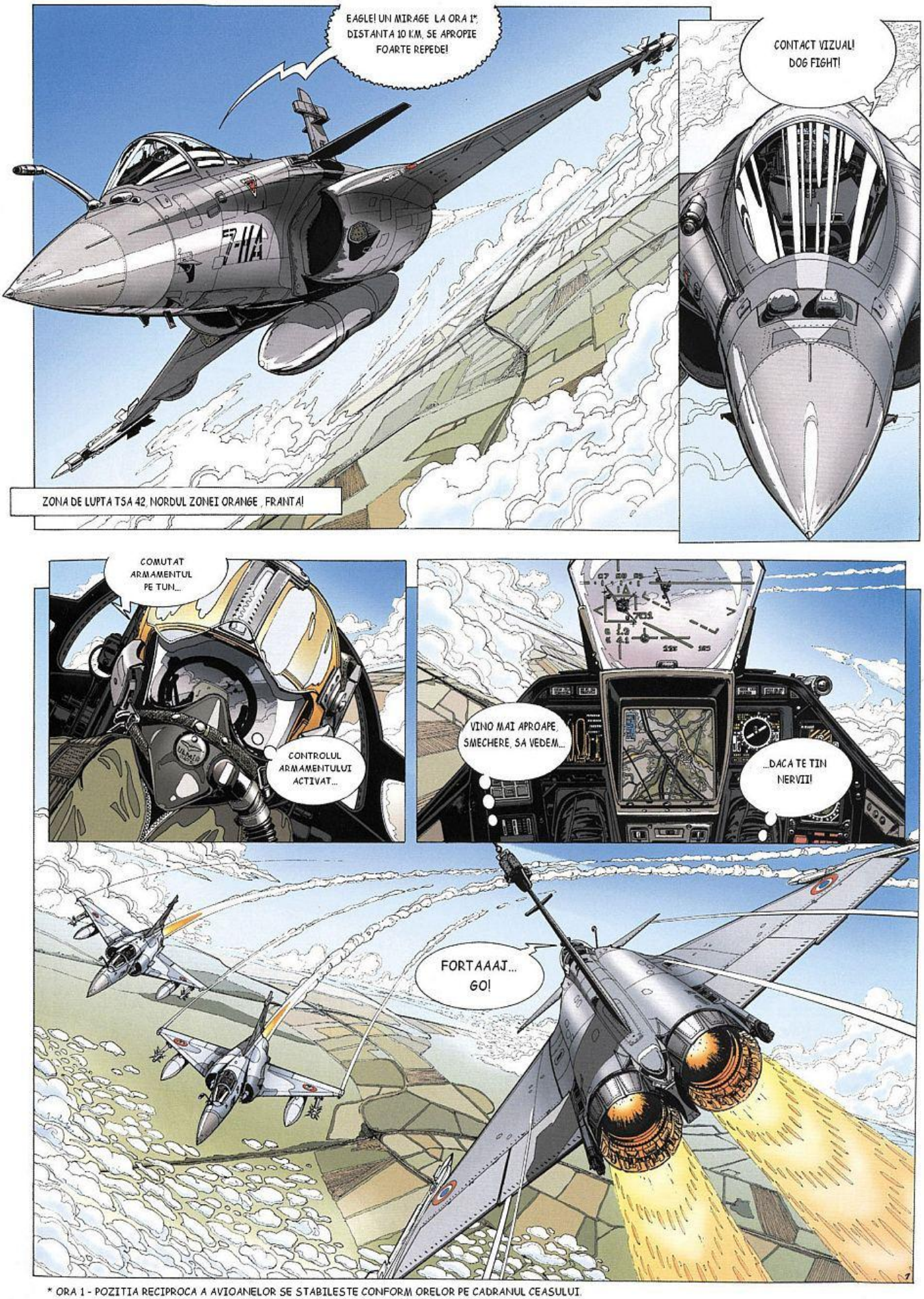
EAGLE! UN MIRAGE LA ORA 1*, DISTANTA 10 K.M, SE APROPIE FOARTE REPEDE!
CONTACT VIZUAL! DOG FIGHT!
ZONA DE LUPTA TSA 42, NORDUL ZONEI ORANGE , FRANTA!
COMUTAT ARMAMENTUL PE TUN...
CONTROLUL ARMAMENTULUI ACTIVAT...
VINO MAI APROAPE, SMECHERE, SA VEDEM...
...DACA TE TIN NERVII!
FORTAAAJ... GO!

* ORA 1 - POZITIA RECIPROCA A AVIOANELOR SE STABILESTE CONFORM ORELOR PE CADRANUL CEASULUI.

AAAHH... CAM MULTI GI
NU PIERDE PORTANTA...
REPEDE, RESTABILESTE CONTACTUL VIZUAL...
TCH
ALTITUDINE 13.000 M...
SI IATĂ-L PE PRIMUL...
FORTAJ OPRIT...
STRÂNGE VIRAJUL...
MICSOREAZĂ UNGHIUL...
APROPIE-TE...
MAI APROAPE...
EAGLE, LIDERUL TIGER DOBORÂT CU TUNUL!

PRIMULI ACUM CAUTĂ-L SI PE AL DOILEA...
BINGO!
EAGLE X-RAY CONFRUNT TIGER 2!
RECEPTIONAT, EAGLE X, LIDERUL DEGAJEAZĂ ZONA DE LUPTĂ DE LA NORD.
VIREAZĂ LA VITEZĂ MAXIMĂ...
WOOSH
STRÂNGE VIRAJUL...
VIREZ MAI RAPID DECÂT TINE!

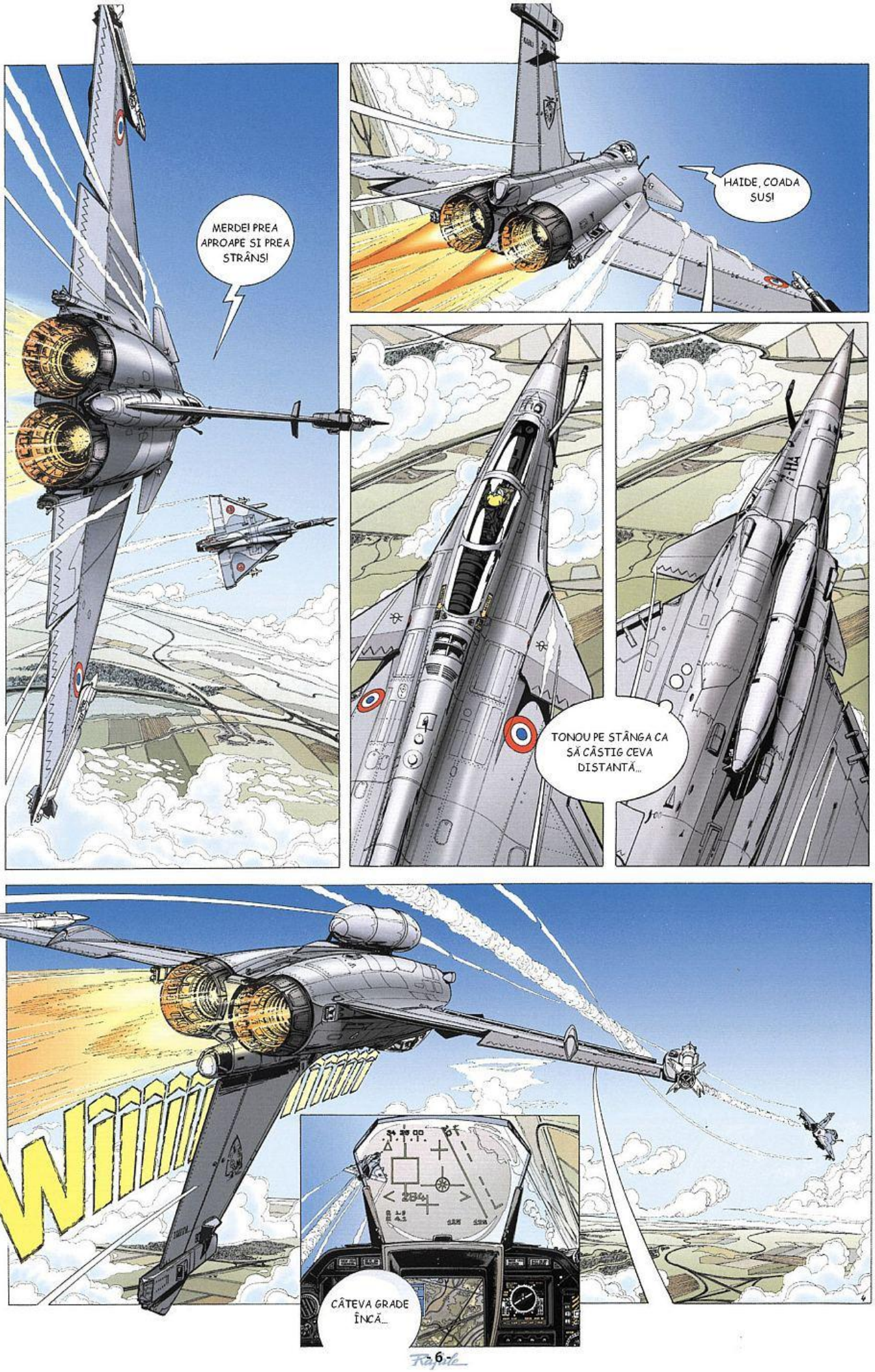
MERDE! PREA APROAPE SI PREA STRÂNS!
HAIDE, COADA SUS!
TONOU PE STÂNGA CA SĂ CÂSTIG CEVA DISTANȚĂ...
Wiiiiii
CÂTEVA GRADE ÎNCĂ...

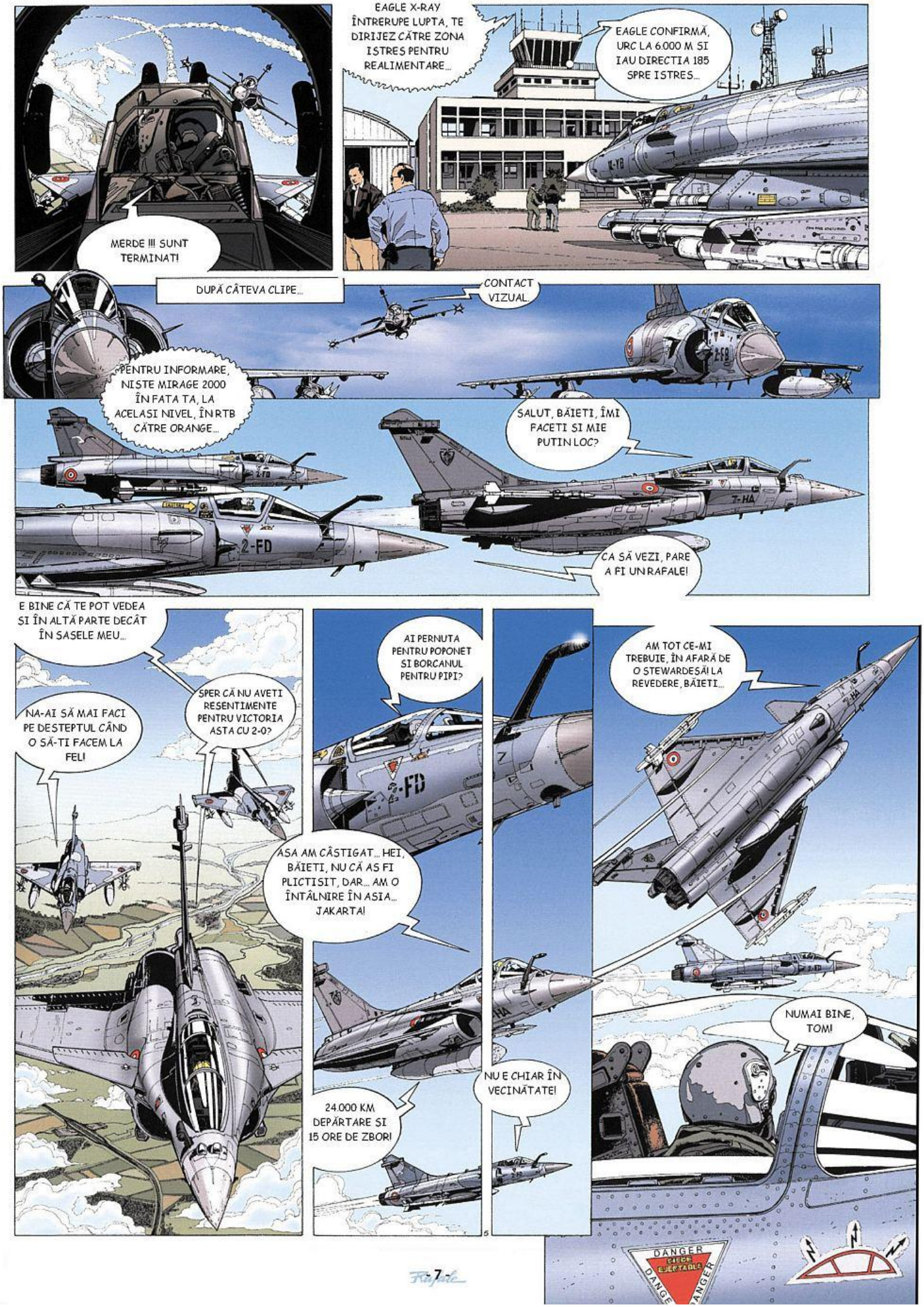
MERDE !!! SUNT TERMINAT!
EAGLE X-RAY ÎNTRERUPE LUPTA, TE DIRIJEZ CĂTRE ZONA ISTRES PENTRU REALIMENTARE...
EAGLE CONFIRMĂ, URC LA 6.000 M SI IAU DIRECTIA 185 SPRE ISTRES...
DUPĂ CÂTEVA CLIPE...
CONTACT VIZUAL
PENTRU INFORMARE, NISTE MIRAGE 2000 ÎN FATA TA, LA ACELASI NIVEL, ÎN RTB CĂTRE ORANGE...
SALUT, BĂIETI, ÎMI FACETI SI MIE PUTIN LOC?
CA SĂ VEZI, PARE A FI UN RAFALE!
E BINE CĂ TE POT VEDEA SI ÎN ALTĂ PARTE DECÂT ÎN SASELE MEU...
NA-AI SĂ MAI FACI PE DESTEPTUL CÂND O SĂ-TI FACEM LA FEL!
SPER CĂ NU AVETI RESENTIMENTE PENTRU VICTORIA ASTA CU 2-0?
AI PERNUTA PENTRU POPONET SI BORCANUL PENTRU PIPI?
ASA AM CÂSTIGAT... HEI, BĂIETI, NU CĂ AS FI PLICTISIT, DAR... AM O ÎNTÂLNIRE ÎN ASIA... JAKARTA!
24.000 KM DEPĂRTARE SI 15 ORE DE ZBOR!
NU E CHIAR ÎN VECINĂTATE!
AM TOT CE-MI TREBUIE, ÎN AFARĂ DE O STEWARDESĂ! LA REVEDERE, BĂIETI...
NUMAI BINE, TOM!
DANGER
ZIECE EJECTABLE

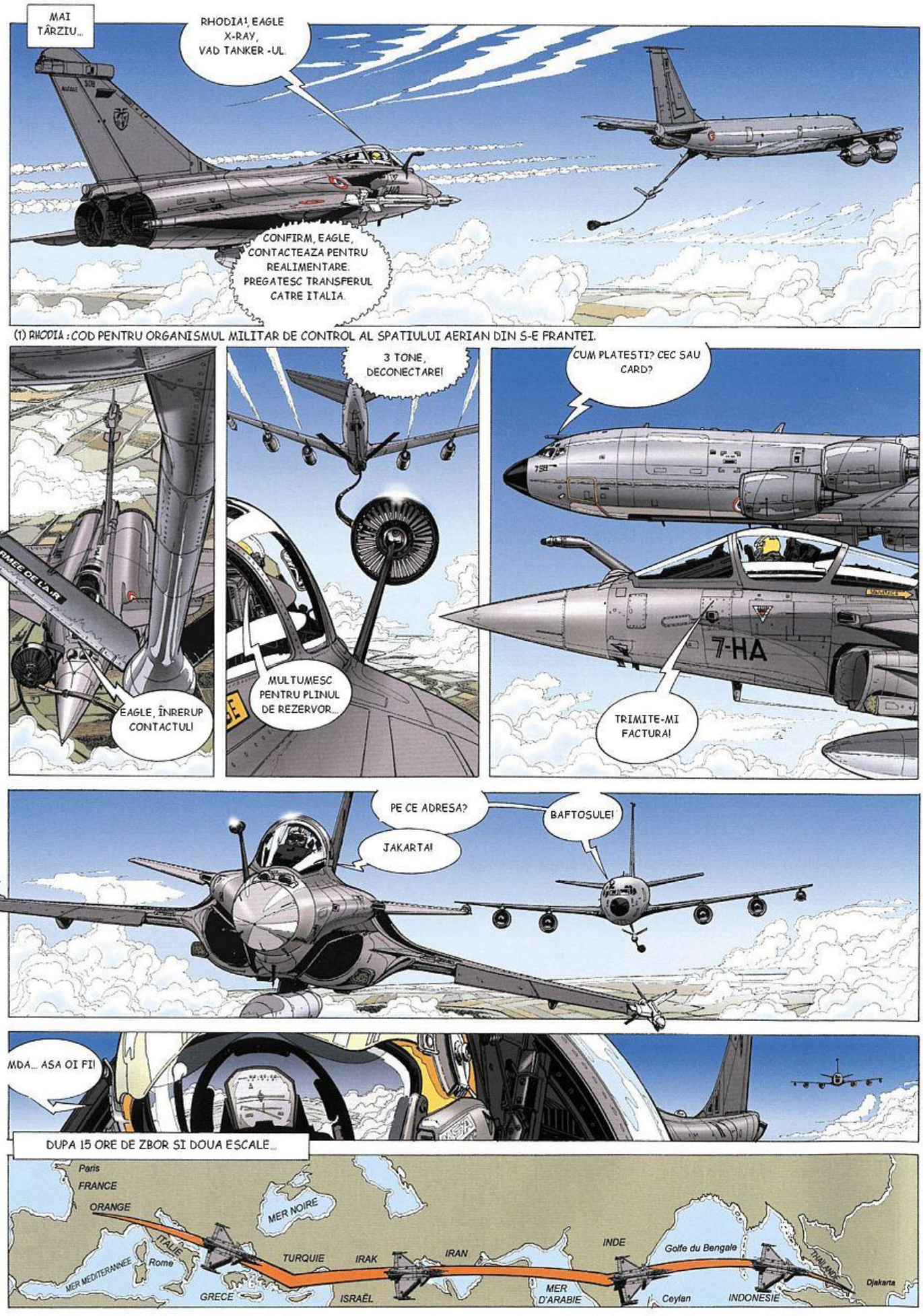
MAI TÂRZIU...
RHODIA[1], EAGLE X-RAY, VAD TANKER -UL.
CONFIRM, EAGLE, CONTACTEAZA PENTRU REALIMENTARE. PREGATESC TRANSFERUL CATRE ITALIA.
(1) RHODIA : COD PENTRU ORGANISMUL MILITAR DE CONTROL AL SPATIULUI AERIAN DIN S-E FRANTEI.
ARMEE DE L'AIR
EAGLE, ÎNRERUP CONTACTUL!
3 TONE, DECONECTARE!
MULTUMESC PENTRU PLINUL DE REZERVOR...
CUM PLATESTI? CEC SAU CARD?
7-HA
TRIMITE-MI FACTURA!
PE CE ADRESA?
JAKARTA!
BAFTOSULE!
MDA... ASA OI FI!
DUPA 15 ORE DE ZBOR SI DOUA ESCALE...
Paris
FRANCE
ORANGE
MER NOIRE
ITALIE
Rome
MER MEDITERRANEE
GRECE
TURQUIE
IRAK
ISRAËL
IRAN
MER D'ARABIE
INDE
Golfe du Bengale
Ceylan
THAILANDE
INDONESIE
Djakarta

AEROPORTUL INTERNATIONAL JAKARTA
MA BUCUR CA AM AJUNS AICI!
WOOUUW
RAFALE, PARCHEAZA ÎN ZONA AVIATIEI MILITARE FRANCEZE, LÂNGA MIRAGE 2000
RAFALE WILCO! 1
TONIO, GASESTE-MI DE URGENTA O MESEUZA.
AI PROBLEME CU SALELE, CAPITANE? PLUTONIERUL KOWALSKI STIE CE SA FACA SI TE REZOLVA...
PUTIN MASAJ, CAPITANE?
FIE-TI MILA. NU TU!
ATÂT TIMP CÂT NU O FACI PE TATAMI . ÎNCA MAI AM VÂNATAI DE LA ULTIMUL NOSTRU ANTRENAMENT!
PREFERI SA AM EU GRIJA DE TINE?
ABIA AI AJUNS SI DEJA TE PLÂNGI? DACA VREI SA AI O STEWARDESA TREBUIE SA CALATORESTI ÎNTR-UN BILOC, AMICE!
HELLO, IUBITO!
HELLO, TOM!
CUM MERGE TREABA?
MÂNCAREA E BUNA, HOTELUL ARE DESTULE STELE, PUTEA FI SI MAI RAU...
ÎNALTA SOCIETATE. TREBUIE SA TE STRADUIESTI MULT CA SA EVITI AGLOMERATIA!
SI ZBORURILE?

(1) WILCO - WILL COMPLY - TERMEN-COD ÎN TRAFICUL RADIOFONIC PRIN CARE SE CONFIRMA.

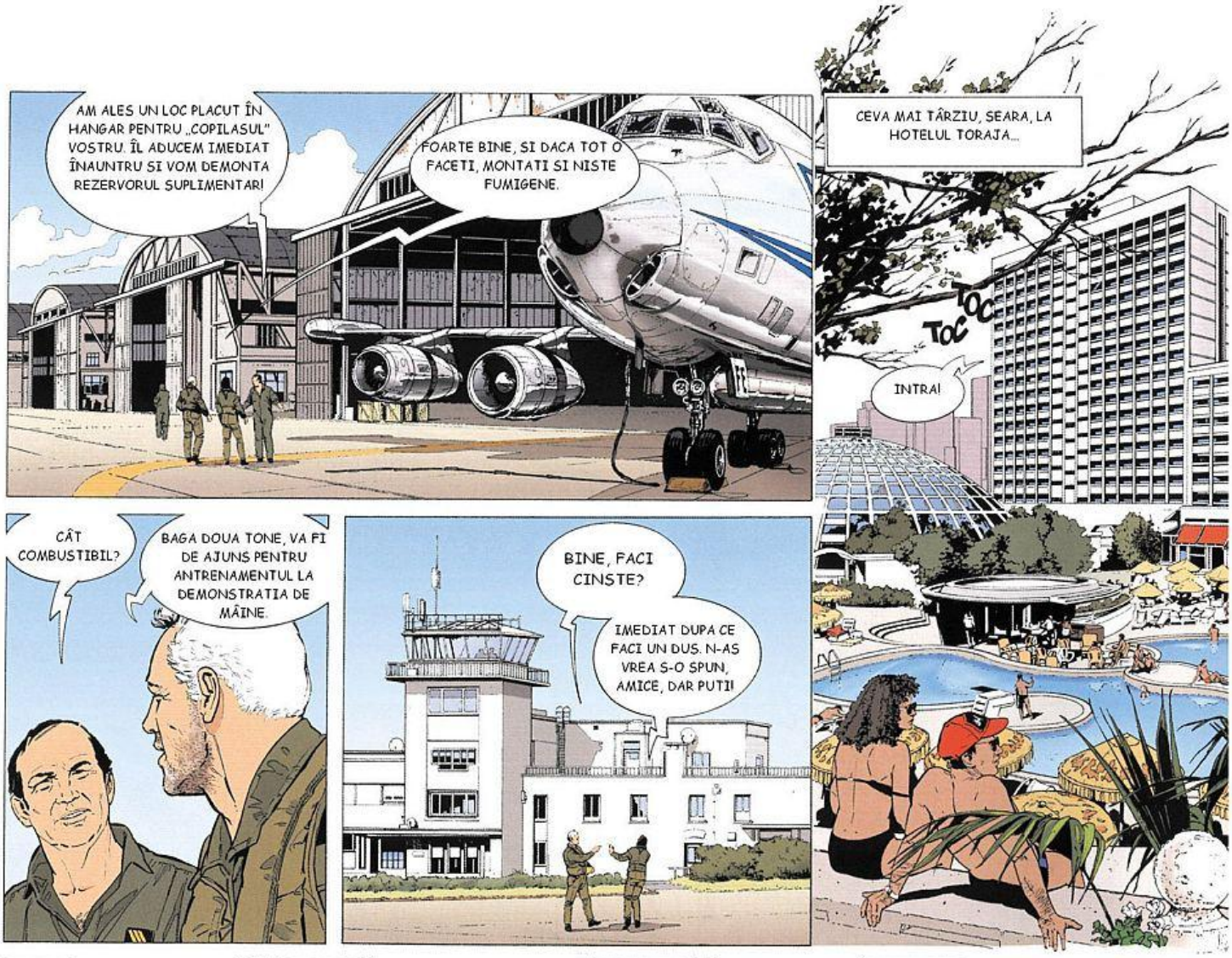
AM ALES UN LOC PLACUT ÎN HANGAR PENTRU „COPILASUL" VOSTRU. ÎL ADUCEM IMEDIAT ÎNAUNTRU SI VOM DEMONTA REZERVORUL SUPLIMENTAR!
FOARTE BINE, SI DACA TOT O FACETI, MONTATI SI NISTE FUMIGENE.
CEVA MAI TÂRZIU, SEARA, LA HOTELUL TORAJA...
TOC TOC
INTRA!
CÂT COMBUSTIBIL?
BAGA DOUA TONE, VA FI DE AJUNS PENTRU ANTRENAMENTUL LA DEMONSTRATIA DE MÂINE.
BINE, FACI CINSTE?
IMEDIAT DUPA CE FACI UN DUS. N-AS VREA S-O SPUN, AMICE, DAR PUTI!
STIU CA-TI PLACE LUXUL, DAR... UN TUXEDO! DOAR PENTRU A BEA „UNA MICA"?
COCKTAIL LA CONSULAT PESTE TREIZECI DE MINUTE. PUNE-TI COSTUMUL, TAXIUL NE ASTEAPTA JOS!
OPRESTE-TE O SECUNDA. NU MERGEM ÎN UNIFORMA?
ESTE DOAR O SERATA NEOFICIALA, TREBUIE SA FIM DISCRETI.
DISCRET, DA!
PUTINA VIATA DE NOAPTE N-O SA NE FACA RAU.
HMM... UN DECOLTEU ADÂNC E UN RAU PARADISIAC!
PRIVIREA DREPT ÎNAINTE... AI SA PIERZI DIRECTIA!

(1) TUXEDO - TINUTA MASCULINA „DE SEARA".

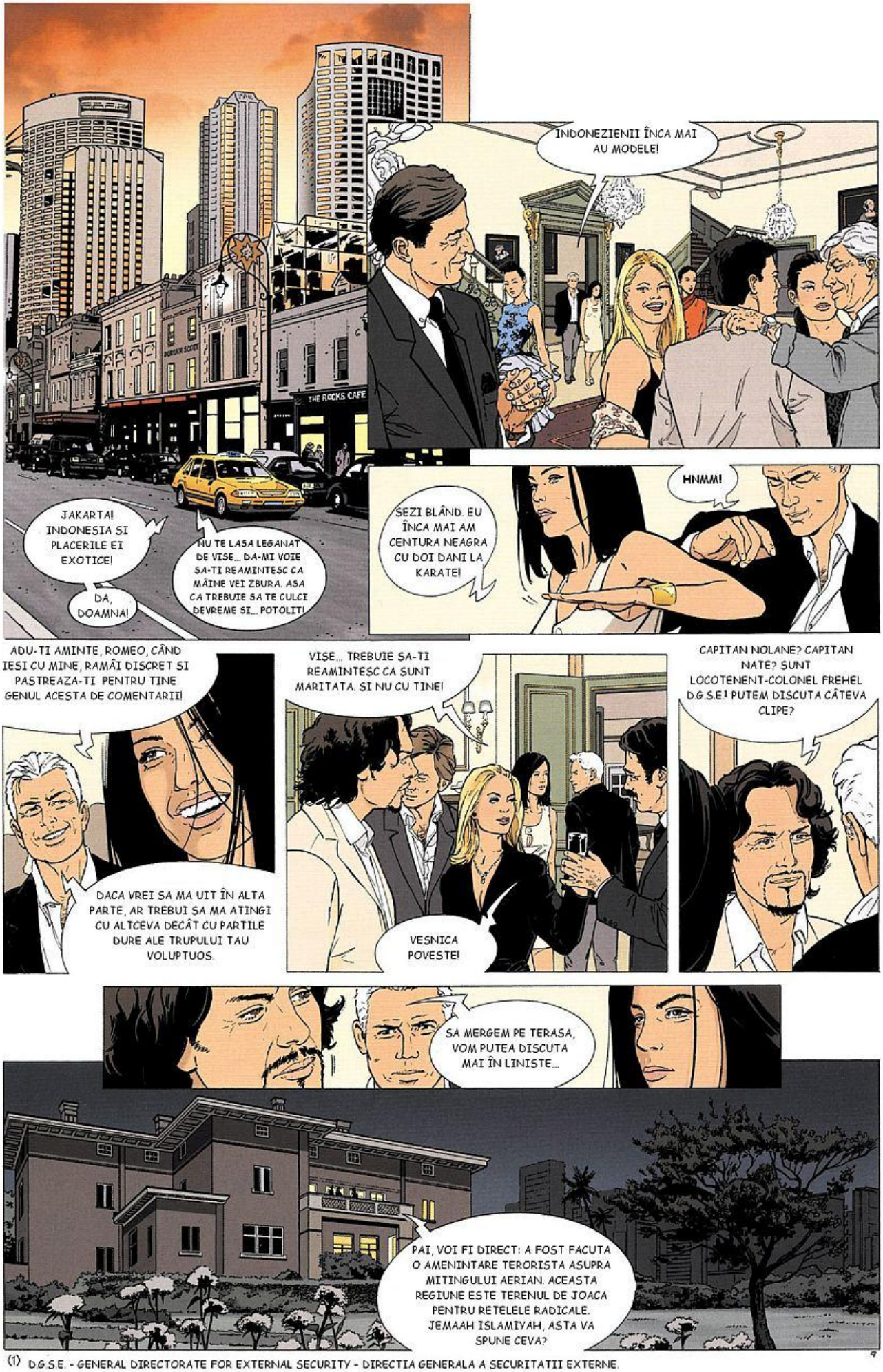
THE ROCKS CAFE
JAKARTA! INDONESIA SI PLACERILE EI EXOTICE!
DA, DOAMNA!
NU TE LASA LEGANAT DE VISE... DA-MI VOIE SA-TI REAMINTESC CA MÂINE VEI ZBURA. ASA CA TREBUIE SA TE CULCI DEVREME SI... POTOLIT!
INDONEZIENII ÎNCA MAI AU MODELE!
SEZI BLÂND. EU ÎNCA MAI AM CENTURA NEAGRA CU DOI DANI LA KARATE!
HNMM!
ADU-TI AMINTE, ROMEO, CÂND IESI CU MINE, RAMÂI DISCRET SI PASTREAZA-TI PENTRU TINE GENUL ACESTA DE COMENTARII!
DACA VREI SA MA UIT ÎN ALTA PARTE, AR TREBUI SA MA ATINGI CU ALTCEVA DECÂT CU PARTILE DURE ALE TRUPULUI TAU VOLUPTUOS.
VISE... TREBUIE SA-TI REAMINTESC CA SUNT MARITATA. SI NU CU TINE!
VESNICA POVESTE!
CAPITAN NOLANE? CAPITAN NATE? SUNT LOCOTENENT-COLONEL FREHEL D.G.S.E! PUTEM DISCUTA CÂTEVA CLIPE?
SA MERGEM PE TERASA, VOM PUTEA DISCUTA MAI ÎN LINISTE...
PAI, VOI FI DIRECT: A FOST FACUTA O AMENINTARE TERORISTA ASUPRA MITINGULUI AERIAN. ACEASTA REGIUNE ESTE TERENUL DE JOACA PENTRU RETELELE RADICALE. JEMAAH ISLAMIYAH, ASTA VA SPUNE CEVA?

(1) D.G.S.E. - GENERAL DIRECTORATE FOR EXTERNAL SECURITY - DIRECTIA GENERALA A SECURITATII EXTERNE.

ATACURILE DIN BALI ÎN 2002?
EXACT. PENTRU EI , NOI SUNTEM TINTE PRIORITARE... IMPERIALISTII OCCIDENTALI CARE VIN SA-SI ARATE TEHNOLOGIA MILITARA ÎN ASIA.
PRESUPUN CA ASTA AR PUTEA PROVOCA AICI UN ATAC MAJOR, ÎN TIMPUL SHOW-ULUI AERIAN, CARE AR PUNE GUVERNUL INDONEZIAN ÎNTR-O SITUATIE NEPLACUTA ÎN FATA INVITATILOR DIN STRAINATATE...
AR FI O SITUATIE DESTABILIZATOARE PENTRU GUVERN SI LE-AR SERVI PLANURILOR LOR...
CARE SUNT...?
CREEAREA UNUI MARE STAT ISLAMIC CARE SA SE ÎNTINDA DIN MALAEZIA PÎNA ÎN FILIPINE!
AHA, DE ASTA E VORBA?
IAR NOI NE AFLAM ÎN CHIAR MIJLOCUL ACESTEI BELELE CU O TINTA DESENATA PE SPATE!
CONCRET, CARE ESTE PROPUNEREA DVS?
NICI NU MAI E NEVOIE SA VA SUBLINIEZ FAPTUL.
DIN PACATE, NU POT FACE PREA MULTE... NU AM JURISDICTIE AICI. NU POT NICI SA INVESTIGHEZ, NICI SA VA ASIGUR PROTECTIE. RAMÂNETI ÎN ALERTA MAXIMA. ASTA E TOT CE VA POT SFATUI! VA DORESC O SEARA PLACUTA.
IA MAI DA-I ÎN... PE TERORISTI! E DOAR O METODA DE A SCURTA PETRECEREA!
SI E BINE, TREBUIE SA NE CULCAM DEVREME. DAR NU ASTA MA ÎNGRIJOREAZA CEL MAI MULT...
OH, NU? SI PUTREM STI SI NOI CE ANUME TE ÎNGRIJOREAZA MAI MULT DECÂT AVORTONII AIA CRETINI?
COMPETITIE NECINSTITA. RAFALE ÎI FACE INVIDIOSI PE MULTI. FOARTE INVIDIOSI!

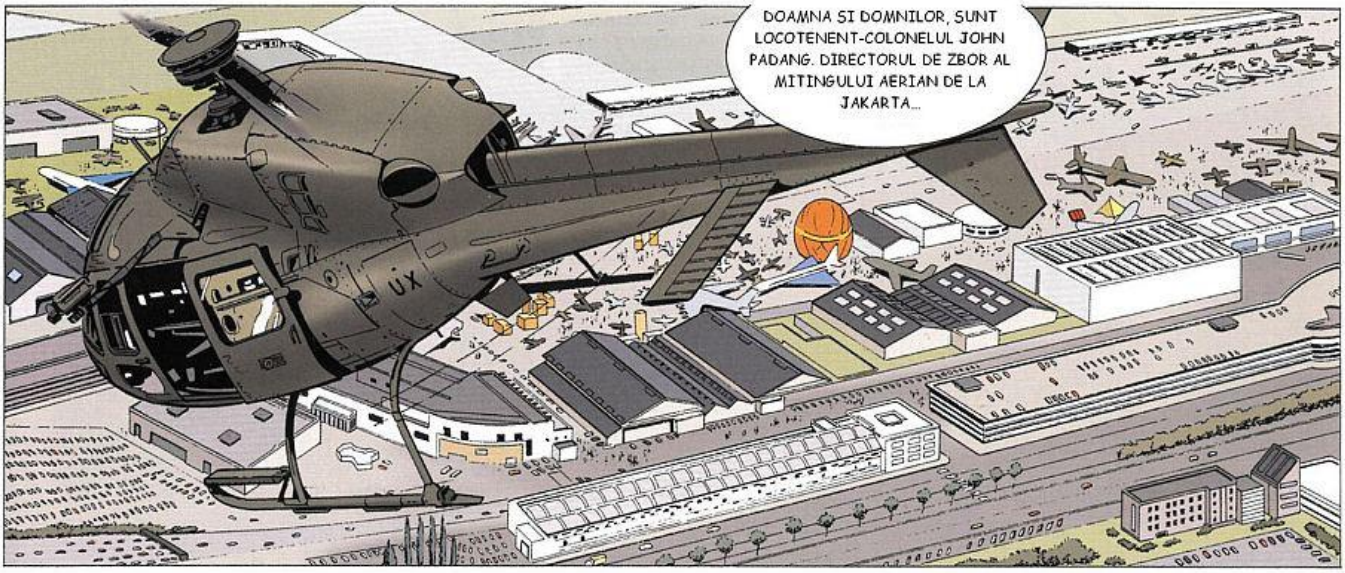

...VA UREZ „BINE ATI VENIT".
PARE UN TIP SIMPATIC.
NU TREBUIE SA TE ÎNCREZI DOAR ÎN APARENTE. DACA RIDICI TONUL VOCII, O SA-TI BUMBACEASCA FUNDUL. IAR DACA ÎNCALCI SECURITATEA, TE VA TRANSFERA!

BINE, DOAMNA, DOMNILOR, DATI-MI VOIE SA VA REAMINTESC CA NU VA AFLATI AICI CA SA VA DEPASITI LIMITELE TALENTULUI. CI DOAR CA SA EXECUTATI DEMONSTRATIA CU PERFECT PROFESIONALISM. NIVELUL MINIM DE ZBOR ESTE FIXAT LA 100 M. LINIA ROSIE!ESTE LA 230 M DE PUBLIC SI NU TREBUIE DEPASITA!

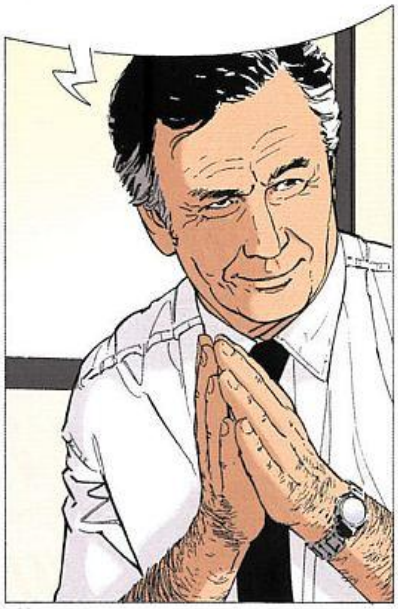

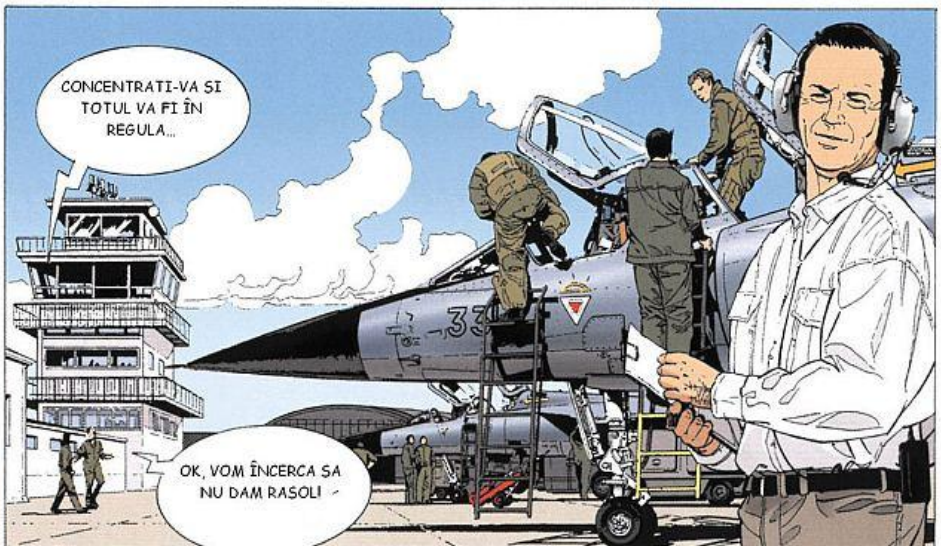

(1) LINIA ROSIE - LIMITA CARE ASIGURA PROTECTE MAXIMA PUBLICULUI. AVIOANELE POT ZBURA ÎN APROPIEREA EI, DAR URMÂND O TRAIECTORIE PARALELA CU PUBLICUL. ÎN ACEST FEL, DACA ARE LOC O PIERDERE DE CONTROL, SPECTATORII NU SUNT ÎN PERICOL.

CHINGILE SA FIE FOARTE STRÂNSE, PRESUPUN?
DA, VA FI O ZI ZGUDUITOARE!

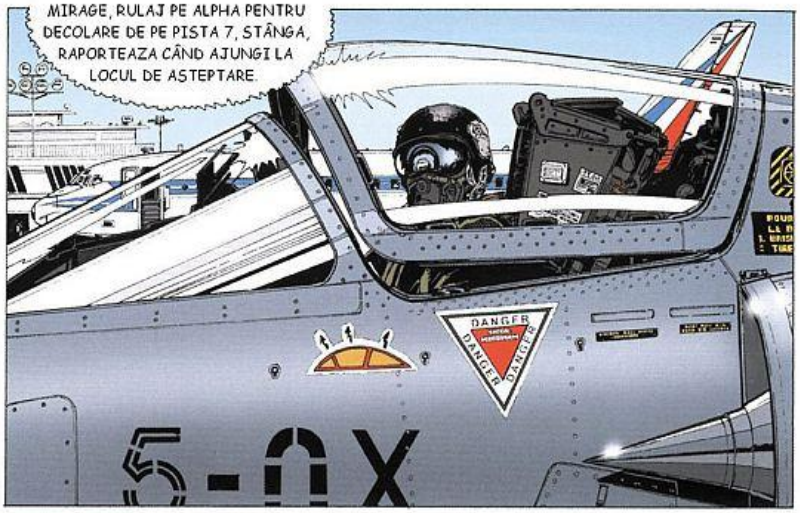
MIRAGE, RULAJ PE ALPHA PENTRU DECOLARE DE PE PISTA 7, STÂNGA, RAPORTEAZA CÂND AJUNGI LA LOCUL DE ASTEPTARE.
DANGER
5-0X

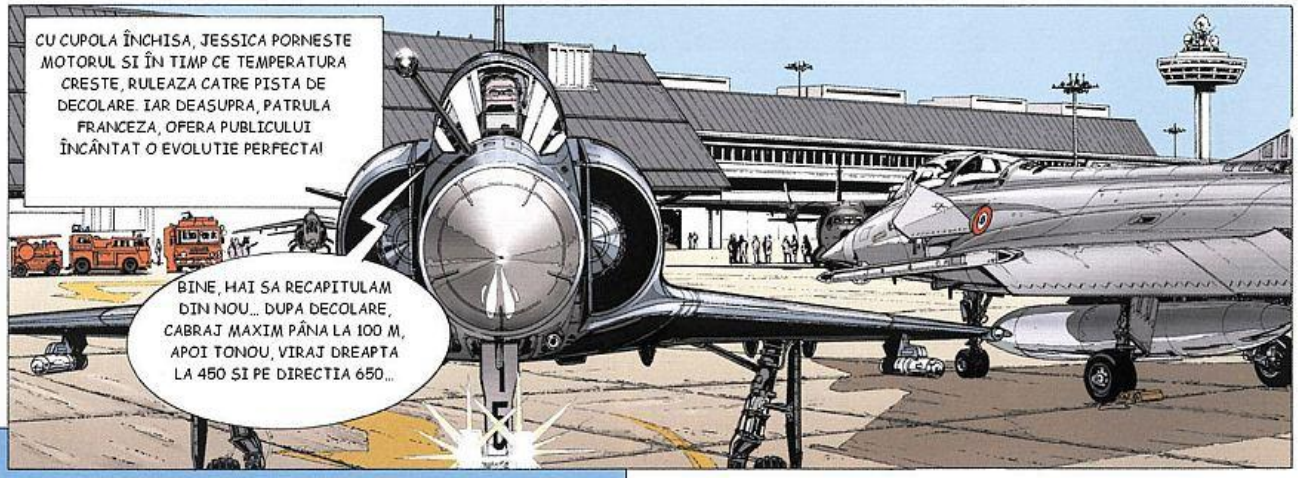
CU CUPOLA ÎNCHISA, JESSICA PORNESTE MOTORUL SI ÎN TIMP CE TEMPERATURA CRESTE, RULEAZA CATRE PISTA DE DECOLARE. IAR DEASUPRA, PATRULA FRANCEZA, OFERA PUBLICULUI ÎNCÂNTAT O EVOLUTIE PERFECTA!
BINE, HAI SA RECAPITULAM DIN NOU... DUPA DECOLARE, CABRAJ MAXIM PÂNA LA 100 M, APOI TONOU, VIRAJ DREAPTA LA 450 SI PE DIRECTIA 650...

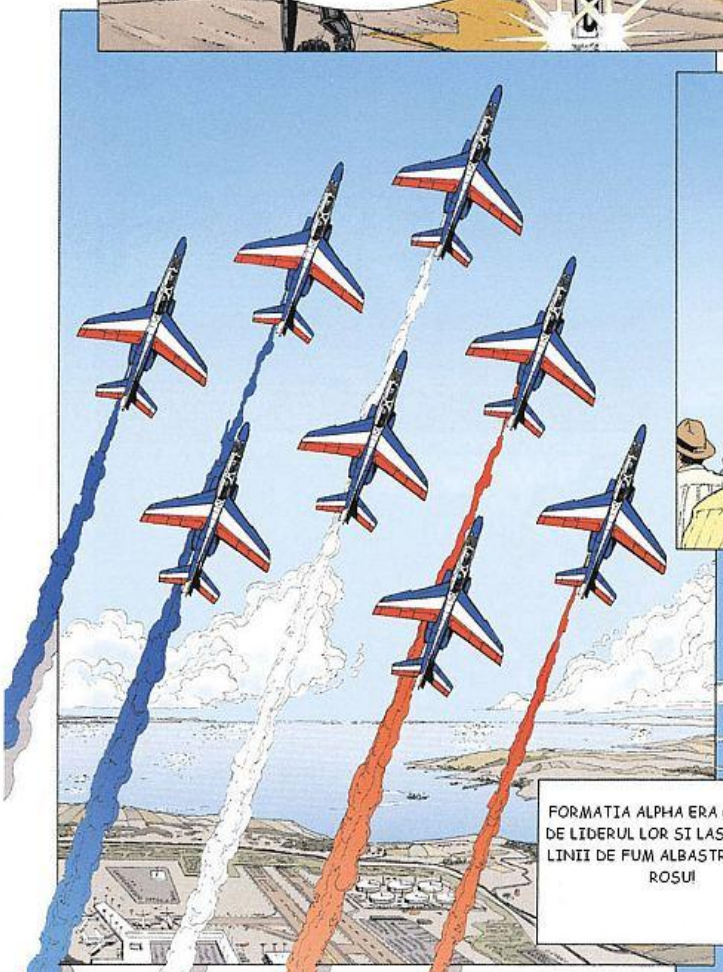
FORMATIA ALPHA ERA CONDUSA DE LIDERUL LOR SI LASAU PE CER LINII DE FUM ALBASTRU, ALB SI ROSU!

TCHHHHHHiiiiiiiWW
ZZiiiiiiiiiOOOUUUU

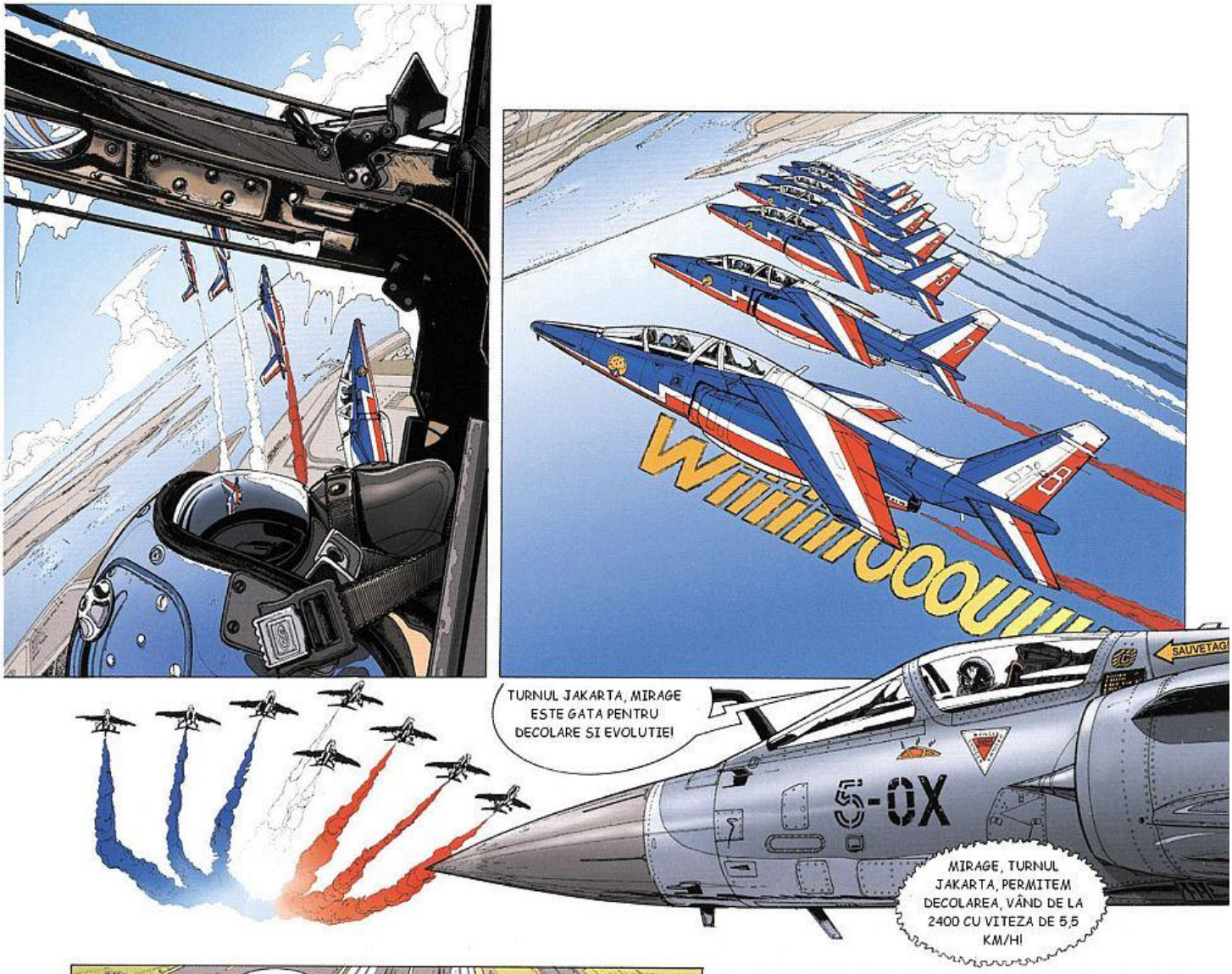
WiiiiOOOUUU
TURNUL JAKARTA, MIRAGE ESTE GATA PENTRU DECOLARE SI EVOLUTIE!
5-OX
MIRAGE, TURNUL JAKARTA, PERMITEM DECOLAREA, VÂND DE LA 2400 CU VITEZA DE 5,5 KM/H!

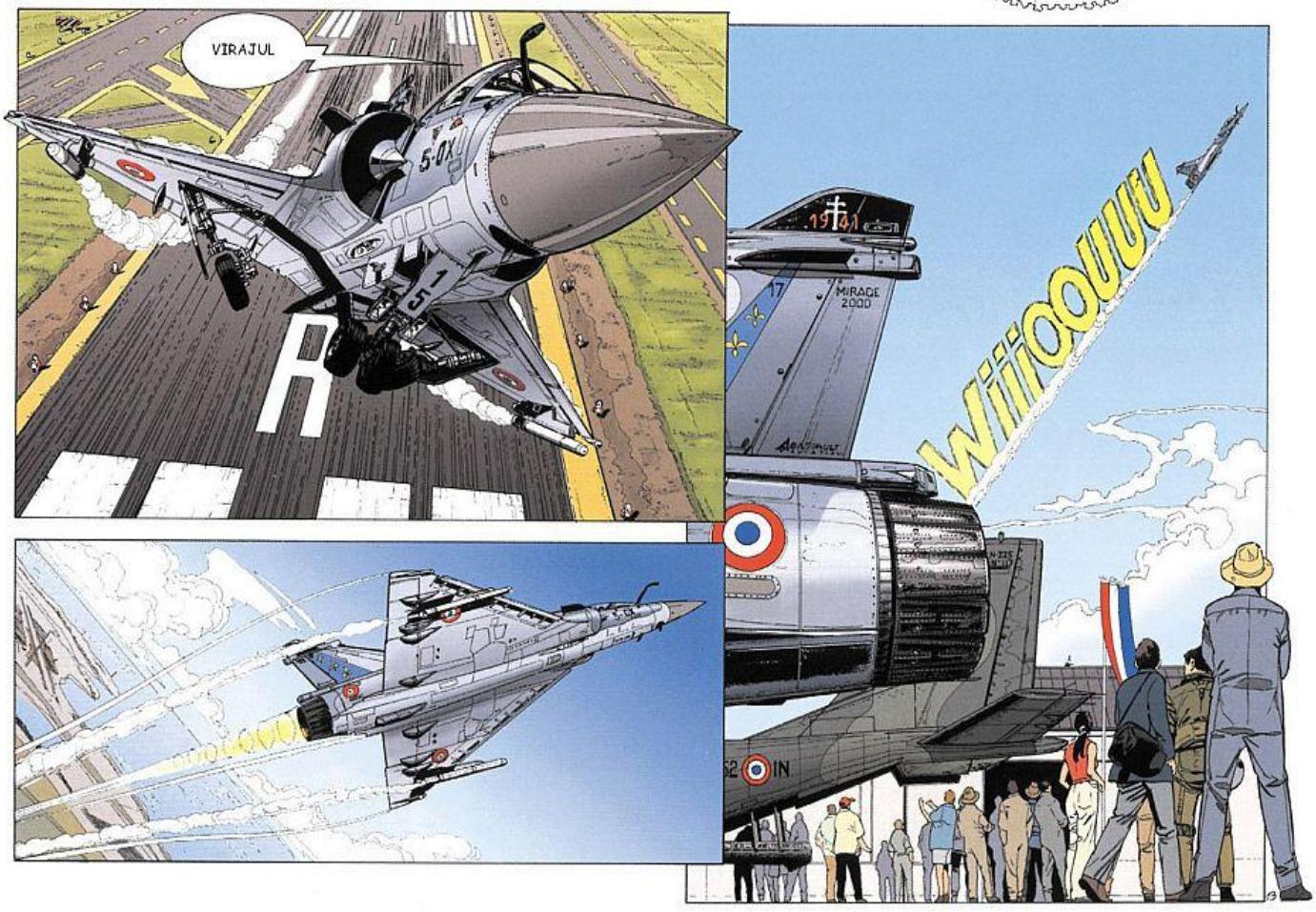
VIRAJUL
5-OX
R
MIRAGE 2000
WiiiiOOUUU

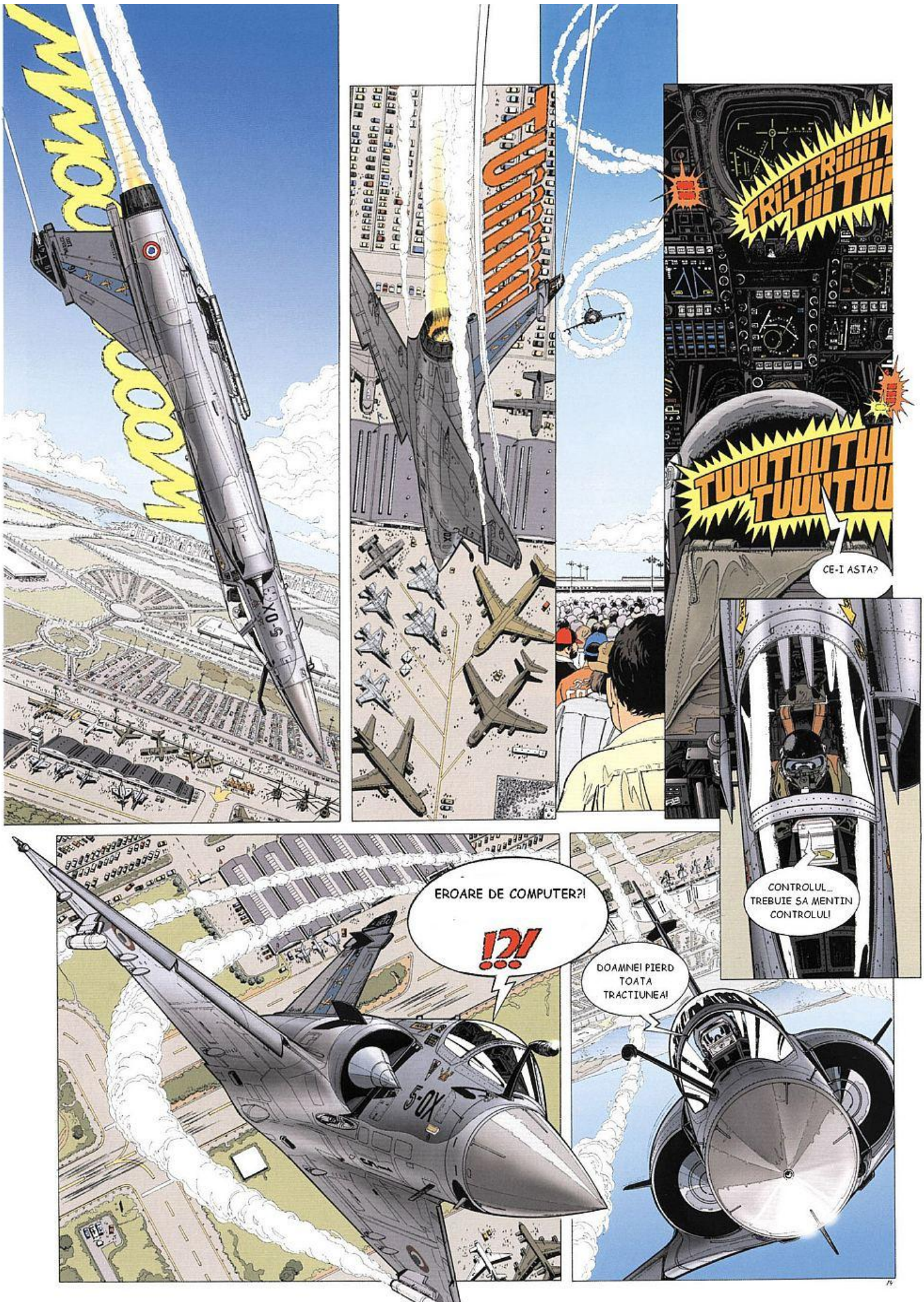
WOOM
TUUM
TRIITTRIIIIT
TIIITIII
TUUUTUUTUU
TUUUTUU
CE-I ASTA?
CONTROLUL... TREBUIE SA MENTIN CONTROLUL
EROARE DE COMPUTER?!
!?!
DOAMNE! PIERD TOATA TRACTIUNEA!

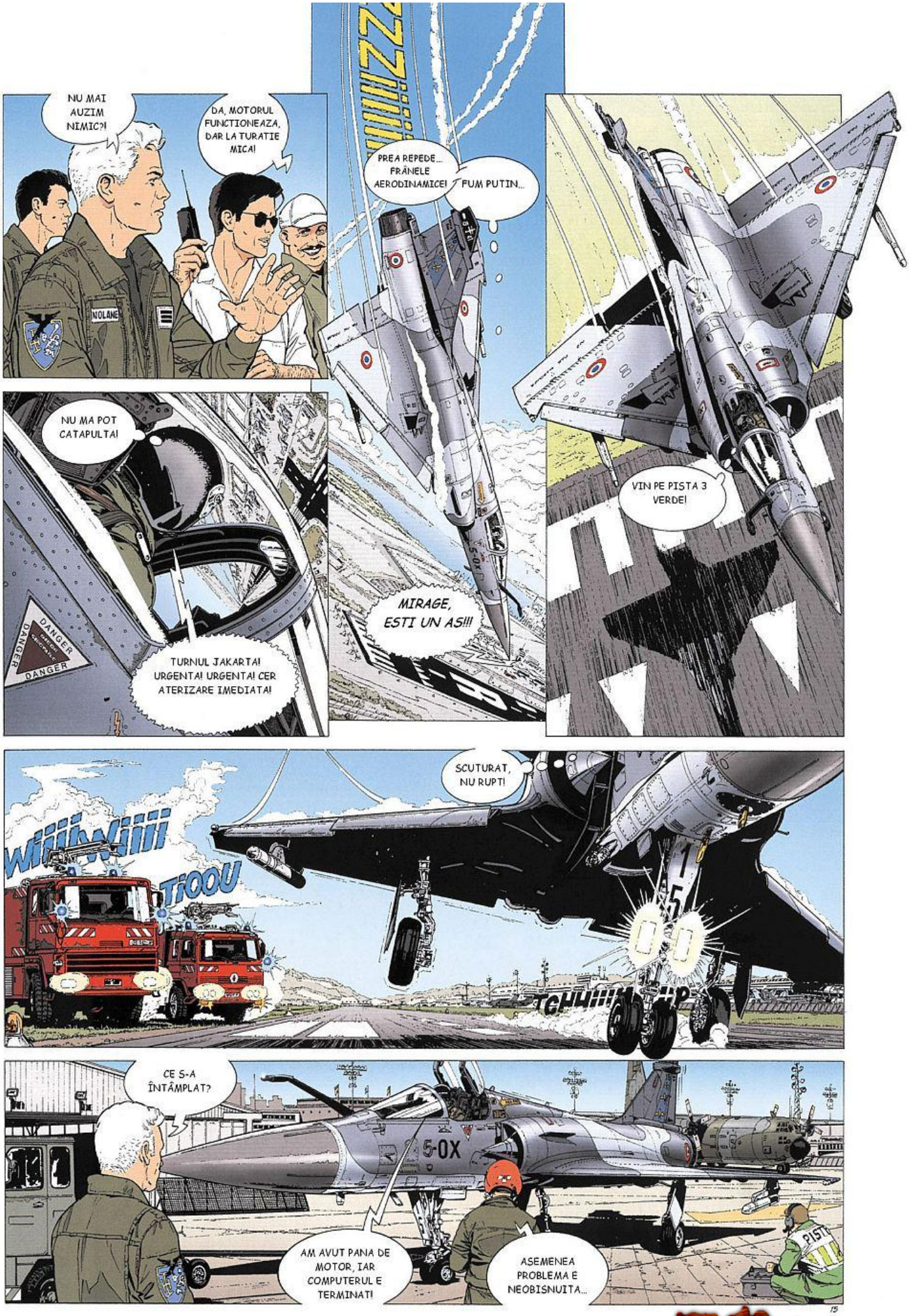
NU MAI AUZIM NIMIC?!
DA, MOTORUL FUNCTIONEAZA, DAR LA TURATIE MICA!
NOLANE
PREA REPEDE... FRÂNELE AERODINAMICE!
FUM PUTIN...
5-OX
MIRAGE, ESTI UN AS!!!
VIN PE PISTA 3 VERDE!
NU MA POT CATAPULTA!
DANGER
TURNUL JAKARTA! URGENTA! URGENTA! CER ATERIZARE IMEDIATA!
SCUTURAT, NU RUPT!
WIIIIIIIII
TIOOU
TGHH!!!
SHP
CE S-A ÎNTÂMPLAT?
AM AVUT PANA DE MOTOR, IAR COMPUTERUL E TERMINAT!
ASEMENEA PROBLEMA E NEOBISNUITA...
PIST
15

Va Urma

CITITI !

Online sau in format pdf, epub, mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro